

[Arbejdsministeren]

Efter forslaget vil orlovsordningens dobbelte sigte blive fastholdt, dels hensynet til beskæftigelse af de ledige, dels orlovsmuligheden for de beskæftigede. Den altovervejende hovedregel vil således fortsat være, at genbesættelse af orlovsstillingerne skal ske med ledige.

Dog åbnes der mulighed for, at vikarer kan gå ind i en orlovsstilling uden mellemliggende ledighedsperiode. Endvidere indføres en mulighed for, at den ledige kan ansættes i en oplæringsperiode på op til 2 uger forud for orloven, når orlovsperioden er på mindst 13 uger.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne, skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg tillader mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om forældreorlovsydelse. (Udvidelse af orlovsperioden og personkredsen m.v.)

(Lovforslag nr. L 209).

Lovforslaget er en del af udmøntningen af den tillægsaftale om aktivering af 15. februar 1993, der er indgået mellem regeringen, Det Konservative Folkeparti, Venstre og SF som supplement til aftalen af 8. maj 1992 om aktivering på kort sigt.

Lovforslagets formål er at lette adgangen til orlov. I den eksisterende lov gennemføres en række ændringer, således at væsentlig flere har mulighed for at benytte ordningen.

Målgruppen udvides til, at også ledige og selvstændige erhvervsdrivende, herunder medarbejdende ægtefæller, på tilsvarende betingelser vil kunne benytte ordningen.

Efter forslaget vil orlovsordningens dobbelte sigte blive fastholdt, dels hensynet til beskæftigelse af de ledige, dels orlovsmuligheden for de beskæftigede. Den altovervejende hovedregel vil således fortsat være, at genbesættelse af orlovsstillingerne skal ske med ledige.

Dog åbnes der mulighed for, at vikarer kan gå ind i en orlovsstilling uden mellemliggende ledighedsperiode. Endvidere indføres en mulighed for, at den ledige kan ansættes i en oplæringsperiode på op til 2 uger forud for orloven, når orlovsperioden er på mindst 13 uger.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne, skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre:

Spm. nr. S 412

1) Til *skatteministeren* af:

Pernille Sams (KF):

»Vil regeringen garantere, at den kommende skattereform ikke medfører en omfordeling af de skattemæssige byrder mellem ejere og lejere?«

Pernille Sams (KF):

Efter regeringens oplysninger – eller måske snarere mangel på oplysninger – om principperne for en kommende skattereforms virkning for boligejerne kan man næsten ikke undgå at få den tanke, at regeringen planlægger en omfordeling mellem ejere og lejere, således at den familie, der har valgt at bo i ejerbolig, ikke vil få samme glæde af lavere marginalsatter som den familie, der har valgt at bo i en lejet bolig. Det vil altså sige, at de skattemæssige byrder bliver forskubbet ved en sådan skattereform, der bliver tale om en reel omfordeling.

Jeg er helt opmærksom på, at skatteministeren i øvrigt ikke ønsker at svare konkret på ret mange spørgsmål vedrørende skattereformen, men spørgsmålet her er dog et så overordnet og betydningsfuldt spørgsmål, at befolkningen i det mindste må forvente at kunne få svar på det.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg kan besvare fru Pernille Sams' spørgsmål ved at henvise til regeringsgrundlaget, hvor der siges om skatteomlægningen:

»I den samlede omlægning sikres balance socialt og mellem de forskellige boligformer.«

Det må i denne forbindelse ikke glemmes, at skellet ikke blot går mellem ejere og lejere; der er meget stor forskel på de enkelte familiers økonomiske situation inden for ejergruppen, og heller ikke lejerne udgør en ensartet gruppe.

Pernille Sams (KF):

Så vil jeg gerne spørge skatteministeren, om jeg kan tage svaret som et udtryk for et ja til mit stillede spørgsmål, og dermed – det er en uddybning af det samme spørgsmål – om skat-

[Pernille Sams]

teministeren altså vil bekræfte følgende: Hvis man definerer en families rådighedsbeløb som det beløb, der er til rest, efter at boligudgifterne er betalt, er det altså ikke afgørende, om familien bor i ejerbolig eller lejebolig, familien vil have det samme ud af det uanset boligformen.

Skatteministeren (Stavad):

Hvis ikke fru Pernille Sams hørte det, vil jeg gerne gentage, at der står i regeringsgrundlaget:

»I den samlede omlægning sikres balance socialt og mellem de forskellige boligformer.«

Pernille Sams (KF):

Nu kan man jo forstå mange ting ved balancen, og jeg er helt klar over, at regeringen også vil fortolke ordet; det er derfor, jeg har stillet dette spørgsmål, og nu kan jeg altså høre, at skatteministeren ikke vil svare på det. Men det nytter ikke noget at svare udenom, når man stiller et spørgsmål af så vital betydning.

Jeg vil gerne stille det en gang til – eller jeg kan selvfølgelig også spørge på en anden måde: Betyder skatteministerens undvigende svar, at regeringen ikke vil garantere, at der ikke bliver tale om omfordelinger mellem ejere og lejere i en kommende skattereform?

Kirkegaard (KF):

De garantier, som skatteministeren omtaler – dels den individuelle boligejergaranti, som vi har talt om tidligere, dels den fordeling mellem grupperne, som vi taler om i dag – gælder jo for omlægninger i forbindelse med skattereformen.

For 14 dage siden forsøgte jeg forgæves at få arbejdsministeren til at bekræfte, at den samme garanti gælder for omlægningerne i forbindelse med den ændrede finansiering af arbejdsmarkedsudgifterne, og det var jeg meget ked af; men nu har jeg altså chancen for at få skatteministeren til at rette op på det.

Jeg vil gerne bede skatteministeren bekræfte, at den samme garanti, der er stillet i forbindelse med skattereformen, også gælder for omlægningerne i forbindelse med arbejdsmarkedsreformen.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne spørge skatteministeren om or-

det »balance« i relation til det stillede spørgsmål. Betyder det, og kan det opfattes således, at der ikke kun er tale om, at skattelettelsen simpelt hen bliver den samme i kroner og øre for den enkelte familie, uanset om man bor i ejerbolig eller i lejebolig, men at der også er taget hensyn til formuepåvirkningen, hvis ejendomspriserne falder og markedet afmattes?

Skatteministeren (Stavad):

Da regeringsgrundlaget er offentligt kendt og offentligt tilgængeligt, synes jeg ikke, det tjener noget fornuftigt formål, at jeg fortsætter med at gentage, hvad der allerede er sagt, hvis man ikke har opfattet det. Derfor har jeg ikke yderligere at tilføje.

Pernille Sams (KF):

Det er altså helt barokt, at skatteministeren bliver ved med at henvise til en sætning i regeringsgrundlaget, som ikke har noget med sagen at gøre og ikke har noget med det stillede spørgsmål at gøre. Det er helt utilfredsstillende, at skatteministeren så arrogant undlader at svare på et helt almindeligt og normalt spørgsmål, som enhver må være interesseret i at kende svaret på, hvis man sidder i dag og overvejer, om man skal købe hus eller ej.

Skatteministeren oplyste som svar på et onsdagsspørgsmål her i folketingssalen for et par uger siden, at boligejerne ikke skulle frygte noget; de ville få flere penge til at betale deres stigende boligudgifter med efter en skattereform. Derfor fik man meget klart det indtryk, at skatteministeren regner med, at boligejerne får stigende boligudgifter, men regner skatteministeren også med, at lejerne vil få stigende udgifter, eller er der tale om, at man vil lave en omfordeling? Det er helt utilfredsstillende, at skatteministeren bliver ved med at svare med en ligegyldig sætning fra regeringsgrundlaget, som ikke har noget med det aktuelle spørgsmål at gøre.

Kirkegaard (KF):

Skal jeg forstå skatteministerens manglende svar på mit spørgsmål således, at skatteministeren ikke kan bekræfte, at den garanti, der gælder i forbindelse med skattereformen, også gælder i forbindelse med omlægningerne af arbejdsmarkedsudgifterne?

Skatteministeren (Stavad):

For god ordens skyld vil jeg godt sige til fru Pernille Sams, at når jeg ikke går ind i en større diskussion om nogle forkerte påstande, som fru Pernille Sams fremfører her i salen, er det bestemt ikke udtryk for, at jeg accepterer dem. Tværtimod!

Så må jeg sige til den tidligere arbejdsminister, hr. Kirkegaard, at da jeg er vidende om, at hr. Kirkegaard allerede har fået svar på sine spørgsmål af arbejdsministeren, synes jeg, det ville være helt forkert, hvis jeg begyndte at blande mig i diskussionen imellem arbejdsministeren og hr. Kirkegaard.

Pernille Sams (KF):

Ja, nu tillader Folketingets forretningsorden mig jo desværre kun at stille yderligere ét spørgsmål til skatteministeren, og derfor kan skatteministeren selvfølgelig endnu en gang – for fjerde gang – vælge at lade være med at svare på det.

Jeg vil endnu en gang gerne bede om at få svar på det spørgsmål, der står opført som spørgsmål nr. 1 på dagsordenen i dag, og så vil jeg stille det uddybende spørgsmål: Stiger boligudgiften inklusive skat for boligejere som følge af regeringens tanke om en skattereform? Og stiger boligudgiften inklusive skat for lejere som følge af regeringens tanke om en kommende skattereform?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 450

2) Til *skatteministeren* af:

Thor Pedersen (V):

»Hvad kan ministeren oplyse om status for salget af ejerboliger?«

Skatteministeren (Stavad):

Jeg kan oplyse, at salget af enfamiliehuse og ejerlejligheder er faldet fra et niveau på godt 72.000 i 1987 til godt 52.000 i 1991. Den faldende tendens er formentlig fortsat i 1992, i hvert fald for det første halvår, hvor den seneste officielle statistik foreligger, og hvor salget ligger lidt under salget i første halvår af 1991.

For den forløbne del af 1993 er oplysningerne ganske naturligt meget foreløbige og meget sparsomme, men de oplysninger, jeg har fået

fra Told- og Skattestyrelsen, kunne antyde, at den faldende tendens, vi har oplevet i det foregående år, også er fortsat i 1993.

Thor Pedersen (V):

Jeg takker skatteministeren for svaret.

Jeg går ud fra, at skatteministeren er opmærksom på, at statsministeren meddelte som svar på et spørgsmål her i salen den 10. februar, at skrivelsen om misinformation af pressen var ude af kraft, den skulle ikke anvendes længere. Selv om regeringen er stor, går jeg ud fra, at man taler sammen og er opmærksomme på, hvad statsministeren siger, og derfor kan det virke overraskende, at skatteministeren nu meddeler, at der stadig er tale om faldende aktivitet på ejerboligsalgsmrådet; så meget mere som skatteministeren – på egen hånd går jeg ud fra – afleverer et indlæg i Berlingske Tidende den 14. februar, hvor skatteministeren skriver:

»Trods Venstres og De Konservatives forsøg på at skabe usikkerhed melder landets ejendomsmæglere uafhængigt af hinanden om stigende aktivitet.«

Hvis man spørger landets ejendomsmæglere om forholdene rent regionalt, får man her og nu meldinger om, at der er et fald i forhold til februar 1992 på mellem 10 pct. og 60 pct., altså et meget drastisk fald på et marked, der i forvejen er trængt helt i bund. Hvordan kan skatteministeren så af et ærligt hjerte påstå, at der er tale om stigende aktivitet?

Skatteministeren (Stavad):

Den pågældende artikel er skrevet på baggrund af en artikel i Børsen – jeg vil meget gerne yde hr. Thor Pedersen den service at finde frem til datoen senere – hvor man havde rettet et rundspørge til en række ejendomsmæglere ud over landet om situationen efter regerings-skiftet. Og meldingen var entydig: i den pågældende artikel meddelte en række navngivne ejendomsmæglerfirmaer, at de havde haft den travleste weekend i meget, meget lang tid, og det var baggrunden for min artikel i Berlingske Tidende, som hr. Thor Pedersen henviser til.

Jeg tror, at der efterfølgende er sket det, at hr. Thor Pedersen med fleres projekt for at skabe uro på boligmarkedet desværre er lykkedes, og det beklager jeg. Jeg ville meget gerne række hånden frem, også til hr. Thor Pedersen,

[Skatteministeren]

så vi i fællesskab får skabt den ro, der både er behov for og sagligt belæg for på grund af vores enighed om, at de ændringer, der skal ske ved skatteomlægninger over en årrække, skal komme stille, roligt og ordentligt og ikke må belaste ejerboligmarkedet. Det tilbud vil jeg give, og jeg synes, at vi af hensyn til boligejerne skulle nå frem til en sådan enighed.

Thor Pedersen (V):

Nu kunne man vel forvente, at en skatteminister ville sikre sig en lidt bedre baggrund end blot læsning af en avisartikel om status på ejerboligmarkedet; så meget mere som alle har interesse i, at der kommer ordnede forhold, og at vi genskaber den tryghed, der er forsvundet i og med, at den nye regering lægger ud med tanker om en skattereform, der med statsgaranti vil gøre det dyrere at bo i ejerbolig.

Jeg vil godt spørge, om det ikke er skatteministerens opfattelse, at det er hele debatten om boligejernes vilkår og den nervøsitet, der nu har bredt sig, der har medført, at salget er gået totalt i stå, bl.a. på grund af de tanker, der fremgår af regeringsgrundlaget »En ny start«.

Skatteministeren (Stavad):

Nu kender jeg godt hele rollefordelingen i Folketingets spørgetid og er helt klar over, at jeg skal afholde mig fra at stille spørgsmål til hr. Thor Pedersen, men jeg vil godt gentage mit tilbud: Mener hr. Thor Pedersen ikke, at det er en urimelighed over for boligejerne, at hr. Thor Pedersens og andres forsøg på at skabe uro er lykkedes, så der er en usikkerhed i øjeblikket på et fuldstændig usagligt grundlag?

Det lykkedes aldrig nogen sinde for den regering, som hr. Thor Pedersen var medlem af indtil den 25. januar, at få skabt den sikkerhed og tryghed på boligmarkedet, som den nye regering har kunnet give; men da jeg går ud fra, at hr. Thor Pedersen er enig i, at der er behov for den tryghed og sikkerhed, håber jeg da, at hr. Thor Pedersen vil tage imod et godt tilbud – ikke af hensyn til hverken hr. Thor Pedersen eller mig, men af hensyn til boligejerne. Jeg synes, at vi her i huset skylder boligejerne, at vi opfører os ordentligt, også hr. Thor Pedersen.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg må sige til skatteministeren, at hvis man

stiller ejendomsmæglere et spørgsmål i midten af januar om, hvordan aktiviteten er i forhold til for en måned siden, er den stigende. Det er åbenbart for enhver, som kender noget til ejendomsmarkedet, at ejendomsmæglerne kunne lige så godt tage på ferie fra midten af december til midten af januar, for da har folk julenisser i hovedet. Så det har hverken noget at gøre med at skabe uro eller noget som helst andet, det er noget, der gentager sig år efter år.

Må jeg så stille skatteministeren et spørgsmål om det tilbud om at skabe ro på ejendomsmarkedet, som skatteministeren lige har givet – og jeg er fuldstændig enig med skatteministeren i, at det bør dette Folketing kunne levere boligejerne – betyder det, at den nye regering er villig til at udbygge det regeringsgrundlag, som den startede på? Hvis ikke regeringen er det, er det hult og hyklerisk af skatteministeren at stå her og love ro på ejendomsmarkedet, for det bliver der ikke.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg synes også, det er meget spændende at høre denne debat, og specielt synes jeg måske, det er lidt beskæmmende, at skatteministeren kommer med så få udspil. De eneste, der kommer, er angreb på hr. Thor Pedersen, fordi det er hr. Thor Pedersen, der skaber usikkerheden på boligmarkedet.

Men det er jo ikke hr. Thor Pedersen eller hans parti, der har fremsat udtalelser om, at der skal ske en ændring på hele boligmarkedet. Det er den nye regering, der har gjort det, det er den nye regering, der har varslet forslag om det, og skatteministeren ved udmærket, at der er ingen i befolkningen, der tror på skatteministerens gentagne udtalelser om, at det ikke kommer til at ramme boligejerne. Sidst boligejerne blev ramt, var i 1986, da reglerne om fradrag for underskud på fast ejendom – som det hedder i fagsproget, så alle kan forstå det – blev lavet helt om.

Hvorfor i alverdens riger og lande skal den ordening overhovedet laves om? Lad den dog køre stille og roligt videre, så landets boligejere ved, at sådan fungerer boligmarkedet. Og hvis der skal laves noget om, så kom dog frem med de forslag, hellere i dag end i morgen.

Formanden:

Det kunne godt knibe en lille smule med at

[Formanden]

finde spørgsmålet i hr. Poul Nødgaards indlæg.

Bodil Thrane (V):

Jeg vil gerne spørge skatteministeren, hvorfor skatteministeren tillægger Venstre og De Konservative den store rolle, at vi er i stand til at underminere den garanti, som 4 regeringspartier, der sidder på et flertal, til stadighed udtaler sig om i pressen. Var det ikke på tide at sætte tal eller reelle garantier bag de meget omfattende påstande?

Thor Pedersen (V):

Jeg vil vende tilbage til det, spørgsmålet handler om, nemlig aktiviteten på området. Skatteministeren kommer med et udsagn om, at der er stigende aktivitet, mens den almindelige ejerboligfamilie, der skal sælge sin bolig af tvang – enten i forbindelse med nyt arbejde, ledighed, eller på grund af alder eller andet – oplever, at markedet er gået totalt i stå. Hvordan kan man have tillid til den skatteminister, der har en opfattelse af, at det går helt fint, som skriver i Berlingske Tidende, at det går helt fint, der er stigende aktivitet?

Og jeg vil gerne spørge skatteministeren: Hvem er det, der ødelægger tilliden? Hvem er det, der nægter at svare på spørgsmål, der refererer til regeringsgrundlaget »En ny start«? Hvem er det, der nægtede at give en garanti til fru Pernille Sams på det første spørgsmål? Det er det, der skaber utryghed. Når boligejerne henvender sig til os, kan vi jo ikke få noget klart svar fra nogen i denne sal om, hvad regeringen ønsker, og det er det værst tænkelige for ejerboligmarkedet her og nu.

Pernille Sams (KF):

Jeg vil gerne spørge skatteministeren, om skatteministeren ikke mener, at det er en urimelighed over for boligejerne, at skatteministeren nu gang på gang lader være med at svare på spørgsmål, der kunne bringe ro på boligmarkedet. Vi har et eksempel med det første spørgsmål her i salen i dag, vi har et eksempel fra forrige spørgetid, hvor der blev spurgt om nettoudgifter for boligejerne, vi har spurgt om alt muligt. Men det eneste, skatteministeren siger, er, at det finder vi ud af efter sommerferien, og så vil skatteministeren i øvrigt ikke uddybe den uldne garanti, som en flertalsregering har udstedt.

Hr. skatteminister! Hvis regeringen ville svare på nogle af de spørgsmål, som regeringen selv har lagt op til med sit regeringsgrundlag, ville regeringen kunne skabe ro meget hurtigt. Det kunne f.eks. ske ved at svare på mit første spørgsmål her i salen i dag.

Skatteministeren (Stavad):

Til fru Kirsten Jacobsen kan jeg sige, at det var ikke midt i januar, det var faktisk den sidste weekend i januar.

Til hr. Poul Nødgaard kan jeg sige, at vi taler ikke om at lave nogen former for begrænsninger for boligejerne. Vi taler om, at vi vil arbejde for at få en noget lavere skatteprocent, men det forstår jeg nu at Fremskridtspartiet er modstander af.

Til fru Bodil Thrane vil jeg sige: Med hensyn til boligejerne har vi såmænd behov for den samme klarhed som den tidligere regering. Socialdemokratiet ønskede ikke at slå plat på at skabe uro på boligmarkedet, og derfor indgik vi aftaler med den tidligere regering, selv om vi ikke kunne få tilsvarende garantier om, at regeringen ikke ville bidrage til uro på boligmarkedet. Det var ikke af hensyn til den tidligere regering, vi gjorde det, det erkender jeg; det havde vi såmænd ikke megen lyst til. Men det var af hensyn til de boligejere, der kommer til at betale for en usikkerhed, som jeg må sige at der ikke er noget som helst grundlag for i dag.

Og endelig må jeg sige til fru Pernille Sams: Jamen fru Pernille Sams har fået svar på alt det, fru Pernille Sams har spurgt om. Jeg beklager selvfølgelig, hvis det ikke er lykkedes fru Pernille Sams at forstå svarene, men her er det ikke sikkert, at mine pædagogiske evner rækker.

Kirsten Jacobsen (FP):

Skatteministeren svarede ikke på det, jeg spurgte om. Jeg er helt enig i, at dette Folketingsbør kunne levere boligejerne et tilbud om ro på boligmarkedet, men indeholder det tilbud et løfte fra skatteministeren om at få uddybet de sætninger i regeringserklæringen, som i øjeblikket har lagt hele ejerboligmarkedet brak, fordi de er uigennemsigtige og svære at fortolke? Det har vi heller ikke fået nogen besked fra ministeren om.

Bodil Thrane (V):

Mener skatteministeren, at det er at slå plat at stille nogle spørgsmål, som er affødt af de meget store garantier, den nye regering har meldt ud med på stribe?

Pernille Sams (KF):

I betragtning af de dårlige, undvigende og selvmodsigende svar, som vi bliver ved med at få fra skatteministeren i denne sag, er det helt fantastisk, at skatteministeren kan få sig selv til at stå op og være så arrogant at sige, at det er vores evner, der ikke forslår til at opfatte hans inderste tanker.

Skatteministeren bliver ved med at svare på noget andet end det, der bliver spurgt om, men hvis skatteministeren ønsker at svare, har han stadig chancen for at svare ja eller nej til det spørgsmål, der blev stillet som det første punkt på dagsordenen i dag.

Formanden:

Der var heller ikke noget spørgsmål i dette indlæg.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg anerkender, at fru Kirsten Jacobsen ved mere om boligmarkedet end de fleste andre her i salen, og jeg tror faktisk, fru Kirsten Jacobsen, at vi kan blive enige om, at når vi bestræber os på at få vore skatteprocenter – først og fremmest af arbejdsindkomst – bragt ned over en årrække, giver det ikke noget reelt grundlag for nogen uro nogen steder.

Og derfor kunne man måske endda komme så langt, at man appellerede til fru Kirsten Jacobsen om at anvende den indsigt, fru Kirsten Jacobsen har på dette område; jeg siger det, fordi jeg næsten tror, at det ville være endnu sværere at få Venstre og Konservative til at forholde sig til kendsgerningerne i denne sag. Jeg er da sikker på, at fru Kirsten Jacobsen ved, at hvis en kommune eksempelvis vælger at nedsætte skatten med 1 pct., betyder det ikke, at boligejerne bliver ringere stillet, og på samme måde betyder det heller ikke, at boligejerne bliver ringere stillet, fordi staten vælger at nedsætte skatteprocenten med f.eks. 1.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 451

3) Til *skatteministeren* af:

Thor Pedersen (V):

»Hvordan vil ministeren – ved den af regeringen foreslåede skatteomlægning – sikre, at ejerboligfamilier får samme fordel af lavere personskat som lejeboligfamilier med samme lønindkomst?«

Skatteministeren (Stavad):

Da spørgsmålet i sin substans er identisk med det første spørgsmål fra fru Pernille Sams, skal jeg nøjes med at henvise til det svar, der allerede er givet.

Thor Pedersen (V):

Nu bliver det efterhånden ganske morsomt. Da vi havde debatten om fru Pernille Sams' spørgsmål, undlod skatteministeren nemlig lige præcis at svare på, om man ville give en garanti.

Jeg spørger ikke, om man vil give en garanti. Jeg spørger: Hvordan vil skatteministeren rent faktisk tilrettelægge skattesystemet, så man sikrer det, man har ønsket at garantere? Hvis skatteministeren ellers kan give den garanti, for skatteministeren skriver jo i Berlingske Tidende den 14. februar:

»Regeringen har fremlagt en realistisk og ansvarlig plan for en trinvis omlægning af skattesystemet.«

Regeringen har altså fremlagt en plan, men denne plan er ukendt for spørgeren og vel også for andre. Jeg har ikke set planen, jeg har set nogle ønsker i »En ny start«, men selve planen har jeg ikke set. Og derfor spørger jeg til den plan, som skatteministeren skriver han har fremlagt: Hvordan vil skatteministeren med denne plan sikre, at ejerboligfamilien behandles på lige fod med lejeboligfamilien med samme lønindkomst? Det svar skylder skatteministeren os.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg beklager, at min skarpsindighed ikke har betydet, at jeg har gennemskuet, at det, hr. Thor Pedersen har bedt om her i spørgetiden, er at få en færdig skatteomlægning med alle detaljer, så hr. Thor Pedersen kunne vurdere en sådan.

[Skatteministeren]

Jeg tror ikke, det er muligt inden for rammerne af spørgetiden, og derfor må jeg sige til hr. Thor Pedersen, at han bliver nødt til at væbne sig med tålmodighed. Og da vi i dag har en flertalsregering, kan hr. Thor Pedersen sætte sig ned og læse grundigt på regeringsgrundlaget, så vil hr. Thor Pedersen vide med sikkerhed, hvilke hensyn der tages – også på skatteområdet.

Pernille Sams (KF):

Skatteministeren besvarede hr. Thor Pedersens spørgsmål med en henvisning til skatteministerens svar på mit spørgsmål nr. 1 på dagsordenen, spørgsmål nr. S 412, som skatteministeren ikke besvarede.

Der er ikke noget at sige til, hvis Folketinget og også befolkningen bliver lidt utrygge ved situationen, for der må være noget meget væsentligt, der skal skjules for os, siden skatteministeren absolut ikke vil svare på noget som helst.

Derfor vil jeg gerne spørge skatteministeren: Hvornår vil skatteministeren besvare alle disse helt relevante spørgsmål?

Thor Pedersen (V):

Skatteministeren svarer på mit spørgsmål, at jeg må væbne mig med tålmodighed. Jeg gik ud fra, at skatteministeren var enig i, at man ikke skulle bruge presseskrivelsen om misinformation, og nu har skatteministeren i Berlingske Tidende den 14. februar skrevet, at regeringen har fremlagt en realistisk plan. Det er den plan, jeg spørger til. Hvordan sikrer man i den plan – som jeg ikke kender, det kan være min fejl – at man behandler lejeboligfamilien på lige vilkår med ejerboligfamilien?

Nu er skatteministeren jo i kraft af tidligere erhverv en talkyndig person, og jeg vil derfor gerne spørge: I »En ny start« står der, at de personskattelettelse, som man skriver er målet, skal være fuldt finansieret. Hvis man ønsker, at ejerboligfamilien skal være neutraliseret ved en ny skatteomlægning, altså det, man får i skattelettelse på personlig indkomst, stiger boligudgiften med, og skatteministeren så ikke samtidig vil sige, at det, som lejeboligfamilien sparer i skat, på anden vis opuges, må jeg spørge skatteministeren: Hvem skal så betale den skattelettelse, som lejeboligfamilien får, hvis det skal være fuldt finansieret og der

skal være neutralitet for ejerboligfamilien? Hvor skal det provenu komme fra, som lejeboligfamilien opnår i skattelettelse, hvis det er den eneste gruppe, der reelt opnår skattelettelse?

Det er altså meget relevant at spørge, hvordan skatteministeren vil sikre lige behandling, når det af »En ny start« fremgår, at det, man foreslår, er selvmodsigende.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne sige til skatteministeren: Det er uforståeligt for mig, at en regering, som har et flertal i dette Folketing, og som meddeler, at den vil nedsætte trækprocenterne, samtidig med at den meddeler, at det ikke går ud over boligejerne, ikke vil komme frem med forslagene, men vil lade boligejerne gå rundt i usikkerhed og ikke vide, om man er købt eller solgt. Så længe man ingenting ved, går man bare på tvangsauktion.

Hvad er begrundelsen for, at selv dette Folketing ikke må vide, hvad det er for tanker, der skal give os lavere trækprocenter, uden at det går ud over boligejerne? Hvornår kan boligejerne få at vide, om de er købt eller solgt eller de bare skal på tvangsauktion?

Skatteministeren (Stavad):

Jeg har kunnet se selv på denne her afstand, at hr. Thor Pedersen allerede er i besiddelse af »En ny start«, så jeg synes, det er lidt uhenigtsmæssigt, at jeg af hensyn til hr. Thor Pedersen begynder at læse op af den. Hr. Thor Pedersen ved jo, at der deri er et skatteafsnit, hvori der meget præcist er angivet nogle retningslinier for den måde, en skatteomlægning skal gennemføres på. Så dér har hr. Thor Pedersen jo en ganske betydelig vejledning allerede.

Måtte jeg sige til fru Kirsten Jacobsen, at jeg ved jo, at fru Kirsten Jacobsen ofte er lidt hurtig på aftrækkeren. Det synes jeg indimellem er en charme. Det behøver ikke altid at være en ulempe, og vi kan sige, at på den stol, som fru Kirsten Jacobsen sidder på i øjeblikket, kan det være helt i orden. Men jeg må også sige til fru Kirsten Jacobsen, at hvis man sidder med et ansvar i en regering, der lægger ting frem, som ikke er til vinduespynt, men er til vedtagelse, skylder man befolkningen, at tingene er ordentligt gennemarbejdet. Derfor vil fru

[Skatteministeren]

Kirsten Jacobsen ikke se hovsaløsninger fra denne regerings hånd, og fru Kirsten Jacobsen vil blive informeret og inddraget i alt det, der kommer til at ske, når tingene er ordentligt gennemarbejdet. Derfor er tidsplanen fastlagt, netop som den er, af hensyn til, at man kan sikre, at der er tid til et ordentligt forarbejde.

Endelig vil jeg sige til fru Kirsten Jacobsen, at det ville vel aldrig kunne skabe uro og usikkerhed, hvis målsætningen er at få lavere skatteprocenter. Det har jeg forstået har været en fast målsætning for fru Kirsten Jacobsen i al den tid, hun har været medlem af Folketinget.

Pernille Sams (KF):

Så lykkedes det endnu en gang skatteministeren at undlade at besvare et spørgsmål, som jeg har stillet.

Det begynder at minde mig om sådan nogle kinesiske æsker. Skatteministeren sidder med en masse kinesiske æsker, og han siger hele tiden: Se i det foregående svar, jeg gav. Så går man ned i næste kinesiske æske, og her er svaret også: Se i det foregående svar, jeg gav. Sådan bliver man ved med de mindre og mindre kinesiske æsker, og når man kommer til den allersidste, er den tom, hr. skatteminister. Det er det, boligmarkedet har set, og det er derfor, der er så stor uro, som der er. Og indtil skatteministeren løfter en flig for regeringens inderste tanker, bliver det nok ikke anderledes; det ville være mærkeligt.

Men jeg vil gerne gentage mit spørgsmål, som skatteministeren ikke ville svare på her: Hvornår vil regeringen besvare alle de spørgsmål, som skatteministeren nu i den ene spørgetid efter den anden har besvaret med en omgang sludder for en sladder?

Skatteministeren (Stavad):

Jeg skal kun sige til fru Pernille Sams, at regeringen har oplyst – endda ved statsministeren – at hen over sommeren vil der blive optaget forhandlinger med andre partier med henblik på de justeringer af vores skattesystem, som vi i første omgang mener bør gennemføres, og jeg går ud fra, at fru Pernille Sams som konservativt medlem af Skatteudvalget vil blive inddraget og orienteret.

Thor Pedersen (V):

Jeg må konkludere efter de svar, som skatte-

ministeren giver på mine spørgsmål – eller måske netop de svar, som skatteministeren ikke giver på spørgsmålene – at skatteministeren her indrømmer, at det, han skrev i Berlingske Tidende den 14. februar, at regeringen har fremlagt en realistisk og ansvarlig plan for en trinvis omlægning af skattesystemet, er direkte usandt. Der findes ingen plan. Det, skatteministeren henviser til nu, er det, der hedder »En ny start«, og det er nogle ord om ønsker. Man skriver, at man ønsker sikkerhed, man ønsker retfærdighed, man ønsker ligebehandling.

Når vi spørger, hvordan man vil nå det – det er jo det, der normalt kaldes planlægning – hvordan man vil nå målene, så siger skatteministeren, at vi må væbne os med tålmodighed, og det på trods af, at hvis man tager ordene i målsætningen for pålydende, er de indbyrdes modstridende, medmindre skatteministeren her vil sige, at det kan ikke komme på tale at tage penge fra ejerboligfamilien til skattelettelser for lejeboligfamilien. Det er det, skatteministeren indtil nu ikke har villet svare på, og derfor må jeg konstatere, at det, skatteministeren gør, er at skabe maksimal usikkerhed om vilkårene for ejerboligfamilierne.

Formanden:

Jeg er nødt til at gøre opmærksom på, at man skal overholde de regler, der er for taletiden, herunder taletidens længde.

Kirsten Jacobsen (FP):

Skatteministeren sagde: Det kan aldrig skabe usikkerhed, at man foreslår lavere skatteprocenter. Jamen hr. skatteminister – skatteministeren må tage nogle andre briller på, hvis skatteministeren ikke kan se, at usikkerheden eksisterer lige uden for vores vinduer. Den eksisterer på trods af, at skatteministeren sidder som medlem af en flertalsregering. Det må jo betyde, at boligejerne ikke har tillid til det, skatteministeren siger.

Og så er det, jeg gerne vil spørge skatteministeren: Skal boligejerne vente til engang hen imod jul – på et tidspunkt, hvor ejendomsmarkedet er i stå, hvor priserne er faldende – før de får at vide, om de er købt eller solgt?

Skatteministeren (Stavad):

Nej, det skal boligejerne ikke, fru Kirsten Jacobsen. Derfor startede regeringen også med

[Skatteministeren]

at give så klare rammer for og tilsagn om de ændringer, der skal ske, og som regeringen fuldstændig uden nogen begrænsninger har underlagt sig i forhold til den måde, tingene foregår på. Derfor ved boligejerne, at der er sikkerhed for, at der ikke kommer nogen og ødelægger deres økonomi.

Jeg må sige, at hvis der skulle være nogle, der ikke tør tro på de tilsagn, der er givet, så hjælper det jo altså heller ikke, at jeg kommer med nye måder at forklare tingene på. Derfor må jeg sige til fru Kirsten Jacobsen: Der er faktisk al den sikkerhed og tryghed, der er behov for, og den er større, end den har været på noget tidspunkt under den tidligere regering.

Thor Pedersen (V):

Når nu skatteministeren på et tidspunkt måske bevæger sig ud i det virkelige liv, vil skatteministeren konstatere, at ejerboligmarkedet er gået fuldstændig i stå, og det kan jo skyldes, at de garantier, man forsøger at formulere, ikke bekræftes her i folketingsalen.

Hvorfor vil skatteministeren ikke bekræfte, at man rent faktisk giver garantierne indhold, når vi konkret spørger, hvordan det skal forstås? For det er jo det spørgsmål, vi møder uden for Christiansborg. Hvordan skal det opfattes? Og det var da rimeligt, om skatteministeren kunne fortælle os, hvordan garantierne skal forstås.

Det eneste, vi har garanti for efterhånden, er, at garantierne er uden indhold, for man vil jo ikke bekræfte dem her i folketingsalen.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg skal som min sidste bemærkning i denne spørgetid beklage, at Venstre ved hr. Thor Pedersen tilsyneladende ikke har noget ønske om at medvirke til ro på boligmarkedet, at hr. Thor Pedersen desværre sammen med andre i partiet Venstre tværtimod ønsker at tage boligejerne som gidsler. Det synes jeg er meget dårligt, hr. Thor Pedersen. Jeg synes, hr. Thor Pedersen selv i sin ærgrelse over i dag at sidde i opposition burde opføre sig lige så ansvarligt, som Socialdemokratiet gjorde i opposition i forhold til den daværende regering, også selv om den daværende regering ikke ønskede at give klare tilsagn, som den nye flertalsregering har gjort det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 442

4) Til *justitsministeren* af:

John Vinther (KF):

»Hvilke kommentarer har politiet til ministerens beslutning om at nægte politiet at registrere udlændinges kriminalitet i Danmark?«

Skriftlig begrundelse

Det er af betydning for politiets mulighed for at målrette indsatsen over for den kriminalitet, der er begået af udlændinge, at problemets omfang er bekendt. Derfor må det befrygtes, at det forhold, at politet nu ikke får mulighed for registrering, vil svække politiets muligheder for en styrkelse af indsatsen imod kriminalitet.

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Spørgeren går i formuleringen af sit spørgsmål ud fra, at jeg har truffet beslutning om, at der ikke under nogen form skal føres statistik vedrørende kriminalitet begået af udlændinge. Det er ikke tilfældet. Jeg har efter min tiltræden som justitsminister haft lejlighed til at overveje behovet for tilvejebringelse af statistiske oplysninger om udlændinges kriminalitet, og det er jo som bekendt en debat, der har pågået længe. Jeg har i den forbindelse selvfølgelig også vurderet det projekt, som var iværksat af min forgænger ved hans initiativ af 6. november 1992. Min vurdering i forhold til dette projekt har været, at det ikke ville give de oplysninger, som vil sikre grundlaget for en saglig og fordomsfri debat.

Det er baggrunden for, at jeg har bedt politiet om at stille den tidligere iværksatte statistik i bero, altså at fjerne det pålæg, der har været om at udføre statistikken.

Samtidig har jeg besluttet at nedsætte en uformel, hurtigtarbejdende arbejdsgruppe med deltagelse fra Justitsministeriet og Rigspolitechefen, og arbejdsgruppen skal overveje, hvordan statistikken kan forbedres, så den i videre omfang – også i forhold til det, der lå i det tidligere projekt – giver mulighed for at vurdere udlændinges kriminalitet i forhold til kriminalitet begået af danske statsborgere. Jeg har i den forbindelse også tilkendegivet, at det vil

[Justitsministeren]

være ønskeligt, hvis statistikken bl.a. kunne give mulighed for at belyse de pågældende udlændinges aldersmæssige og geografiske fordeling samt deres beskæftigelsessituation.

Justitsministeriet vil, efter at arbejdsgruppens arbejde er afsluttet, tage stilling til indholdet af et fremtidigt register vedrørende udlændinges kriminalitet, og jeg går ud fra, at vi derefter får lejlighed til at føre en fornuftig debat om det.

John Vinther (KF):

Jeg takker for ministerens svar, om end det i forhold til det stillede spørgsmål jo var noget indholdsløst.

Når jeg spørger, hvilke kommentarer politiet har haft til ministerens beslutning, er det, fordi ministeren næppe kan bestride, at man nu har stoppet planerne om denne registrering. Det er jo en forudsætning for en målrettet indsats fra politiets side, at man kender omfanget af problemet, men jeg forstår, at dette kendskab skal politiet ikke have nu, men muligvis først senere.

Jeg vil gerne i tilknytning hertil erindre justitsministeren om, at den tidligere justitsminister forrige år udsendte en rundskrivelse til samtlige politimestre og anmodede om, at politimestrene inden udgangen af 1992 fremkom med oplysninger om omfanget af den kriminalitet, der blev begået, og som havde sit udspring i asylcentre. Jeg vil gerne høre, om der er kommet noget ud af denne undersøgelse, og i givet fald hvilket billede der tegner sig.

Pernille Frahm (SF):

Hr. John Vinther siger, at en sådan undersøgelse er forudsætningen for en målrettet indsats fra politiets side. Jeg vil gerne spørge justitsministeren, om det så ikke også er sådan, at når man laver den slags undersøgelser – og der findes jo faktisk allerede undersøgelser, der viser, at vi har nogle problemer med ganske unge første og anden generations indvandrere – skal resultatet af den type undersøgelser i virkeligheden i langt højere grad bruges, når vi taler om integration, når vi taler om det socialpolitiske arbejde, som er en væsentlig del af integrationen. Derfor vil jeg gerne spørge justitsministeren, om det ikke også er på den måde, man kan anvende sin viden om kriminalitet i forskellige grupper.

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Til hr. John Vinther skal jeg sige, at det projekt, jeg har bedt om at man stillede i bero hos politiet, var et særskilt projekt baseret på en særlig pc-løsning, og det var et projekt, som kunne indledes i løbet af januar måned.

Det er ikke spørgsmålet om, at jeg har hindret politiet i at gøre sig de optegnelser, som politiet har brug for i sit arbejde – det er det, der ligger i spørgsmålet fra hr. John Vinther. Jeg har ikke hindret politiet i at gøre optegnelser; jeg har fjernet et pålæg til politiet om at udføre en bestemt form for statistik.

Og jeg kan sige til det efterfølgende spørgsmål fra hr. John Vinther, at de oplysninger, man har bedt om i relation til en række områder, hvor der ligger asylcentre, vil tilgå Rigspolitietschefen, som så lader oplysningerne gå videre til mig. Jeg har ikke modtaget disse oplysninger endnu, men jeg er vidende om, at de inden for en overskuelig fremtid vil komme til at ligge på mit bord, og da vil jeg selvfølgelig gerne være med til også at formidle dem til Folketinget.

Fru Pernille Frahm spørger, om undersøgelser og statistik kan bruges til andet end politimæssigt arbejde, f.eks. til kriminalpræventivt arbejde. Det er klart, at det er en af baggrundene for, at jeg synes, at en statistik, der var en ren tællestatistik, er uanvendelig. Den giver os godt nok én oplysning, men vi kan ikke agere på baggrund af oplysningen, vi skal vide lidt mere, f.eks. hvilke aldersgrupper det drejer sig om, og hvilken social tilværelse de pågældende har. Det er noget af det, jeg har peget på. Så har man en mulighed for også at bruge statistikken langt ud over Justitsministeriets områder.

John Vinther (KF):

Ministeren udtaler, at ministeren ikke har nægtet politiet at registrere udlændinges kriminalitet begået i Danmark. Ministeren vil vel ikke bestride, at ministeren har sat en stopper for det initiativ, der var sat i værk?

Det kan være meget rigtigt, at man rundt omkring i de enkelte politikredse har optegnelser, men ministeren har jo nu stoppet, at man på overordnet plan kan koordinere indsatsen af den simple grund, at man ikke kender omfanget af problemet.

[John Vinther]

Til sidst vil jeg spørge, om ministeren vil tilstille Retsudvalget resultatet af det rundspørge, der er i gang i de forskellige politikredse.

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Til det sidste kan jeg svare, at jeg gerne vil tilstille Retsudvalget de oplysninger. Det lå faktisk allerede i mit foregående svar.

Og så om dette lidt finurlige med hensyn til sprogbrugen, om jeg ved at have stillet et bestemt projekt i bero skulle have nægtet politiet at registrere udlændinges kriminalitet, vil jeg sige, at jeg oplever, at det er to meget forskellige forhold.

Jeg har stillet et projekt i bero, som man har anmodet politiet om, og det er denne anmodning, der trækkes tilbage. Politiet kan selvfølgelig i sit arbejde samle nogle oplysninger på lovligt grundlag, som de kan bruge i det videre politimæssige arbejde. Jeg har villet medvirke til at skabe en bedre statistik på området, som kan anvendes både i forhold til politimæssigt samarbejde, i forhold til kriminalpræventivt samarbejde og i forhold til andre spørgsmål, hvor vi kan have brug for at kunne gøre en særlig indsats i forhold til bestemte befolkningsgrupper.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 443

5) Til *justitsministeren* af:

John Vinther (KF):

»Hvordan vil ministeren komme mytedannelsen til livs, når ministeren tilsyneladende er bange for at få de korrekte oplysninger vedrørende udlændinges kriminalitet i Danmark frem?«

Skriftlig begrundelse

Formålet med registreringen var at skabe et overblik over omfanget af kriminalitet begået af udlændinge i Danmark med det sigte at komme mytedannelsen herom til livs.

Ministeren har som begrundelse for at opgive registreringen anført, at ministeren ikke ønsker at medvirke til mytedannelser. Når de korrekte oplysninger ikke fremkommer, må det imidlertid befrygtes, at ministerens beslutning får den modsatte virkning, nemlig flere mytedannelser.

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Det er i høj grad mit og regeringens ønske at medvirke til en saglig og fordomsfri debat om udlændinge, som det også fremgik af min besvarelse af spørgsmål nr. S 442. Det er da også baggrunden for, at jeg har bedt en arbejdsgruppe se på, hvordan vi kunne tilvejebringe et bedre statistisk grundlag for at føre en sådan debat, som jeg glædeligvis også forstår at hr. John Vinther er enig i at vi bør have.

John Vinther (KF):

Det glæder mig, at justitsministeren har ændret holdning, for da man i Berlingske Tidende i sidste uge kunne læse, at justitsministeren havde stoppet planerne om at kortlægge udlændinges kriminalitet begået i Danmark, blev ministeren ikke citeret for noget som helst om, at grunden var, at man ville have en anderledes og bedre statistik. Det blev alene anført, at det var, fordi man ikke ville medvirke til mytedannelser. Og dér er det altså, at min frygt kommer ind. For når man ikke vil medvirke til, at de korrekte oplysninger kommer frem, kan det godt være, at intentionen er, at man ikke vil medvirke til mytedannelser, men det kan få den stik modsatte effekt, for når de korrekte oplysninger ikke kommer frem, hjælper man jo netop myterne til at trives.

Men det glæder mig som sagt, at ministeren har ændret opfattelse og nu vil medvirke til, at der fremkommer en statistik.

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil gerne spørge justitsministeren, om det ikke er sådan i forvejen, at alle politiforretninger skal registreres, og at der dermed lokalt er mulighed for at undersøge de problemer, man står i, og handle derefter.

Så vil jeg gerne spørge justitsministeren, om hun ikke er enig i min forundring over denne store interesse for statistik. Altså statistik er så mange ting. Hvis man laver en statistik over antallet af storke og antallet af børnefødsler, ved man så mere om sammenhængen mellem de to ting, end man vidste før?

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Jeg er enig i det udgangspunkt, der ligger i hr. John Vinthers spørgsmål, nemlig at myter kan dannes, hvis man ikke har en ordentlig oplysning om de forhold, myterne opstår om.

[Justitsministeren]

Derfor vil jeg i høj grad gerne medvirke til, at vi får myter fjernet, og at vi til gengæld gør det på en sådan måde, at vi ikke får nye myter til at opstå.

Og så vil jeg gerne sige, at reaktionen i forhold til emnet statistik over udlændinges kriminalitet bl.a. var affødt af en mindre notits i Berlingske Tidende, som jeg er uden ansvar for. Det var en notits, der alene indeholdt den meget spinkle oplysning, at jeg havde bedt om, at det projekt – det bestemte projekt, der var iværksat – ikke blev ført videre. Det betyder altså også, at jeg kan sige, at jeg ikke har ændret holdning i forhold til det, der stod i Berlingske Tidende. Der burde have stået noget mere; det ville have været mere dækkende for min samlede holdning til emnet.

Så til fru Pernille Frahm: Det er selvfølgelig korrekt, at politiet i de enkelte lokalområder kan gøre sig sine notater. Det vil netop kunne lægge op til, at politiet kan agere i forhold til nogle bestemte politimæssige forretninger. Og jeg synes netop, der i nogle af de tidligere spørgsmål fra fru Pernille Frahm lå, at man i virkeligheden kan bruge oplysninger ganske konstruktivt inden for andre områder. Og derfor synes jeg i virkeligheden, at det ville være for snævert, om vi rent lokalt og alene politimæssigt forsøgte at forholde os til de problemer, der eventuelt måtte være.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 444

6) Til *justitsministeren* af:

John Vinther (KF):

»Hvorfor ønsker ministeren ikke, at der i udlændingedebatten kan fremkomme korrekte oplysninger om udlændinges kriminalitet begået i Danmark?«

Skriftlig begrundelse

Den 17. februar 1993 har ministeren til Berlingske Tidende udtalt, at ministeren vil opgive den tidligere regerings plan om at registrere kriminelle udlændinge.

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Jeg har ikke meget at føje til, for jeg må faktisk sige, at i modsætning til det, der ligger i

spørgsmålet om, at jeg ikke skulle ønske at fremkomme med korrekte oplysninger, tror jeg, vi kan tage den udveksling af spørgsmål og svar her i dag som udtryk for, at der vitterlig vil komme en række bedre oplysninger som grundlag for en saglig debat.

John Vinther (KF):

Jeg noterer så med glæde, at ministeren tilsyneladende ønsker, at der sker en registrering af den kriminalitet, som udlændinge begår i Danmark. Jeg mener nu stadig, at ministeren har ændret opfattelse. Det var først efter, at der var rejst kritik af ministerens beslutning om at stoppe registreringen, at ministeren fremkom med nye udtalelser om, at man selvfølgelig ønskede en eller anden form for registrering.

Men i tilknytning til det kunne jeg da godt tænke mig at spørge ministeren: Hvilke oplysninger er det ud over de rent kriminalitetsmæssige man ønsker at der registreres, og hvornår kan vi forvente at dette arbejde så går i gang?

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Nu er jeg jo i hvert fald selv bedre i stand til at fortælle, om jeg har ændret mening eller ej.

Jeg kan sige, at oplysningerne i Berlingske Tidende stammer fra et større interview, jeg havde med to journalister fra bemeldte dagblad. Det blev offentliggjort 3-4 dage efter, at jeg havde talt med dem. En uge efter den første offentliggørelse, tror jeg det var, fandt man så lejlighed til at uddrage en enkelt sentens fra det samlede interview, som man ikke havde valgt at bringe i første omgang. Der er altså en ganske lang periode på 10-11 dage, fra mandag til den efterfølgende torsdag, og jeg har selvfølgelig ikke først sagt ét og så 11 dage efter noget andet.

Jeg har haft rig lejlighed til, både inden jeg talte med journalisterne fra Berlingske Tidende om de pågældende emner og efterfølgende, at overveje de nøjere forhold vedrørende en mulig udformning af en bedre statistik. Og jeg kan sige med henvisning til det, jeg har oplyst tidligere i spørgetiden i dag, at nogle af de emner, jeg mener man skal inddrage i statistiken, er spørgsmål om de pågældendes alder, de pågældendes boligområde, eksempelvis i form af postnummerangivelse eller noget i den stil.

[Justitsministeren]

Jeg er ikke statistisk kyndig. Det er selvfølgelig også grunden til, at vi beder nogle, der har forstand på de ting, om at arbejde med sagen. Og det vil jeg så holde mig til for nuværende.

John Vinther (KF):

Jeg mangler stadig svar på den sidste del af det: Hvornår kan vi forvente at en sådan registrering begynder at finde sted?

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Når man skal gøre sager godt, og når man skal gøre gode sager godt, skal man lade være med at gøre det for hurtigt, for så ender det med at blive gennemført for dårligt. Derfor har jeg bedt mennesker, der har forstand på disse ting, om at komme med et sagligt oplæg – og gøre det så hurtigt, de er i stand til det – som vi kan tage stilling til.

Derfor vil jeg kunne sige som det ærligste og rigtigste svar her, at det vil kunne gøres hurtigst muligt. Så må vi prøve at gætte lidt i forhold til, hvad vi har af kendskab til området hver især, hvor hurtigt det kan ske: om det så er i løbet af 1 måned, 2, 3, 5, 6. Jeg ved det ikke.

John Vinther (KF):

Nu får ministeren det til at lyde, som om det er noget stort og meget vanskeligt at påbegynde denne registrering. Det kan jeg ikke rigtig se; det må være noget, der kan startes umiddelbart. Så jeg tager ministerens sidste udtalelse som udtryk for, at det her er altså noget, man ønsker skal syltes længe.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Jeg vil da også godt spørge, om ministerens sidste bemærkning om, at man har bedt nogle folk med forstand på det se på disse ting, skal tages som udtryk for, at ministeren ikke mener, at de, der har siddet med disse ting før i administrationen, har haft forstand på dem, så man har været nødt til at hente nogle udefra.

Derudover vil jeg spørge, om ministeren ikke mener, at gode ting bør iværksættes så hurtigt som muligt og ikke lægges i en syltekrukke, således at det ikke bliver en afvejning af sagens seriøsitet, der afgør, hvor lang tid det tager at forberede den, men tværtimod af, hvad resultatet af den bliver.

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil gerne spørge justitsministeren, om det forberedende arbejde, justitsministeren har sat i gang, ikke netop skyldes en forståelse for, at der er forskel på tællestatistik og en ordentlig undersøgelse, som vi kan drage nogle konsekvenser af, så vi virkelig ved, hvad vi skal stille op med problemet – hvis det overhovedet er et problem.

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Jeg kan se af noget af det materiale, der har dannet grundlag for den beslutning, der blev truffet af min forgænger, at det på nogle områder kan være ganske tidkrævende at modernisere registrene. Bl.a. ligger der et oplæg – det er meget kort beskrevet i det papir, jeg har set – til en modernisering af kriminalregisteret, som bl.a. ville kunne komme til at indeholde disse oplysninger. Det ville kunne ske, efter hvad der er oplyst, pr. 1. januar 1995.

Derfor har jeg ved nedsættelsen af den hurtigtarbejdende arbejdsgruppe besluttet, at vi kommer til at sætte i gang noget tidligere, end vi kunne gøre med det store system, det store kriminalregister. Jeg kan ikke sige andet end, at det i hvert fald skal ske hurtigst muligt. Det er min hensigt, at det skal ske hurtigst muligt. Jeg har ingen grund til ikke at være med til at bidrage til en bedre debat på området, end vi hidtil har været vidner til.

Og så vil jeg straks for at aflive enhver myte om, hvad tidligere undersøgelsesgrupper ikke skulle have haft forstand på, sige, at det jo er et spørgsmål om, hvad man beder de pågældende om at undersøge, og det er også et spørgsmål om, hvilken beslutning man efterfølgende træffer på det grundlag, man får.

John Vinther (KF):

Det bekymrer mig en smule, at man anvender terminologien »hurtigst muligt«. Det må være muligt på dette område at sætte en tidsgrænse på, hvornår man går i gang med denne registrering. Jeg vil godt bede ministeren om at tilkendegive, hvor længe vi skal vente, og ikke bare sige hurtigst muligt.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Skal jeg forstå ministerens svar til mig på den måde, at det var en fortalelse, da ministeren før sagde, at man nu havde sat folk med

[Anne Birgitte Lundholt]

forstand på disse ting til det, og at de folk i administrationen, der før har arbejdet med det, dermed ikke havde forstand på disse ting?

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Blot til fru Anne Birgitte Lundholt: Jeg synes, det er en mindre lødig udlægning af, hvad jeg sagde. Jeg synes, at min besvarelse var krydstalkar, men det ser vi altså forskelligt på. Det er jo ikke helt usædvanligt, at man gør det i debatter, men jeg må sige, at jeg er forundret over, at det skulle være indtrykket, at jeg synes, at de mennesker, der har arbejdet med sagerne før, har været inkompetente. Det er et spørgsmål om, hvad de er blevet bedt om, og nu er de blevet bedt om at lave noget, der er mere fyldestgørende, og jeg har tillid til, at vi får et godt oplæg.

Jeg synes, det ville være usagligt af mig at sige, at det vil kunne ske på en eller anden bestemt dato. For at sikre mig, at jeg ville kunne overholde den dato, skulle jeg nævne en senere dato, end det måske i virkeligheden kan lade sig gøre. Derfor er »hurtigst muligt« faktisk en garanti for, at det sker hurtigst muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 453

7) Til *justitsministeren* af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at Danmarks Statistik påbegynder arbejdet med en statistik over udlændinges kriminalitet i Danmark?«

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg har selvfølgelig fulgt nøje med i den debat, der lige har fundet sted her i folketingssalen, og hvor ministeren er kommet med en lang række besvarelser, hvormed vi ikke kommer det endelige svar ret meget nærmere. Jeg vil godt spørge ministeren: Hvorfor kommer man ikke med et konkret og klart svar, når jeg i utallige spørgsmål til utallige ministre igennem utallige år har spurgt, hvorfor vi ikke kunne få noget statistik på dette materiale?

Vi har endelig fået nogle ret konkrete svar – de er ganske vist fra økonomiministeren, men det gælder jo alligevel justitsministerens område – om, at der faktisk er en statistik i Dan-

marks Statistik, der vil kunne afleveres til Folketinget i løbet af 4 måneder for den – set i denne sammenhæng – ret beskedne pris af 300.000 kr. Derfor vil jeg spørge ministeren: Hvorfor starter man ikke med det samme og sætter Danmarks Statistik i gang med det?

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Jeg vil kunne sige meget kort til fru Pia Kjærsgaard, at det vil være helt naturligt på baggrund af de oplysninger, der er kommet fra Danmarks Statistik, at Danmarks Statistik bliver forespurgt i forbindelse med arbejdet i den arbejdsgruppe, jeg har nævnt under mine tidligere svar. Jeg har ikke yderligere at føje til.

Pia Kjærsgaard (FP):

Der har været utrolig meget mediedebat om denne sag igennem ganske lang tid, og ministeren siger selv, at det er på baggrund af et interview i Berlingske Tidende, som jeg kan forstå ministeren ikke er helt tryk ved. Alligevel er ministeren blevet afkrævet en forklaring i folketingssalen.

Jeg forstår ikke, at man ikke, når man har et bud fra Danmarks Statistik på, hvad det hele koster, umiddelbart sætter det i gang i stedet for at besværliggøre tingene og sige, at man ikke er klar over, hvornår spørgsmålet vil være afgjort, hvornår man kan have tallene, hvad det koster osv.

Jeg vil godt spørge ministeren helt nøjagtigt og vil gerne bede om et klart svar: Hvorfor siger man ikke bare til Danmarks Statistik, at de skal gå i gang med det samme? De skal jo bare samkøre registrene, og så har vi i løbet af maksimum fire måneder, hvad vi har bedt om igennem ganske lang tid.

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Når jeg ikke umiddelbart vil sige, at Danmarks Statistik bare skal gøre dette eller hint, er det, fordi Danmarks Statistik skal have oplysningerne et sted fra, nemlig fra politiet, altså inden for Justitsministeriets område. Det vil jo være meget logisk, hvis politiet er i stand til at lave en statistik og bruge de oplysninger, det selv har, at vi bearbejder dem i første instans frem for at skulle gå videre til en anden instans, som Danmarks Statistik jo er.

Men jeg kan da sige, at da arbejdsgruppen har til opgave at gøre det hurtigt, så vil man

[Justitsministeren]

også se på, hvordan man statistisk har bedst mulighed for at bearbejde de oplysninger, man har. Og dér er arbejdsgruppen selvfølgelig frit stillet i forhold til opgaven, i forhold til at fremskaffe nogle ordentlige tal og få dem statistisk bearbejdet hurtigst muligt.

Pia Kjærsgaard (FP):

Vil ministeren af sig selv vende tilbage til Folketinget med et svar fra den arbejdsgruppe, når det foreligger? Jeg ved godt, at ministeren er blevet spurgt om det også under de tidligere spørgsmål, men jeg synes, vi må afkræve ministeren et svar på, hvornår det kan foreligge. Hvornår kan arbejdsgruppen være færdig, og er det igen Folketinget, der skal henvende sig til ministeren, eller vil ministeren vende tilbage til Folketinget?

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Ministeren vil vende tilbage til Folketinget, når arbejdsgruppens arbejde foreligger og jeg har truffet en beslutning i fortsættelse af arbejdsgruppens arbejde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 455

8) Til *indenrigsministeren* af:

John Vinther (KF):

»Kan ministeren bekræfte, at den oprindelige indbydelse til 200 krigsfanger, heriblandt familie, var aftalt mellem forligspartierne?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren sår i Politiken torsdag den 18. februar 1993 tvivl om, hvorvidt forligspartierne bag loven om indbydelsen af særlige personer fra det tidligere Jugoslavien var enige om en kvote på 200 personer – krigsfanger og familiemedlemmer inklusive.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det fremgår af bemærkningerne til loven om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien, at der umiddelbart på grundlag af loven kunne inviteres 200 særlig nødstedte til Danmark. Derimod fremgik det ikke af loven og dens bemærkninger, hvor mange personer der skal inviteres ud over den første gruppe.

Fremgangsmåden for gennemførelsen af en ny invitationsrunde er fastlagt i loven og dens bemærkninger. Der skal herefter i hvert enkelt tilfælde af nye invitationer udarbejdes et særskilt aktstykke til forelæggelse for Finansudvalget, hvor der vil være lejlighed til nærmere drøftelse af de enkelte invitationstiltag.

Der er således i loven med bemærkninger fastlagt en meget nøje procedure for yderligere invitationer, og den procedure vil regeringen naturligvis følge.

Jeg kan således bekræfte over for hr. John Vinther, at det oprindeligt var fastsat direkte i henhold til loven, at der kan inviteres 200 personer til Danmark. Regeringen har imidlertid ønsket at sikre, at Danmark kan modtage i alt 200 krigsfanger eller andre nødstedte af den kategori, hvortil der så også kan ske en invitation af deres nærmeste familiemedlemmer, sådan som vi kender det i henhold til de almindelige regler om sammenføring. Det er en tilsvarende gruppe, der her er tale om. Det er nødvendigt at fremlægge et særskilt aktstykke for at modtage disse yderligere personer, og det har regeringen netop taget initiativ til.

John Vinther (KF):

Jeg takker for ministerens meget overfladiske svar.

Når jeg spørger, som jeg gør, er det, fordi det af Politikens artikel den 18. februar 1993 fremgår, at ministeren har givet udtryk for, at det, man nu kommer med, skyldes, at den tidligere regering ikke havde overholdt en aftale. Derfor glæder det mig da, at ministeren bekræfter, at det i loven direkte er anført, hvor mange det drejer sig om.

Jeg vil så bare gerne have ministeren til også at bekræfte, at det i betænkningen til loven, som Folketingets Retsudvalg afgav den 17. november 1992, også er anført, at der i det tal er inkluderet pårørende.

Pia Kjærsgaard (FP):

Det var faktisk også det, jeg ville spørge ministeren om. Hvor mange regner ministeren med at det alt i alt vil komme til at dreje sig om? Ministeren har jo klart sagt, at det alene er enkeltpersoner, men dertil hører jo også familier. Derfor vil jeg godt spørge ministeren: Hvor mange anslår ministeren at det vil komme til at dreje sig om, når invitationen foreligger?

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det ikke er sandt, at ideen til denne særlov for jugoslaviske krigsfanger og andre oprindelig udgik fra den tidligere statsminister og den tidligere leder af oppositionen sidste sommer, at der dengang var tale om adskillige tusinde, og at man nu må sige, at det er et fattigt bidrag til afhjælpning af de skader, der følger af krigen i Jugoslavien, at vi nu tager 200 krigsfanger her til.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg har lidt vanskeligt ved at forstå hr. John Vinthers karakteristik af svaret som overfladisk. Det, mit svar gik på, var en præcis redegørelse for formalia omkring denne sag og en redegørelse for, hvordan og inden for hvilken tidsramme vi har tænkt os at gribe den an.

Til spørgsmålet om, hvor mange det i alt vil blive til – det er et svar til fru Pia Kjærsgaard – bliver der i alt tale om 800, og det gælder så både de tidligere inviterede og de senere. Det er indholdet af det aktstykke, der er gået til Folketingets Finansudvalg.

Til fru Pernille Frahm vil jeg godt sige, at jeg husker godt, at der har været en række udtalelser fra den tidligere statsminister om et meget stort antal krigsfanger, men dem vil jeg ikke begive mig ind i at vurdere baggrunden for. Det, som jeg reelt kan sige, er, at Danmark nu lægger op til, at vi skal tage denne særlige gruppe på 800 nødstedte personer, og at vi jo derudover i det daglige også har modtaget en lang række flygtninge fra det tidligere Jugoslavien. Det er en opgave, som vi skal løse ud fra vores almindelige humanitære indstilling.

John Vinther (KF):

Jeg karakteriserede ministerens første svar som overfladisk, og uanset om ministeren kan lide det eller ej, kommer jeg altså desværre til også at karakterisere den anden besvarelse som overfladisk.

Jeg har stillet et relativt enkelt spørgsmål: Kan ministeren bekræfte, at antallet 200 inklusive familie var aftalt? Jeg skal endnu en gang henlede opmærksomheden på, at der i den betænkning, der er afgivet, udtrykkeligt står, at tallet er inklusive familie. Derfor ryster det mig, når ministeren til Politiken kommer med nogle udtalelser, der tilkendegiver, at det er

den tidligere regering, der er løbet fra en aftale. Det er ikke tilfældet. De nuværende regeringspartier, der dengang var i opposition, var med i aftalen og var med til at skrive betænkningen, hvoraf det udtrykkeligt fremgår, at antallet 200 er inklusive familie.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Når det fremgår af både loven og dens bemærkninger, at der er lagt en procedure for, hvordan man ved yderligere invitationer skal bære sig ad, ligger der naturligvis i det en tilkendegivelse af, at man ikke på forhånd har stillet sig tilfreds med det lille antal, men at man har forventet, at der var en større opgave, som skulle løses senere hen.

John Vinther (KF):

Jeg savner stadig et klart svar på, om ministeren kan bekræfte, at tallet 200 var inklusive familie. Det må være relativt enkelt at besvare med et ja eller et nej.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Sådan som betænkningen er formuleret, var der i første runde tale om 200 inklusive familie, men samtidig var der lagt vægt på, at man besluttede sig til den procedure, der skulle følges ved de næste invitationsrunder. Det er invitationsrunde nr. 2, der nu er lagt op til, og det er om invitationsrunde nr. 2, at der i nærmeste fremtid skal behandles et aktstykke i Finansudvalget.

John Vinther (KF):

Jeg formoder, at ministeren er vel vidende om, at man ved aftalen kom frem til tallet 200, ligesom jeg formoder, at ministeren er enig med mig i, at man senere ved aftale kom frem til et antal på 400; det nåede man dog ikke at realisere på grund af regeringsskiftet.

Det undrer mig altså stadig, at ministeren i Politiken giver udtryk for, at ministerens parti gik ud fra, at der var tale om et væsentlig højere tal, fordi man gik ud fra, at det var eksklusive familie, når man har været med til at skrive en betænkning, hvori det klart og utvetydigt står anført, at det er inklusive familiemedlemmer.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

[Indenrigsministeren]

Jeg kan kun glæde mig til, at de tidligere regeringspartier, når sagen kommer til behandling i Finansudvalget, får mulighed for at stemme for den ansøgning, der er fremlagt, hvor den større beredvillighed så kan komme til udtryk.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 456

9) Til *indenrigsministeren* af:

John Vinther (KF):

»Agter ministeren at invitere bl.a. krigsfanger til Danmark, uden at dette drøftes med forligspartierne bag den oprindelige lov?«

Skriftlig begrundelse

De nuværende regeringspartier gjorde under KV-regeringen et meget stort nummer ud af, at alle tiltag på det udlændingepolitiske område – herunder også loven om indbydelse af særlige personer fra det tidligere Jugoslavien – skulle drøftes i følgegruppen.

John Vinther (KF):

Jeg vil godt bede ministeren om i forbindelse med denne besvarelse endnu en gang ganske kort – ja eller nej – at tage stilling til det foregående spørgsmål. Jeg synes, det er dybt pinligt, at ministeren tilsyneladende ikke er klar over, hvad ministerens eget parti har været med til at aftale. Jeg synes ikke, at det lover særlig godt for det videre samarbejde på dette område.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg skal besvare det spørgsmål, der er stillet, og sige, at som jeg nævnte i besvarelsen af det forrige spørgsmål, har Danmark direkte på grundlag af loven kun inviteret i alt 200 personer. Der er under den forrige regering afgivet et tilsagn over for FN's flygtningehøjkommissær, og i januar 1993 var 172 af disse personer kommet til landet. Det var måske også i den forbindelse rimeligt at sige, at 56 af dem var interneret i serbiske fangelejre og de resterende var deres allernærmeste familiemedlemmer.

Den nuværende regering har et ønske om, at Danmark skal modtage – som vi var inde på før – i alt 200 krigsfanger eller særlig nødstedte

med familier. Jeg skal ikke gentage den argumentation, vi var igennem for et øjeblik siden. Jeg skal måske endnu en gang præcisere, at det er denne nye invitationsrunde, der er fremsendt et aktstykke til Finansudvalget om.

Den politiske følgegruppe – som jeg går ud fra at hr. John Vinther sigter til med sit spørgsmål – blev nedsat i slutningen af sommeren 1992 med henblik på, at man skulle have et forum for nærmere drøftelser ved udarbejdelsen af forslaget til loven om midlertidig opholdstilladelse til personer fra det tidligere Jugoslavien. Jeg vil godt sige, at det er min opfattelse, at arbejdet i følgegruppen er gået godt, og at det har været nyttigt.

Som følge af den ressortomlægning, der skete i forbindelse med den nye regerings dannelse, hvor man jo flyttede hele udlændingområdet over til Indenrigsministeriet, har det imidlertid været naturligt at betragte Justitsministeriets følgegruppe som nedlagt. Det betyder dog ikke, at det arbejde, der pågik i den gamle følgegruppe, ikke kan fortsætte, og jeg har planer om at sammensætte en følgegruppe efter det valg, som de enkelte partier foretager af personer, der kan følge både det, der direkte har med udlændingeloven at gøre, og det, der har med asyl og immigration mere bredt, derunder også integrationen, at gøre.

John Vinther (KF):

Jeg kommer åbenbart i det videre samarbejde med ministeren enten til at vænne mig til, at ministeren ikke svarer, eller også må jeg vænne mig til, at jeg skal stille mine spørgsmål på en helt anden måde.

Den tidligere regering lagde megen vægt på, at man på dette område havde brede forlig bag sig, når man gjorde noget. På nøjagtig samme måde gjorde indenrigsministerens parti usandsynlig meget ud af, at der ikke måtte ske noget som helst på dette område, uden at det var blevet drøftet og aftalt mellem en bred vifte af partier.

Spørgsmålet er sådan set meget enkelt: Vil ministeren, forud for at der sker noget på dette område, invitere de øvrige partier, eller vil ministeren ikke? Og når ministeren nu siger, at ministeren agter at få nedsat en følgegruppe, hvorfor har man så ikke gjort det, inden man tilkendegav over for pressen, at man ville komme med et aktstykke?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Behandlingen af udlændingespørgsmål er nu samlet i Indenrigsministeriet, og en stor del af de faktiske drøftelser vil komme til at finde sted i Folketingets Kommunaludvalg. På den baggrund er det jo helt naturligt, at vi må overveje, hvilken kreds af mennesker det så er, der skal sidde i følgegruppen. Er det dem, der var knyttet til Justitsministeriets behandling af det og derved jo altså medlemmer af Folketingets Retsudvalg, eller vil det være naturligt, at det er mennesker, der arbejder med hele det brede felt af udlændingespørgsmål?

Derfor befinder vi os lige præcis nu i overgangen mellem det, vi kan kalde det gamle system, og det nye system. Jeg vil, som jeg annoncerede før, nedsætte en følgegruppe, men jeg finder det naturligt, at basis i den tager udgangspunkt i den ressort, der nu behandler alle udlændingespørgsmålene, og dermed også, at der ikke nødvendigvis bliver et sammenfald af personerne.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Jeg vil forstå ministerens svar til hr. John Vinther på den måde, at fordi der i den nye regering er lavet en del ressortomlægninger, har man frigjort sig af gamle forlig og kan tillade sig at melde ud, inden man har kontakten sine gamle forligspartnere.

Til spørgsmålet om, hvilken kreds af mennesker der skal være i følgegruppen, vil jeg spørge, om jeg skal forstå det på den måde, at ministeren mener, at det er ministeren, der skal pege på de individuelle folketingsmedlemmer, og ikke de forligspartier, som man har aftalen med. Det er dog sædvane her i Tinget, at det er partier, man har aftaler med, og så må partierne jo beslutte, hvad det er for nogle mennesker, der skal sidde i den følgegruppe.

John Vinther (KF):

Jeg opfatter ministerens udtalelser sådan, at grunden til, at man ikke har indkaldt de øvrige partier til forhandlinger, er, at man ikke var helt klar over, hvem man skulle tale med, og så skal jeg være flink ved ministeren og sige, at det tager jeg som udtryk for, at man har glemt at indkalde.

Man kan nå at rette fejlen endnu. Man bør indkalde de øvrige partier til drøftelser, forud for at man går i gang med dette her. Jeg vil

godt have ministerens svar på – og det er meget enkelt, ja eller nej – om vi kan forvente at blive indkaldt til et møde, før der sker yderligere med det tiltag, som ministeren har offentliggjort i pressen.

Hvis svaret er nej, må jeg meddele ministeren, at så må man også forvente, at vi vil kræve sådanne tiltag til debat i salen hver gang.

Pia Kjærsgaard (FP):

Som det er ministeren bekendt, trækker Fremskridtspartiet mange forslag fra Finansudvalget ned i folketingssalen, når det handler om udlændingespørgsmål eller andre følsomme spørgsmål.

Mener ministeren ikke efter den meget spændende og interessante debat, der har været her i folketingssalen, at det ville være en god idé, at man, hver evig eneste gang der skal ske yderligere bevillinger til den slags, diskuterede tingene i folketingssalen i stedet for i en politisk følgegruppe eller i Kommunaludvalget eller Retsudvalget, også fordi det ville blive åbenbart for enhver, hvordan de politiske partier stod?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der er sendt et aktstykke til Folketingets Finansudvalg. Det vil blive behandlet på fuldstændig normal vis, og jeg vil godt gentage, hvad jeg sagde under det tidligere spørgsmål: Det, vi har fulgt, er præcis den procedure, der fremgår af bemærkningerne til loven, hverken mere eller mindre.

Derudover vil jeg godt – for jeg forstår, at det måske knap nok er blevet opfattet af hr. John Vinther – sige: Vi ønsker et så bredt samarbejde om udlændingespørgsmål som overhovedet muligt her i Folketinget. Det er i alle parter interesse: de politiske partiers interesse, befolkningens interesse og flygtningenes interesse. Det tilsagn vil jeg meget gerne give.

Til den ende vil der blive nedsat en følgegruppe. Det er naturligt, at man genovervejer sammensætningen af dens personkreds, eftersom det nu i vid udstrækning vil være spørgsmål, der bliver behandlet i Folketingets Kommunaludvalg. Men naturligvis er det partierne selv, der udpeger, hvem de vil have til at repræsentere sig i en sådan følgegruppe. Jeg tror ikke, at nogen minister, som var ved sine fulde fem, ville finde på at blande sig i, hvem partier-

[Indenrigsministeren]

ne peger på; det er naturligvis de enkelte partiers eget valg.

Dorte Bennedsen (S):

Kan ministeren bekræfte, at den politiske følgegruppe, der blev nedsat, ikke var et led i det såkaldte udlændingeforlig fra juni sidste år, men blev nedsat på grund af en henvendelse fra Socialdemokratiets formand til den daværende statsminister?

Kan ministeren også bekræfte, at der i følgegruppen først var aftale om, at 100 krigsfanger skulle inviteres herop, men at man var enige om, at det kun var et foreløbigt tal?

Og endvidere vil jeg spørge, om ministeren kan bekræfte, at den daværende justitsminister forhøjede disse 100 krigsfanger til 200 krigsfanger, inklusive familie, uden at forelægge dette for den politiske følgegruppe, før det var kommet frem?

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Jeg kan forstå, at ministeren er af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt at indkalde parterne i en aftale til møde, inden man oversender et aktstykke.

Jeg vil gerne spørge ministeren: Kunne hun tænke sig at konsultere finansministeren og høre, hvilke aftaler der foreligger mellem de seks finanslovspartier omkring dette emne? Det er jo en aftale, at der tages konsultationer, inden disse aktstykker oversendes. Dette kan naturligvis finde sted i de følgegrupper, der måtte være nedsat på området.

Jeg kan kun opfatte ministerens undvigelse af at besvare disse spørgsmål således, at ministeren ikke ønsker at tage denne konsultation med partierne, inden aktstykkerne oversendes. Jeg vil gerne høre, om det skal være ministerens fremtidige samarbejdsform med de forligsparter, man har på forskellige områder.

Pia Kjærsgaard (FP):

Ministeren svarede mig ikke på spørgsmålet, om det ikke var bedre at få tingene debatteret i folketingsalen, hvor man langt bedre kan få tingene afklaret end bag de lukkede døre i et eller andet udvalg – også for ministerens egen skyld. Jeg står jo i den lidt mærkelige situation, at jeg har været i opposition hele tiden, så jeg kan udmærket godt huske, hvad der foregik i forbindelse med det lovforslag.

Jeg kan forstå, at andre partier nu forsøger at udfordre ministeren, men ville det på den baggrund ikke være en bedre idé at få hele debatten om ekstravællinger og yderligere antal her i folketingsalen?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg mener ikke, at man skal behandle udlændingspørgsmål på andre måder, end vi behandler alle andre politiske spørgsmål. Nogle af disse sager vil det være fornuftigt at få behandlet i den politiske følgegruppe, som jeg tidligere både under det forrige spørgsmål og under dette spørgsmål, jeg ved ikke hvor mange gange, har bekræftet vil blive nedsat i det nye regi. Andre gange vil det være fornuftigt at behandle ting i folketingsalen; det er det, der sker her i spørgetiden. Og atter andre gange er det fornuftigt at behandle dem i Folketingets Finansudvalg på fuldstændig normal vis. Jeg tror ikke, vi skal forsøge at overdramatisere udlændingspørgsmålene ved, at vi siger, at det hver gang skal ned i folketingsalen. Det tror jeg ikke tjener noget formål.

Begge de spørgsmål, som fru Dorte Bennedsen rejste, vil jeg gerne svare bekræftende på.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 447

10) Til *finansministeren* af:

Pernille Sams (KF):

»Hvordan vil regeringen finansiere en offentlig garantiordning for realkreditlån?«

Pernille Sams (KF):

Regeringen har udsendt en del ganske forskelligeartede signaler om kreditforeningernes udlånspolitik. En af de ting, som er kommet frem, er, at regeringen planlægger at lave en statsgaranti for realkreditlån.

I Det Konservative Folkeparti ville vi foretrække, om regeringen valgte at få bragt ro på boligmarkedet ved at give reelle og ikke så selvmodsigende oplysninger om den kommende skattereform, men regeringen har valgt en anden form; man har nemlig valgt at bære ved til uroen ved at undlade at svare på selv ganske banale spørgsmål og i øvrigt udskyde det hele til på den anden side af sommerferien.

[Pernille Sams]

Det er klart, at en sådan fremgangsmåde giver problemer for boligejerne, og det giver også problemer for kreditforeningerne. Hvor meget skal kreditforeningerne regne med, at ejerboligen vil falde i værdi i fremtiden osv.? Det må man jo gøre op med sig selv.

Når regeringen planlægger en statsgaranti for de lån, der er så usikre, at kreditforeningerne ikke vil yde dem, så lyder det som en dyr sag. Derfor vil jeg gerne spørge: Hvem skal betale det? Hvordan vil regeringen finansiere det?

Formanden:

Jeg er nok nødt til en gang til at sige, at der altså er begrænset taletid.

Pernille Sams (KF):

Det var 10 sekunder over.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg vil gerne sige til fru Pernille Sams, at regeringen ikke har taget stilling til mulige garantiordninger på realkreditlån og derfor i sagens natur heller ikke har overvejet finansieringen af sådanne projekter. Det er regeringens opfattelse, at reglerne for udstedelse af realkreditlån skal være sådan, at de enkelte realkreditinstitutter selv bærer risikoen ved udlånene. Fremtidige tab skal derfor fortsat bæres af det enkelte realkreditinstitut, således at kreditgivningen kan gives på baggrund af en grundig kreditvurdering.

Det er derfor ikke tanken, at staten skal blive påført merudgifter som følge af eventuelle ændringer på realkreditområdet.

Pernille Sams (KF):

Jeg vil gerne sige tak for svaret. Det var bemærkelsesværdig klart og tydeligt, så det var jeg glad for.

Det undrer mig lidt – det er så noget helt andet – at regeringens boligminister har sagt noget, der er temmelig meget anderledes, men så må tiden jo vise, hvad regeringen ender med at få som sin holdning. Men jeg vil gerne spørge: Hvis det nu ender med, at boligministeren alligevel får etableret en eller anden form for statsgaranti for realkreditlån, er det så noget, skatteyderne kommer til at betale?

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg har ikke noget at føje til mit svar om regeringens holdning i sagen.

Pernille Sams (KF):

Så er jeg nødt til at spørge finansministeren, om han helt tager afstand fra boligministerens bemærkninger om, at det måske er nødvendigt for regeringen at overveje at lave en egentlig statsgaranti for realkreditlån.

Risgaard Knudsen (S):

Så vil jeg gerne spørge finansministeren: Forekommer det ikke finansministeren, at fru Pernille Sams kan spørge om mere, end et medlem af den nuværende regering er i stand til at svare på? (*Munterhed i salen.*)

Finansministeren (Lykketoft):

Til hr. Risgaard Knudsens spørgsmål vil jeg sige: Jo! Det forekommer finansministeren, at fru Pernille Sams er i stand til at rejse flere spørgsmål, end denne regering kan svare på, og flere, end den forrige regering kunne svare på.

Og så vil jeg i øvrigt sige, at jeg ikke agter at genoptage diskussionen om spørgsmål nr. 1) med fru Pernille Sams. Det er ikke min opgave.

Pernille Sams (KF):

Det er nemt at spørge om mere, end den nuværende regering kan svare på – eller vil svare på.

Jeg har ikke spurgt finansministeren om spørgsmål nr. 1). Det spurgte jeg skatteministeren om adskillige gange, og han nægtede at svare på det, men det er ikke det spørgsmål, jeg har stillet finansministeren, og det er heller ikke det, jeg har bedt om svar på. Jeg ville sådan set bare gerne vide, om finansministeren tager afstand fra boligministerens bemærkninger om, at regeringen planlægger at lave en statsgaranti for realkreditlån.

Finansministeren (Lykketoft):

Det forholder sig sådan, at regeringen naturligvis løbende følger udviklingen på realkreditområdet, og vi vil overveje forskellige modeller i fuldstændig overensstemmelse med det, jeg har svaret på fru Pernille Sams' spørgsmål om at fremme realkreditinstitutternes handlefrihed. Og det vil Folketinget naturligvis få lejligh-

[Finansministeren]

hed til at diskutere, når sådanne forslag er udformet. Jeg betragter det i virkeligheden som temmelig frugtesløst at diskutere forslag, der ikke eksisterer, i Folketingets spørgetid.

Pernille Sams (KF):

Man kan vel ikke kalde det et ikkeeksisterende forslag, når regeringens egen boligminister har sagt det. Det er jo ikke noget, jeg har digtet. Jeg citerer bare regeringens egen boligminister, og derfor er det vel også tilladt for os at spørge om, hvad der ligger i det.

Jeg er helt sikker på, at der er mange, der vil være interesseret i, om det nu er skatteyderne, der skal til at betale for de lån, der er så usikre, at kreditforeningerne ikke tør yde dem.

Finansministeren (Lykketoft):

Det kan godt være, at mine evner ikke rækker ret langt i forhold til fru Pernille Sams. Men jeg har ikke én gang, men flere gange i denne spørgetid givet udtryk for, hvad der er regeringens holdning.

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne spørge finansministeren, om det skal forstås sådan, at det, boligministeren har udtalt sig om, ikke er regeringens politik.

Finansministeren (Lykketoft):

Det, boligministeren har udtalt sig om, er i overensstemmelse med det, jeg her har givet udtryk for.

Kent Kirk (KF):

Så må jeg spørge finansministeren: Hvorfor kan han så ikke svare på spørgsmålet?

Finansministeren (Lykketoft):

Det er min klare opfattelse, at jeg har svaret på spørgsmålet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 457**11) Til arbejdsministeren af:****Poul Nødgaard (FP):**

»Vil regeringen prøve at bremse det nye EF-direktivforslag, der vil sætte så snævre grænser for børne- og ungdomsarbejde, at unge menne-

sker mellem 15 og 18 år ikke længere kan bringe morgenaviser ud?«

Poul Nødgaard (FP):

Det spørgsmål, vi nu skal behandle, mener jeg må have meget, meget stor interesse for store dele af den danske befolkning, og derfor vil jeg indledningsvis lige stille ministeren et par spørgsmål.

Jeg vil gerne vide, om ministeren i relation til EF-direktivforslaget om regulering af arbejde udført af børn mellem 15 og 18 år vil oplyse, om regeringen har foretaget en undersøgelse eller analyse af, hvilke konsekvenser en gennemførelse af forslaget vil få for dagbladene, detailhandlerbranchen og øvrige berørte parter.

Videre vil jeg gerne spørge ministeren i relation til EF-direktivforslaget om regulering af arbejde udført af børn mellem 15 og 18 år, om det kan oplyses, hvilke ekstra omkostninger dagbladene vil blive påført, såfremt de som en konsekvens af dette EF-direktivforslag bliver tvunget til at erstatte de bude, der er mellem 15 og 18 år, med voksne bude?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

I direktivforslaget er hovedreglen svarende til den danske, nemlig at unge ikke må arbejde mellem kl. 20 og kl. 06, dvs. at de unge mellem 15 og 18 år har mulighed for at bringe aviser ud fra kl. 06 om morgenen.

I Danmark har vi derudover en mulighed for, at unge mellem 15 og 18 år kan påbegynde udbringning af dagblade enten: 1) mellem kl. 04 og kl. 05 i en sammenhængende periode på 16 uger, eller: 2) mellem kl. 05 og kl. 06 i en sammenhængende periode på 26 uger. Beskæftigelsesperioderne kan dog forlænges ved skriftligt samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden.

I det tidligere direktivforslag var der mulighed for i bestemte sektorer at give dispensation fra forbudet mod at starte før kl. 06. Det var dog forbudt at arbejde mellem kl. 00 og kl. 04 om morgenen.

Efter Europa-Parlamentets og ØSU's udtalelser om direktivforslaget er denne mulighed nu indskrænket, således at der kun er mulighed for dispensation, hvis det af hensyn til de unges uddannelse er nødvendigt at starte før kl. 06, og hvis de unge er under opsyn af en

[Arbejdsministeren]

voksen arbejdstager. Danmark vil imidlertid i forhandlingerne om direktivforslaget arbejde for, at der gives mulighed for dispensation i overensstemmelse med tidligere direktivforslag, og således at de danske regler kan opretholdes.

Generelt vil jeg understrege, at jeg anser området beskyttelse af børn og unge for et meget vigtigt område, og jeg mener, at denne aldersgruppe har behov for særlig beskyttelse. Jeg opfatter det som et gode, at vi i EF kan få etableret nogle regler, der kan medvirke til at beskytte denne aldersgruppe.

Jeg har derfor heller ingen intentioner om at forsøge at bremse direktivforslaget, men derimod intention om at forhandle det sådan, at vores eget regelsæt kan opretholdes.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg synes ikke, jeg har fået noget svar på det, jeg spurgte om, fordi det var en opremsning af nogle ting, og det sluttede med, at ministeren bekræftede, at regeringen jo reelt vil gå ind for det dér direktivforslag.

Derfor må jeg spørge ministeren igen, og jeg håber på at få et lidt mere kontant svar end det, jeg tidligere har fået. Hvis det her nu bliver vedtaget, vil regeringen så sørge for, at de blade og andre publikationer, der kommer til at lide økonomisk under et sådant direktivforslag, får nogle kompensationer i form af eventuel skattelettelse og lign., som kan betyde, at de ikke kommer ud for en indtægtsnedgang? Hvis ikke regeringen vil være positiv over for det, må vi se i øjnene, at vi meget let kan gå en vis bladdød i møde, for det er bladverdenen, dette forslag bl.a. rammer.

Jeg har et andet spørgsmål til ministeren. Jeg bor på landet, og det er jeg faktisk temmelig glad for. Dér har vi masser af børn, der om sommeren står tidligt op om morgenen, inden solen for alvor sætter ind, og plukker jordbær på livet løs. Jeg går ud fra, at det, der lægges op til her, betyder, at de heller ikke må gøre det. Eller vil de fortsat kunne plukke jordbær fra kl. 4 om morgenen til kl. 8, hvor solen begynder at komme, og så gå hjem og tage en lur?

Nu har vi i forbindelse med Edinburghaftalen talt så enormt meget om nærhedsprincippet. Hvorfor dog ikke lade nærhedsprincippet også gælde på det område, vi her taler om, således at det enkelte land selv kan fastsætte sine

bestemmelser? For det, der lægges op til her, er jo, at alt skal være så ens i hele Europa. Der er trods alt forskel på Danmark og Italien, og det synes jeg man skulle erkende og sige, at her er et område, hvor Danmark selv klarer reglerne. Men jeg har luret ministeren, for ministeren er faktisk på det rene med, at dette direktivforslag skal køres igennem; det fik jeg klart indtryk af i det første svar.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Hvis hr. Poul Nødgaard har fået den opfattelse, så er det i givet fald en forkert opfattelse. Jeg har svaret på hr. Poul Nødgaards spørgsmål, som er stillet skriftligt som § 20-spørgsmål, om regeringen vil prøve at bremse direktivforslaget. Jeg har sagt, at det ønsker regeringen ikke. Regeringen forhandler på det mandat, Markedsudvalget har givet regeringen, og det er at fremme direktivforslaget, men på en sådan måde, at vi i Danmark kan opretholde vores egne dispensationsmuligheder, som betyder, at morgenaviserne kan komme ud såvel i København som på landet.

Kent Kirk (KF):

Jeg takker arbejdsministeren for svaret, og jeg forstår arbejdsministerens svar sådan, at når det endelige direktivforslag er forhandlet på plads, så er der stor sandsynlighed for, at unge mellem 15 og 18 år fortsat kan udbringe morgenaviser.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg må sige, at jeg er meget skuffet over svaret fra arbejdsministeren, for jeg synes faktisk, det er ligesom de foregående svar: Ministeren er slet ikke klædt på til at komme herover i Folketinget og svare på tingene.

Men jeg vil så stille et par konkrete spørgsmål mere, som jeg har skrevet ned her. Jeg vil gerne spørge ministeren i relation til EF-direktivforslaget om regulering af arbejde udført af børn mellem 15 og 18 år, om det vil blive oplyst, om der i Danmark er blevet gennemført undersøgelser vedrørende indlæringsevnen blandt de skoleelever, der omfattes af nævnte EF-direktivforslag, som f.eks. arbejder som avisbude. I bekræftende fald bedes ministeren oplyse, hvilke undersøgelser der er tale om.

Når jeg stiller det spørgsmål, er det, fordi man hele tiden får skudt i skoene: Jamen så

[Poul Nødgaard]

passer de ikke skolen. De passer måske skolen endnu bedre, hvis de får lov til at tjene en skilling og kommer ud og virke i det samfund, som de senere skal ud at virke i. Videre vil jeg gerne spørge arbejdsministeren, om det kan oplyses, om der i andre EF-lande er blevet gennemført sådanne undersøgelser vedrørende indlærings-vejen, og om man derfra har nogle erfaringer i relation til det skolemæssige område.

Og så vil jeg gerne endnu en gang spørge arbejdsministeren om det med jordbærplukkerne – det er så let at lade være at svare, når ikke man kan: Kan man fortsat plukke jordbær ude ved Ringsted mellem kl. 4 og 7 om morgenen?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt til hr. Kent Kirk sige, at vi i regeringen forhandler på baggrund af mandatet fra Markedsudvalget, som er, at man fortsat, fra man er 15 år, til man er 18 år – og også ældre, hvis man gerne vil det – kan bringe morgenaviser ud. Hermed har jeg i og for sig svaret på det spørgsmål, som hr. Poul Nødgaard har stillet skriftligt, nemlig om man stadig væk kan opretholde den mulighed, vi har i Danmark, når man er over 15 år. Så kan man for så vidt både plukke jordbær, og man kan bringe aviser ud. Men vi er i en forhandlingssituation i EF, og det er den bestræbelse, som vi prøver at fremme på baggrund af mandatet fra Markedsudvalget.

Men jeg vil også gerne tilkendegive en holdning, for hr. Poul Nødgaard stiller mig spørgsmålene på en sådan måde, at jeg har hr. Poul Nødgaard mistænkt for at have misforstået mig. Jeg mener faktisk, det er en god ting, at unge mennesker inden for en begrænset tidsramme og under betryggende forhold har fritidsjob, så det er en misforståelse, hvis hr. Poul Nødgaard har den modsatte opfattelse af min holdning. Jeg synes, det er godt. Jeg er ikke bekendt med, om min forgænger har sat undersøgelser i gang om et teoretisk spørgsmål, som det jo vitterlig er: Hvad vil der ske, hvis vi forbyder det? Vi har ikke nogen hensigt eller noget ønske om at forbyde morgenavisudbringning, men jeg vil gerne undersøge, om der ligger undersøgelser i Danmark i Arbejdsministeriet om det spørgsmål, som hr. Poul Nødgaard er optaget af. Jeg vil også godt prøve at undersøge, om der i andre lande ligger under-

søgelser af den karakter, som hr. Poul Nødgaard ønsker. Og hvis der gør det, vil jeg godt bidrage til, at de tilflyder Arbejdsmarkedsudvalgets medlemmer.

Poul Nødgaard (FP):

Ja, nu synes jeg, vi måske begynder at nærme os nogle realiteter, for nu kan jeg så forstå, at arbejdsministeren er parat til at give os nogle svar på de ting, vi spørger om.

Jeg spurgte om en anden ting, jeg heller ikke fik noget svar på. Jeg ser i øjnene, at det her bliver gennemført som et direktivforslag; jeg ser jo gang på gang her i Folketinget, at de direktivforslag, der kommer, stort set bliver gennemført, som de er fremsat. Derfor spurgte jeg arbejdsministeren, så svar mig dog på det: Hvis danske dagblade kommer ud for en forøgelse af deres udgifter som følge af, at dette direktivforslag gennemføres, vil regeringen da give skattelettelser eller lignende, som betyder, at dagbladene får kompensation for disse forøgede udgifter? Det er da rimelig let at svare på, for der kunne bare svares ja eller nej, og det svar venter jeg at jeg får.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Nu har jeg jo prøvet at fortælle to gange, hr. Poul Nødgaard, at det er regeringens bestræbelse, at danske dagblade kan bringes ud, også efter at direktivforslaget er gennemført, ligesom det var muligt før direktivforslaget. Jeg kan selvfølgelig ikke stå her og sige, hvad der vil ske, hvis det, vi ønsker at få indflydelse på i det direktivforslag, ikke lykkes. Kommer danske dagblade så i økonomisk uføre, og hvad vil regeringen gøre ved det? Det har jeg ikke noget svar på, for jeg har faktisk en forventning om, at de rimelige ønsker, som regeringen på det danske Folketings vegne har i forbindelse med dette spørgsmål, er så godt underbygget og er så godt forberedt, at vi naturligvis får dem opfyldt.

Hvis det ikke skulle være muligt at nå det ideelle, vil vi jo komme tilbage til, hvad vi så skal gøre i Danmark, men det har jeg ikke noget svar på i dag, og jeg betragter det dybest set også som et teoretisk spørgsmål.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Poul Nødgaard, og det er sidste spørgerunde.

Poul Nødgaard (FP):

Ja, det skal det også blive, og det bliver et kort spørgsmål til arbejdsministeren.

Vi kommer så til på et tidspunkt at debattere, hvilke områder der kan blive tale om at få fri af disse bestemmelser, og derfor vil jeg godt lige spørge, om arbejdsministeren vil løfte sløret for, hvilke områder der kan få dispensation, og hvilke der ikke kan få dispensation – sådan lidt overordnet.

Det er jo ikke alene avisbude, vi taler om, det er jo på masser af andre områder. Jeg skal gerne her sige åbent og ærligt til arbejdsministeren, at vi er i Fremskridtspartiet bestemt ikke inde på, at børn skal misrøgtes, som de blev for år tilbage. Det er slet ikke det, der er tale om. Der er bare tale om, at dansk kultur tilsiger mig, at masser af børn og unge har lyst til at lave noget, og derfor synes jeg, nærhedsprincippet i relation til EF burde være gældende på dette område, for så kunne de unge og deres forældre nogenlunde selv bestemme, hvornår de må arbejde. Jeg kan slet ikke se, det er et anliggende, vi skal tage os af her i Folketinget.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne henvise til bekendtgørelsen om unges aften- og natarbejde. Det er bekendtgørelse nr. 465 af 25. oktober 1985. Her står reglerne for, hvornår man i dag kan dispensere, sådan at de kan bringe aviser ud før kl. 6 om morgenen. Der er selvfølgelig endnu ikke taget stilling til – og det vil i givet fald også være noget, som partierne i Folketinget bliver involveret i – om man skal udvide denne dispensationsbestemmelse. Det synes jeg ikke ville være godt. Jeg mener, det er godt, at der er en dispensationsbestemmelse vedrørende nogle veldefinerede og afgrænsede områder, som avisudbringning er, men jeg ser slet ikke nogen grund til at udvide den dispensationsmulighed, som ligger i den bekendtgørelse, som vi administrerer efter i øjeblikket.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 411

12) Til trafikministeren af:

Kent Kirk (KF):

»Kan ministeren på baggrund af ministerens indlæg i Berlingske Tidende den 11. februar 1993 om opretholdelse af færdiggørelsestidspunktet for motorvejen mellem Kolding og Esbjerg, der er fastsat til 1998, og ministerens udtalelse i JyskeVestkysten den 9. februar 1993 om, at bygningen af motorvejen på strækningen skal fremmes, oplyse, hvilken af de to udtalelser befolkningen kan stole på?«

Kent Kirk (KF):

Ifølge en avisartikel fra den 9. februar i JyskeVestkysten under overskriften »Endelig blandt venner« udtaler trafikministeren, at motorvejen mellem Esbjerg og Kolding vil blive fremrykket. Så min forbavelse var stor, da jeg så Berlingske Tidende torsdag den 11. februar, hvor Trafikministeriet har udarbejdet en artikel, hvor der står, at Kolding-Esbjerg-motorvejen vil være færdig år 1998.

Derfor har jeg formuleret mit spørgsmål sådan til trafikministeren: Hvilken af de to udtalelser, henholdsvis artiklen i Berlingske Tidende af 11. februar eller artiklen i JyskeVestkysten af 9. februar, står til troende for offentligheden?

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Der er ingen konflikt imellem de to udtalelser i de to medier, som spørgeren henviser til. Færdiggørelsestidspunktet 1998, sådan som det er anført i artiklen i Berlingske Tidende, er det seneste år eller minimumstidspunktet. Hvis der kan findes flere bevillinger til det, ser jeg meget gerne, at der sker en fremrykning både af denne og andre vejprojekter, som mangler økonomi til færdiggørelse og fremrykning.

Omtalen i JyskeVestkysten om, at vejstrækningen fremmes, henviser til første etape, som nu er gået i gang. Udgangspunktet er den finanslovaftale, som syv partier indgik om finansloven for 1993, hvor der i aftalen på side 6, stk. 2, Vejinvesteringer, siges: »På baggrund af det igangsatte planlægnings- og projekteringsarbejde vil udbygningen af de jyske tværveje kunne iværksættes i løbet af 1993. Et eventuelt mindreforbrug vil kunne omdisponeres til anvendelse efter aftale imellem forligspartierne.«

Spørgeren har også i den anledning spurgt min forgænger, hr. Ikast, om lige præcis det forhold, og jeg noterede mig, at spørgeren fik

[Trafikministeren]

det svar, at Vejdirektoratet på grundlag af aftalen har udarbejdet et revideret forslag til anvendelse af den samlede finanslovbevilling til motorveje/motortrafikveje, som nu skal drøftes med de trafikpolitiske ordførere. Jeg er i færd med at tage et initiativ til en drøftelse på nøjagtig de samme forudsætninger som min forgænger. Jeg har i øvrigt noteret mig, at min forgænger har tilskrevet spørgeren.

Jeg ser gerne, at der sker en yderligere fremskridtning af bevillingerne fra 1997-98 til 1994-95 – det drejer sig stadig væk om den samme etape – idet dette vil give et mere hensigtsmæssigt anlægsforløb, men det vil også kræve, at der tilføres anlægskontoen yderligere penge.

Det, der overrasker mig, er, at dette synspunktet kan komme bag på spørgeren.

Kent Kirk (KF):

Så må jeg forstå trafikministerens svar sådan, at det ikke er trafikministeren, der har haft to gaver med til Esbjerg-Kolding-motorvejen, men at det er den forhenværende trafikminister, hr. Ikast, der har sørget for det politiske grundlag for, at man kan fremme bygningen af motorvejen mellem Esbjerg og Kolding. Er det korrekt forstået?

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Jeg må også forstå ministerens svar således, at det er regeringens agt at fremme også andre vejprojekter. I betragtning af at ministeren har meddelt klart, at han lægger de jyske tværveje, dvs. de midtjyske veje, i mølposen, vil jeg da gerne vide, med hvilken baggrund ministeren nu ønsker at flytte midler derfra, samtidig med at der fremmes vejprojekter. Hvad er det for nogle vejprojekter, der fremmes?

Så vil jeg gerne spørge, hvordan trafikministerens politik harmonerer med den politik, som statsministeren har givet udtryk for på et møde i sin valgkreds i Ikast her forleden dag, hvor han udtalte, at der ikke var så meget som en times forsinkelse på de veje, der var blevet lovet til Herning-Ikast-området.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Jeg kan sige til hr. Kent Kirk, at det kan forstås derhen, at jeg tager initiativ til de forhandlinger, som er bundfældet i finanslovaftalen, nøjagtig som det var min forgængers agt at gøre det. Og de forhandlinger vil jeg lade afholde

så snart, som det overhovedet er muligt, og det bliver meget snart.

Til fru Anne Birgitte Lundholt må jeg sige, at der er tale om en klar misforståelse. Ministeren har ikke lagt nogen af de midtjyske veje i mølposen. Rent faktisk skal vi om lidt forhandle anlægslov på de midt-vestjyske veje. Og sammenlignet med statsministerens udtalelse har jeg gjort det endnu mere markant. Jeg kan forstå, at statsministeren har sagt »en time«. Jeg har sagt, de forsinkes ikke et sekund.

Kent Kirk (KF):

Jeg forstår trafikministerens svar sådan, at det var den tidligere KVR-regering, der sørgede for grundlaget for at fremme motorvejsbyggeriet mellem Esbjerg og Kolding.

Men jeg vil også gerne stille et spørgsmål til trafikministeren: I lørdags i JyskeVestkysten var trafikministeren fremme med, at der nu skulle overføres 20 mio. kr. til Esbjerg-Kolding-motorvejen, men samtidig kan vi se i Jyllands-Posten den 23. februar, at flytningen af de 20 mio. kr. ifølge statsministeren alene er en bogholderimæssig disposition. Hvordan skal vi forstå det? Er trafikministeren enig med statsministeren i hans udtalelser?

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Det undrer mig, at trafikministeren kan sige, at man ikke har lagt projekter i mølpose, da man jo rent faktisk har taget de lovforslag, den tidligere regering havde fremsat, tilbage, og at trafikministeren også tydeligt har udtalt, at de veje, der skulle forbinde Herning-Ikast-området med Trekantområdet, foreløbig var udskudt, for de skulle jo alligevel ikke være her før om 10-12 år eller sådan noget.

Men derfor er det stadig væk interessant at høre, hvordan man finder overensstemmelse mellem statsministerens udtalelse i Ikast forleden aften om, at ingen af vejene vil blive forsinket så meget som en time – og hermed må jeg også forstå forbindelsesvejene til Trekantområdet i form af motorveje – og så den fremgangsmåde, trafikministeren har benyttet, hvor han her nu også har bekræftet, at han ønsker at flytte midler fra netop projekteringen af disse veje ned til Kolding-Esbjerg-vejen, hvor trafikministeren jo tilfældigvis er valgt.

Kirkegaard (KF):

[Kirkegaard]

Når vi nu er ved at berøre statsministerens udtalelser på mødet i Ikast, vil jeg gerne følge op. Jeg vil gerne spørge trafikministeren direkte, om ministeren er enig i det, statsministeren sagde – de løfter, statsministeren gav på mødet i Ikast – herunder, som det fremgår af Jyllands-Posten den 23. februar, at der til efteråret vil komme et oplæg om en motorvejsforbindelse fra Herning-Holstebro til Trekantområdet – jeg gentager – en motorvejsforbindelse.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg skal henlede opmærksomheden på, at det foreliggende spørgsmål alene drejer sig om Kolding-Esbjerg-motorvejen.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Jeg vil også forsøge alene at besvare spørgsmål vedrørende Kolding-Esbjerg-motorvejen, og jeg har kun i den anledning det svar at give hr. Kent Kirk, at vi har samme forudsætninger for at indkalde de trafikpolitiske ordførere, sådan som min forgænger har henvist til. I øvrigt deler jeg det ønske, som min forgænger i hvert fald ikke har realiseret, nemlig at han gerne så yderligere fremrykning af bevillingerne ud over den fremrykning, der er omtalt i finansloven. Det har min forgænger ikke opnået. Det forsøg vil jeg gerne gøre.

Kent Kirk (KF):

Trafikministeren svarede jo ikke på mit andet spørgsmål, som vedrørte den flytning af de 20 mio. kr., hvorom det var nævnt i Jyske-Vestkysten i lørdags, at statsministeren i tirsdags ifølge Jyllands-Posten har udtalt at det alene er en bogholderimæssig disposition. Er det korrekt?

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Sådan kan det udlægges, hvis det forenkles, men som jeg netop svarede spørgeren før, forudsætter det, at de trafikpolitiske ordførere eller i hvert fald de syv partier er enige.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Kent Kirk for sit sidste spørgsmål i denne spørgerunde.

Kent Kirk (KF):

Skal jeg forstå det således, at trafikministeren er uenig med statsministeren?

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Nej, det er der ikke noget grundlag for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 423

13) Til *trafikministeren* af:

Kent Kirk (KF):

»Kan ministeren oplyse, hvor lang tid der vil gå fra Folketingets vedtagelse af projekteringsloven vedrørende Holstebro-Herning-Kolding-motorvejen til den endelige færdiggørelse?«

Skriftlig begrundelse

Når det drejer sig om forbindelsen fra Holstebro over Herning til Kolding – den såkaldte rute 18 – skriver ministeren i Berlingske Tidende den 11. februar 1993, at han har til hensigt at revidere det af KV-regeringen fremsatte projekteringsforslag for senere at genfremsætte forslaget i en ny form.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

I mit indlæg i Berlingske Tidende den 11. februar 1993, som spørgeren henviser til, siger jeg, at en række højklassificerede vejforbindelser, som der endnu ikke er anlægslov for, herunder rute 18 mellem Holstebro og Trekantområdet, vil blive vurderet nærmere ved udarbejdelsen af en samlet landsdækkende trafikplan. Jeg vil til efteråret fremkomme med en redegørelse for denne plan, som vil omfatte også oplæg til linieføring fra Herning sydpå.

Kent Kirk (KF):

Jeg synes ikke, trafikministeren svarer på mit spørgsmål, men jeg takker da for svaret.

Problemet er at finde ud af, hvornår Holstebro-Trekantområdet-motorvejen kan blive færdig, og vi forstår nu, at statsministeren har udtalt, at den ikke vil blive en time forsinket. Derfor er jeg selvfølgelig interesseret i at få at vide, hvor lang tid der vil gå, fra projekteringslovsforslaget, som trafikministeren jo i øjeblikket sylter, er fremsat, og til, at motorvejen vil være færdig. Det er af stor interesse for planlægningen af erhvervsvirksomhederne i det vestjyske område.

Ernst B. Schmidt (FP):

Jeg erindrere debatten her gennem flere år vedrørende motorveje. I 1989 havde vi et lovforslag, der hed lovforslag nr. L 171 om visse hovedlandeveisstrækninger, og det vedrørte anlæg af motorveje. Til dette lovforslag stillede Fremskridtspartiet ændringsforslag, der gik ud på, at vi ændrede § 1 således, at den kom til at lyde:

»Trafikministeren bemyndiges til inden 1991 som motorvej med de fornødne tilslutninger til det eksisterende vejnet at påbegynde anlæggelsen af en ny hovedlandevej fra landevej 539, Tarpbagevej, Vestkystvej, sydøst for Tarp, til Hovedlandevej 50, motorvejen Frøsløv-Kolding vest for Kolding. Anlægget skal være færdigbygget inden udgangen af 1995.«

Til det ændringsforslag undlod Socialdemokratiet at stemme, og ud fra den erfaring, vi har dér, må jeg sige, at vi på baggrund af de forskellige udtalelser, der er kommet, og de spørgsmål, der er stillet, kun kan være meget skeptiske over for, hvad Socialdemokratiets trafikpolitik på dette område går ud på, og jeg vil gerne stille ministeren det konkrete spørgsmål: Kan man få et klart svar? Hvad vil regeringen med den vej?

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Det er sådan, at vi her efterfølgende faktisk har en debat om linieføringerne, dels det forslag, som regeringen har fremsat, dels de forslag, som oppositionen har fastholdt. Og jeg synes, der vil være lejlighed til i den forbindelse at diskutere netop de spørgsmål igennem. Men jeg kan allerede nu sige, at der til efteråret vil blive afgivet en redegørelse, der også indeholder linieføringen på den her omtalte strækning.

Kent Kirk (KF):

Jamen, hr. trafikminister, en redegørelse er jo rimelig uforpligtende. Det, vi er interesseret i, er en projekteringslov, således at man kan få det praktiske arbejde sat i gang med henblik på at få vejen bygget.

Derfor må jeg spørge: Hvor lang tid vil der gå, fra projekteringslovforslaget er fremsat, og til, at man kan forvente, at motorvejen er færdig?

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Det står mig ikke klart, når vi taler om rute 18, hvilken projekteringslov hr. Kent Kirk henviser til, idet der faktisk i forslaget fra den tidligere regering er lagt op til et valg imellem to løsninger, to alternativer, som i og for sig trafikalt ikke har noget med hinanden at gøre. Derfor er der på baggrund af den uenighed, der er på området, rimelig grund til at overveje de løsninger, der skal være i det pågældende område. Det er det, som regeringen har sagt at der er tid til, og det er der, al den stund der jo ikke er afsat midler til gennemførelse af denne vej. Der er faktisk til de to øvrige midt-vestjyske veje kun afsat 400 mio. kr. over 4 år, hvilket ikke forslår, og hvilket giver mulighed for – om vi kunne finde penge til det – også at fremrykke de midt-vestjyske veje i det pågældende område.

Kent Kirk (KF):

Skal jeg forstå trafikministeren sådan, at grunden til, at man ikke vil fremsætte et projekteringslovforslag, men bare en redegørelse, er, at der er uenighed om linjeføringen i Socialdemokratiet eller mellem Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre?

Ikast (KF):

Der er netop den forskel på det af den gamle regering fremsatte projekteringslovforslag, at H-løsningen sætter A-, B- og C-løsningen ud af kraft, hvis den bliver vedtaget. Det giver den store fordel, at Trafikudvalget kan arbejde med alle tre løsningsmuligheder samtidig, og det er ikke uvæsentligt.

Med det, den nye regering har gjort, har man direkte trådt på det midt- og vestjyske erhvervsliv og turismens udvikling ved at sige, at man ikke interesserer sig for dem, og at det bare kan vente.

På den anden måde kunne man udnytte tiden fuldstændig ved at arbejde i de sektorer, som en projekteringslov nu engang giver mulighed for.

Kirkegaard (KF):

Nu forstår jeg i hvert fald, at vi diskuterer forbindelsen mellem Herning-Holstebro-området og Trekantområdet. Derfor vil jeg gerne gentage det spørgsmål, som trafikministeren ikke besvarede ved det forrige spørgsmål, nemlig om trafikministeren er enig i det løfte,

[Kirkegaard]

som statsministeren gav i Ikast om, at der senest til efteråret vil komme et oplæg fra regeringen om en motorvej fra Herning-Holstebro-området til Trekantområdet.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Jeg får jo også nu mulighed for at gentage mit spørgsmål, således at trafikministeren nu kan besvare det, og jeg vil også gerne i forlængelse af hr. Kirkegaards spørgsmål spørge trafikministeren, om han er enig med statsministeren i, at der ikke vil blive én times forsinkelse på en motorvejsforbindelse mellem Herning-Ikast-Holstebro-området og ned til Trekantområdet i forhold til, hvad der kunne være blevet med den gamle regerings forslag, hvor der var åbent for alle muligheder.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

At det ville blive det sidste, er en påstand, kan jeg sige, idet det grundlag, som også hr. Ikast har lagt frem her, er forkert.

Den tidligere trafikministers forslag var at vælge et af alternativerne i området og netop ikke ligestille dem i en vurdering i forhold til en projekteringslov.

Det, den nuværende regering gør, er at ligestille dem, idet vi nu gennemanalyserer områdets muligheder og trafikløsninger; uanset om de skulle ligge på Nørre Snede-kanten eller Billum-kanten, vil det blive undersøgt.

Hvad angår de spørgsmål, der har været om enigheden mellem statsministerens og mine synspunkter, skal jeg gøre opmærksom på, at der er enighed mellem statsministeren og mig om det, jeg her skal tilkendegive, idet jeg også har fulgt pressen og pressens interesse for mødet i Ikast.

Tilsyneladende har jeg bibragt statsministeren det indtryk, at der ikke er førstebehandling i dag om regeringens forslag til hovedlandvejsstrækninger. Det vil jeg afvise, for det foregår lige om et øjeblik. Det beror imidlertid på en drøftelse, som statsministeren og jeg havde om de 100 mio. kr. i 1993 – det, jeg oplyste i mit svar til hr. Kent Kirk før – og de efterfølgende år. Disse 400 mio. kr. vil blive anvendt på de midt-vestjyske veje, og de vil blive anvendt i det tempo, som de kan anvendes på anlægsarbejderne, sådan som det hele tiden har været forudsat.

Det er regeringens faste beslutning at afgive en redegørelse om en samlet trafikplan til efteråret, sådan som Folketinget besluttede den 5. november 1992 med tilslutning fra de fire partier i Folketinget inklusive Venstre og De Konservative. Denne plan vil også indeholde et oplæg om linjeføringen fra Herning og sydpå.

Planen vil ikke medføre tidsmæssige forsinkelser af den praktiske udbygning af hverken vejnettet, den kollektive trafik eller havne. Den vil tværtimod skabe den nødvendige sammenhæng.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Ministeren svarer simpelt hen ikke på de spørgsmål, vi har stillet. Ministeren svarer på alt muligt andet. Jeg er da glad for at få at vide, at statsministeren også har fundet ud af, at der er første behandling af nogle lovforslag i dag, men jeg vil gerne igen spørge trafikministeren, om jeg skal forstå bemærkningen om ligestillingen af projekterne således, at regeringen hurtigt kommer med et projekteringsforslag, hvor der så er en ligestilling mellem projekterne – altså at man vælger en anden metode – således at statsministeren kan opfylde løftet til sin valgkreds forleden dag.

Samtidig vil jeg gerne spørge trafikministeren, om bemærkningen om at anvende pengene på de midt-vestjyske veje skal forstås således, at pengene ikke vil blive benyttet til de motorveje, de er afsat til, men derimod til disse halve lappeløsninger, som trafikministeren har foreslået i pressen.

Kirkegaard (KF):

Trafikministeren har tillagt sig den uvane ikke at besvare mine spørgsmål, som ellers er meget præcise. Jeg spurgte direkte: Er trafikministeren enig med statsministeren i, at der til efteråret skal fremkomme et oplæg om en motorvejsforbindelse mellem Herning-Holstebro-Trekantområdet? Jeg understreger »en motorvejsforbindelse«, for det er ikke det, trafikministeren har sagt tidligere.

Jeg kan i øvrigt gøre opmærksom på, at statsministeren i et direkte tv-interview i TV/Midt-Vest sagde, at der ikke alene var tale om en motorvejsforbindelse, men at der også var tale om valget af H-løsningen. Er trafikministeren også enig i dét?

Helge Sander (V):

Nu siger trafikministeren, at der er enighed mellem trafikministeren og statsministeren, men det bliver man ikke så meget klogere af, for der er jo kommet varierede tilbud, lidt afhængigt af om de bliver givet her, eller om de bliver givet i valgkredsen. Men det, der måske er afgørende, når vi skal stemme her, er, om trafikministeren er sikker på, at der også er fuldstændig enighed blandt alle de 90 mandater, som udgør det flertal, regeringen baserer sig på. Det synes jeg det ville være meget interessant at få besvaret.

Endvidere vil jeg gerne sige, at der, som det også fremgår af de øvrige spørgsmål, nok er nogle stykker, der undrer sig over, at man kan blive ved med at undersøge dette område, hvor vi også sammen med den nuværende trafikminister har brugt adskillige timer, og hvor jeg havde indtryk af, at vi var rimelig enige.

Derfor vil jeg gerne til sidst stille et ganske enkelt, lillebitte spørgsmål: Hvad forestiller trafikministeren sig at man yderligere kan undersøge i området, alle forhold taget i betragtning? Kan vi ikke få bare et enkelt lille eksempel på, hvad man yderligere kan undersøge og blive klogere af?

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Kent Kirk. Det er sidste spørgsmål i denne spørgerunde.

Kent Kirk (KF):

Jeg skal forsøge for sidste gang, om jeg kan få et svar af trafikministeren – det har jeg ikke fået indtil nu. Mit spørgsmål lyder: Er grunden til, at man ikke vil fremsætte et forslag til projekteringslov vedrørende H-løsningen, at der er uenighed i Socialdemokratiet eller mellem Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om, hvilken linjeføring man skal vælge?

I øvrigt stillede jeg et andet spørgsmål: Hvordan vil man være i stand til at indfri statsministerens løfte om, at motorvejen mellem Holstebro-Trekantområdet ikke vil blive en time forsinket?

Tommy Dinesen (SF):

På baggrund af den megen tale om halve løsninger osv. vil jeg gerne spørge, om det ikke er rigtigt opfattet, at den landstrafikplan, som alle partier med undtagelse af Fremskridtspar-

tiet har stemt for, skal indeholde en analyse af samtlige store trafikinvesteringer på vejområdet i dette land over en 10-årig periode?

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Det er korrekt opfattet af hr. Tommy Dinesen. Det er fremgået af mine svar i dag og tidligere besvarelser af samme spørgsmål. Der blev spurgt, om de penge, der er bevilget til motorveje, bliver brugt til »halve løsninger«. Dertil vil jeg gerne sige, at det gør de ikke. De bliver brugt udelukkende til motorvej. Jeg har tidligere i dag sagt, at jeg gerne ser, at der kommer en yderligere fremrykning af de motorvejsprojekter, som er besluttet, og som vi gerne vil have etableret.

Det er en misforståelse, at der har været truffet beslutning om en vej i det pågældende område. Det har der ikke. Der foreligger et lovforslag fra den tidligere regerings side, som rummer det problem, at det lægger op til, at Folketinget kan vælge enten at løse området omkring Nørre Snede eller også at løse området omkring Billund. Vi vil ikke udelukke, at der er brug for trafikpolitiske løsninger begge steder, og derfor er det nødvendigt, at vi tager det tilbage igen, analyserer forholdet og derefter kommer med et forslag og træffer beslutningerne. Der mistes ikke et sekund, og når jeg nu for tredje gang, tror jeg, bliver spurgt, om jeg kan bekræfte, at der ikke mistes en time, må jeg henvise til mine flere gange givne svar, at der ikke mistes et sekund, for der ligger ingen penge, der er ingen beslutninger, der ligger ingen venter på dette område. Det er en misforståelse, som jeg mener at alle parter ville være tjent med at få ryddet af vejen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 440

14) Til trafikministeren af:

Gammelgaard (KF):

»Med hvilken begrundelse har regeringen udsat en række motorvejsbyggerier på ubestemt tid – den store arbejdsløshed taget i betragtning?«

Skriftlig begrundelse

Såvel i regeringsgrundlaget som i statsmini-

[Gammelgaard]

sterens mundtlige redegørelse til Folketinget gav regeringen mange løfter om fremrykning af store offentlige investeringer som et væsentligt led i bekæmpelsen af arbejdsløsheden.

Helt i modsætning hertil har ministeren meddelt, at tre motorvejsbyggerier – Holstebro-Trekantområdet, Odense-Svendborg og Holbæk-Sjællands Odde – er udsat på ubestemt tid. Desuden har regeringen besluttet, at hovedparten – ca. 50 km – af den planlagte motorvejsstrækning Århus-Herning heller ikke skal anlægges indtil videre.

Regeringens løfter om fremrykning af offentlige investeringer gælder åbenbart ikke de nævnte motorvejsstrækninger. Socialdemokratiet har her skiftet standpunkt efter at være blevet regeringsparti.

Gammelgaard (KF):

Regeringens ord med hensyn til nye motorvejsbyggerier står i skærende kontrast til regeringens handlinger. Statsministeren giver hjemme i sin valgkreds, Herning, garantier for, at de planlagte motorvejsbyggerier i Jylland vil blive gennemført uden én times forsinkelse.

I regeringsgrundlaget, der kaldes »En ny start«, og i statsministerens åbningsredegørelse den 2. februar tales der om omfattende fremrykning af store anlægsarbejder, især af hensyn til beskæftigelsen. I modsætning hertil tog den nuværende regering efter sin tiltræden KV-regeringens lovforslag om anlæg af motorveje i Jylland tilbage og udsatte – hvad der også er fremgået af en række udtalelser fra trafikministeren – en række motorvejsbyggerier i hele landet på ubestemt tid.

Hvis trafikministeren ikke selv kan huske, hvad det er, han har sagt, kan jeg oplyse, at han f.eks. i Berlingske Tidende den 13. februar har sagt om de påtænkte motorvejsbyggerier, herunder Holstebro-Herning-Trekantområdet:

»Motorvejene vil alligevel ikke kunne anlægges på denne side af årtusindskiftet«.

Der er altså ikke sammenhæng mellem ord og handling.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Jo, det er faktisk rigtigt, at hvis vi ikke får øgede bevillinger specielt til motorvejsområdet, så er der ingen bevillinger til anlæg af veje i det pågældende område, hvis det er motorveje eller motortrafikveje. Det oplæg, der kom

fra den tidligere regering, sagde ikke motorvej, det talte om højklassificeret vej, motorvej/motortrafikvej. Den beslutning ligger som regel i Folketingets behandling af vejsager åben, indtil anlægslovsforslaget er vedtaget.

Jeg kan sige til spørgeren, at det står fast, at der ingen reel udsættelse sker af noget vejprojekt i dette land med den beslutning, som regeringen har truffet, nemlig derved at vi rent faktisk fremsætter forslag om to motorvejsstrækninger og én motortrafikvejsstrækning, som nu forhåbentlig går i gang. Hvis vi kan få bevilget de nødvendige penge dertil, får vi dem også færdige; ellers er de først færdige i år 1999. Derfor er der god baggrund, når trafikministeren udtaler, at der ikke er penge på dette område.

Dernæst vil jeg gerne sige til spørgeren, at der faktisk – ud over motorveje, hvor vi også kan bruge flere penge allerede på de eksisterende projekter – er en række vejanlæg rundt omkring i landet, at der er jernbaneanlæg, og at der er store infrastrukturinvesteringer, som kan fremrykkes, og som vil gavne både fremkommeligheden, miljøet og trafikikkerheden, sådan at der i regeringens aktiviteter er god baggrund for de udtalelser, vi er kommet med.

Gammelgaard (KF):

Nu taler trafikministeren om penge, der mangler. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at statsministeren i sin åbningsredegørelse her i Tinget den 2. februar sagde, at det er regeringens mål, at vi de næste tre til fem år fremrykker investeringer i infrastruktur i størrelsesordenen 10-15 mia. kr. Det sagde statsministeren på baggrund af sin bemærkning om, at arbejdsløsheden i nedgangstider skal modvirkes gennem en fremrykning af offentlige investeringer. Det er sund fornuft, da det på såvel kort som lang sigt vil fremme fornyelse, vækst og beskæftigelse.

Jamen med alle de penge, regeringen her har til rådighed, så må det da være muligt at bygge de motorveje, som er påtænkt.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Også jeg undrer mig over trafikministerens svar, både det svar, der er givet nu her, og det svar, trafikministeren afgav til slut under besvarelsen af det foregående spørgsmål, nemlig at de penge, der var til rådighed, ville blive

[Anne Birgitte Lundholt]

brugt udelukkende til motorveje, der allerede var besluttet. Det er de 400 mio. kr., vi også taler om, medens der i dette svar er sagt, at der ikke vil være tale om nogen reel udsættelse.

Skal jeg forstå trafikministerens svar således, at han hermed siger, at statsministeren kunne afgive sit løfte om ikke én times forsinkelse, fordi den nuværende regering alligevel ikke står fast ved noget sluttidspunkt, for når der ikke er noget sluttidspunkt, kan der jo ikke blive tale om nogen forsinkelse?

Skal jeg også forstå udtalelsen om, at man udelukkende vil bruge de penge til allerede besluttede motorvejsprojekter, således, at man ikke agter at bruge de penge, der er afsat til de midt-vestjyske veje, som statsministeren har lovet ikke vil blive forsinket?

Kirkegaard (KF):

Jeg har nu adskillige gange bedt trafikministeren om at bekræfte statsministerens løfte fra i mandags i Ikast om, at der til efteråret vil komme et oplæg om en motorvejsforbindelse fra Holstebro-Herning til Trekantområdet. Trafikministeren har ikke bekræftet dette løfte. Er sandheden den, at da statsministeren stod og skulle tage bad i det lokale vælgerhav i Herning-Ikast, faldt han for fristelsen til at afgive et løfte, som trafikministeren ikke kunne bekræfte to dage senere?

Kent Kirk (KF):

Jeg har også svært ved at forstå trafikministeren, for på den ene side siger trafikministeren, at det ikke har nogen betydning, at man ikke får vedtaget en projekteringslov og derefter en anlægslov, fordi man ikke har pengene til rådighed. Men samtidig hører vi trafikministeren sige, at han er i stand til at flytte 20 mio. kr. fra de midt-vestjyske motorveje til Esbjerg-Kolding-vejen, fordi man ikke kan komme i gang med arbejdet. Hvordan hænger disse forhold sammen? Trafikministeren er jo ikke troværdig i sine udtalelser, hvis der ikke kan være sammenhæng imellem det ene argument og det andet argument.

Helge Sander (V):

Heller ikke jeg fik svar på mit spørgsmål. Derfor gentager jeg: Hvilken undersøgelse er det, trafikministeren mangler for at kunne gøre sin stilling klar med hensyn til en motorvej fra

Holstebro-Herning til Trekantområdet? Hvilke undersøgelser mangler trafikministeren at få foretaget? For jeg er enig med trafikministeren i, at der selvfølgelig på landsplan er en lang række forhold, der skal undersøges. Men fordi regeringen ønsker dem klart, behøver det jo ikke at gå ud over nogle forhold, som vi er nogle stykker der mener er meget klart belyst. Derfor: Hvilke undersøgelser mangler man?

Dernæst vil jeg gerne sige: Det er muligt, at der ikke er penge hverken i år eller til næste år, men der er jo en lang planlægningsfase, som det også er fremgået af nogle af de tidligere spørgsmål. Og for kommunerne er det jo ganske rart at vide, hvor man planlægger veje af den karakter, som vi taler om her i dag. Det har en ganske stor påvirkning på lokalområderne. Så derfor synes jeg, at trafikministerens argumentation er ganske uacceptabel.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Jeg kan sige til hr. Kent Kirk, at en af årsagerne til, at man ikke får det svar, man vil have, kan være, at man stiller et forkert spørgsmål, eller at man har et forkert udgangspunkt for sit spørgsmål.

Jeg vil gerne understrege – og det er en bekræftelse, også til hr. Kirkegaard – at der er fuldstændig overensstemmelse imellem statsministeren og trafikministeren og regeringen i øvrigt om, at der ikke tabes én eneste time eller ét sekund på en anlægsaktivitet, fordi vi laver den analyse og undersøgelse, som området faktisk havde fortjent at få af den tidligere regering.

Den tidligere regering har valgt at lægge op til enten den ene eller den anden løsning, uagtet at man ikke over for de problemer, der er i området mellem Herning og Kolding, kan skabe tilfredsstillende trafikløsninger med én beslutning om én højklassificeret vej.

Det er lige præcis den opgave, som den nuværende regering har sagt at den vil påtage sig i forbindelse med den trafikhandlingsplan, vi under alle omstændigheder af Folketinget er forpligtet til at lave.

Ikast (KF):

Nu vil jeg spørge trafikministeren direkte. Når statsministeren i Herning siger, at Århus-Herning-forbindelsen ikke bliver forsin-

[Ikast]

ket, så taler han imod bedre vidende, for den nye regering har fjernet hele fredningsproceduren omkring Silkeborg. Det var med i det forslag, som den tidligere regering fremsatte, at man straks iværksatte fredningsprocedurereglerne, som vi alle sammen ved det tager lang tid at følge. Det har den nye regering totalt afvist, idet man ikke har taget det med i det nye lovforslag, og dermed er der automatisk sket en udskydelse. Uanset om den nye trafikminister siger, at der findes andre muligheder, siger den nuværende statsminister til Århus Stiftstidende, at de ikke er så gode, men at vi nok kan finde en løsning alligevel.

Derfor vil jeg gerne spørge: Hvis man ikke iværksætter fredningsprocedurereglerne nu, som vi alle sammen ved let kan tage mellem 1 og 2 år, kan der ikke undgå at ske en forsinkelse af vejen Århus-Herning.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Man må undre sig over, hvad det er for nogle spørgsmål, trafikministeren besvarer, for det er i hvert tilfælde ikke de spørgsmål, der stilles.

Derfor vil jeg gerne stille et helt klart spørgsmål: Er trafikministeren enig med statsministeren i, at der skal motorveje fra det midtjyske område og til Århus, og at der skal motorveje fra det midtjyske område og ned til Trekantområdet, og at disse ikke vil blive én time forsinket – ikke i forhold til, at man nu vil lave en undersøgelse, nej, men i forhold til de løfter, som statsministeren har udtrykt i valgkredsen, da han var hjemme og modtage hyldesten?

Kirkegaard (KF):

Jeg synes efterhånden, dette her er ved at udvikle sig til en tragisk farce. Det er uværdigt, at trafikministeren ikke besvarer særdeles relevante spørgsmål, som er lette at besvare, hvis trafikministeren vil.

Trafikministeren forsøgte at besvare mit spørgsmål ved at tale om noget andet, men undlod fuldstændig at bekræfte statsministerens løfte i Ikast om, at der til efteråret vil komme et oplæg om en motorvejsforbindelse fra Holstebro-Herning til Trekantområdet.

Jeg opfatter trafikministerens undladdelse af at bekræfte dette som en bekræftelse af det modsatte, nemlig at det var et løfte, som ikke kunne holde blot to dage.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Hvis hr. Kirkegaard vil lade blikket gå ned på det lovforslag, som nu har betegnelsen: hr. Ikast og hr. Svend Heiselberg, så vil man se, at der ligger ikke forslag om motorvej. Det er motorvej eller motortrafikvej. Derfor er hr. Kirkegaards spørgsmål forkert, hvilket jeg ikke nødvendigvis bør bebrejdes.

Fru Anne Birgitte Lundholt har jeg svaret fire gange, så der er ingen grund til yderligere besvarelse.

Gammelgaard (KF):

Statsministeren var ikke kun i Herning i mandags. På vej til Herning var han i Århus. Der uddelte han sandelig også løfter. På det tidspunkt – det var lidt tidligere på dagen – var det sådan, at den midtjyske motorvej mellem Århus og Herning blev bygget uden en uges forsinkelse, men i Herning var det kun en time. Det går fremad.

Jeg gør bare opmærksom på, at statsministeren er meget fast i sin opfattelse af dette spørgsmål, men hvordan hænger det så egentlig sammen med følgende citat fra en artikel af trafikministeren? Det er en artikel, ministeren har skrevet i Berlingske Tidende torsdag den 11. februar 1993. Ministeren taler om en grøn nyorientering af vejpolitikken og skriver så:

»En sådan grøn nyorientering af vejpolitikken må for mig at se overordnet indebære, at vi ikke med det første skal satse på nye store vejprojekter. Dem har vi nok af i forvejen, både igangværende og besluttede.«

Hvordan hænger det sammen med statsministerens udtalelser i Århus og Herning?

Så vil jeg også godt spørge ministeren, om han vil kendes ved følgende udtalelse, som han står citeret for tirsdag den 23. februar 1993 i Berlingske Tidende, nemlig at ministeren ikke helt ville afvise de eksperter, der har udtalt, at vejkrav ofte er udtryk for, at nogle borgmestre forsøger at bjærge statslige kroner til et område.

Jeg forstår, at statsministeren og trafikministeren mildt sagt ikke har ganske samme holdning til byggeri af motorveje, men jeg stiller altså alligevel dette spørgsmål: Hvordan hænger statsministerens udtalelser i Århus og Herning sammen med trafikministerens artikel og trafikministerens udtalelser i øvrigt?

Kent Kirk (KF):

Trafikministeren forsøger meget snedigt at tale udenom. Hr. Kirkegaard stillede meget klart det spørgsmål, om man kunne bekræfte statsministerens udtalelser om, at der ville blive bygget en motorvej – ikke en motortrafikvej – imellem Holstebro-Herning-området og Trekantområdet. Det står klart og tydeligt i Jyllands-Posten fra den 23. februar 1993, at ifølge statsministeren vil den plan, som vil komme frem her til efteråret, indeholde et oplæg til en sydgående motorvej – ikke motortrafikvej – og jeg er helt enig med hr. Kirkegaard i, at hvis trafikministeren ikke kan svare bekræftende på, at han er enig med statsministeren, må vi udlægge det på den måde, at der ikke er dækning for statsministerens ord. Der var altså ikke hold i det, statsministeren sagde i Ikast-Herning-området her i mandags.

Jens Jørgensen (KF):

Vi har lyttet til citater fra aviser. Vi har lyttet til udtalelser fra statsministeren. Vi har lyttet til udtalelser fra trafikministeren. Vi har stillet i stribevis af spørgsmål. Der svares i princippet overhovedet ikke konkret.

Man føler sig fristet til at spørge: Hvem af de to, statsministeren eller trafikministeren, har løst årsabonnementet på Holdningsløse Tiden, for det ligner det efterhånden?

Kunne vi så dreje det og forære trafikministeren bare et enkelt lille emne, Holbæk-Odden-motorvejen. Der er i titusindvis af mennesker, børn og unge på vej til skole, mennesker, der lever i området. Kunne vi så bare dér få en ærlig og klar tilkendegivelse: Får vi denne motorvejsudbygning?

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg kan sige, at der indtil nu er seks medspørgere, der har deltaget i behandlingen af dette spørgsmål. Jeg agter ikke at give ordet til nye medspørgere.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Når spørgsmålene efterhånden er drejet ind på den plads, hvor jeg skal svare hr. Gammelgaard på, om man nu kan regne ud, om det er sekunder eller uger eller timer, der forhindrer et givet projekt i at blive gennemført, så mener jeg, at spørgerne er kommet længere ud, end jeg behøver at følge dem.

Jeg vil gerne understrege, at der i forhold til beskæftigelsen vil blive foretaget anlægsinvesteringer i infrastrukturen, som også omfatter veje.

Når der til sidst spørges om motorvejen ved Holbæk, må jeg tilstå, at jeg savner baggrunden for, at spørgsmålet bliver stillet. Det samme er tilfældet på strækningen mellem Herning og Kolding. Der er ikke besluttet nogen vej. Der er ikke nogen steder besluttet nogen linieføring. Arbejdet med det fortsætter i regeringen, og vi kommer med en redegørelse til efteråret om disse spørgsmål.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Spørgetiden er udløbet, og der bliver ikke givet ordet til nye medspørgere.

Hvis hr. Helge Sander ønsker ordet eller hr. Ikast eller hr. Jens Jørgensen, kan det lade sig gøre, men derudover er der ikke mulighed for nye spørgere i denne omgang, skønner formanden.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Første næstformand (Ivar Hansen):**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Ahlmann-Ohlsen (KF): spm. nr. S 354
- Albrink, Sonja (CD): spm. nr. S 391
- Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 336, 365-367, 382-385, 401, 403 og 404
- Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 360-362 og 375-378
- Christensen, Kópke (FP): spm. nr. S 331, 349, 399 og 400
- Dahl-Sørensen, Inge (V): spm. nr. S 334
- Dinesen, Tommy (SF): spm. nr. S 420
- Frahm, Pernille (SF): spm. nr. S 408-410
- Frandsen, Aage (SF): spm. nr. S 387, 424 og 425
- Gade (SF): spm. nr. S 372
- Gyldenkilde, Lilli (SF): spm. nr. S 363
- Hækkerup, Klaus (S): spm. nr. S 364
- Haarder, Bertel (V): spm. nr. S 396
- Jacobsen, Hanne Thanning (SF): spm. nr. S 398 og 416-418

[Første næstformand]

Jacobsen, Kirsten (FP): spm. nr. S 392
 Jensen, Merethe Due (KRF): spm. nr. S 368 og 426
 Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 393
 Lundholt, Anne Birgitte (KF): spm. nr. S 419
 Pedersen, Inger Stilling (KRF): spm. nr. S 379
 Poulsen, Kaj (S): spm. nr. S 332
 Rasmussen, Fogh (V): spm. nr. S 397
 Riishøj (SF): spm. nr. S 358 og 359
 Rønholt (KF): spm. nr. S 389

Spm. nr. S 354

Til *udenrigsministeren* (29/1 93) af:

Ahlmann-Ohlson (KF):

»Tegner udenrigsministeren hele regeringens holdning i spørgsmålet om EF's diplomatiske anerkendelse af den tidligere jugoslaviske republik Makedonien?«

Begrundelse

Udenrigsministeren gav på et pressemøde tirsdag den 26. januar udtryk for, at Makedonien skal anerkendes internationalt trods Grækenlands protest – et krav, som Det Konservative Folkeparti støtter.

Minister for kommunikation og turisme Arne Melchior har i dagspressen givet udtryk for, at Grækenland har særdeles rimelige bevæggrunde for sit standpunkt om ikke at ville give den tidligere jugoslaviske republik Makedonien diplomatisk anerkendelse.

Tilsvarende har landbrugsminister og fiskeriminister Bjørn Westh om tidligere udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensens udtalelser i sagen anført, at »provokationer og konfrontationer ikke er det bedste middel til at løse konflikter«.

Spørgeren ønsker at få klarlagt Danmarks officielle holdning til spørgsmålet om EF's anerkendelse af Makedonien.

Svar (16/2 93):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Ja.

Spm. nr. S 391

Til *justitsministeren* (5/2 93) af:

Sonja Albrink (CD):

»Finder ministeren, at rigsadvokat Asbjørn Jensens udtalelser om, at straffen for hustrudrab bør nedsættes, er i overensstemmelse med regeringens retspolitiske mål og de tilkendegivelser, Folketinget er fremkommet med angående straffastsættelse, og hvorledes vurderer ministeren denne retspolitiske udtalelse fra den øverste anklagemyndighed?«

Begrundelse

I både dagbladet B.T. og Morgenavisen Jyllands-Posten er rigsadvokat Asbjørn Jensen den 4. februar 1993 citeret for at have foreslået, at straffen for manddrab i familieforhold bør nedsættes, så straffen kommer til at ligge på et væsentlig lavere niveau end i dag.

Spørgeren finder, at det er uheldigt, at den øverste anklagemyndighed – i en tid med stigende vold i samfundet – foreslår en sådan strafnedsættelse, ikke mindst når Folketinget i december 1992 under debatten om den daværende justitsministers redegørelse om vold nærmere syntes at være stemt for en skærpelse af strafniveauet.

Svar (15/2 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Lad mig indledningsvis sige, at det efter min opfattelse bør tilstræbes, at der i den offentlige retspolitiske debat indgår så mange og så forskelligartede synspunkter som muligt. Det giver os – de politiske beslutningstagere – det bedste grundlag for at foretage den afvejning af modstående hensyn og synspunkter, der er kernen i afgørelsen af de fleste retspolitiske spørgsmål. Også for så vidt angår spørgsmålet om strafniveauet for overtrædelser af straffelovens bestemmelser er der tale om en afvejning bl.a. af behovet for at forhindre, at den konkrete gerningsmand eller andre begår forbrydelser af den pågældende art, over for den ulempe og lidelse, som f.eks. en langvarig frihedsstraf påfører et menneske.

Jeg er på denne baggrund på ingen måde utilfreds med, at også rigsadvokaten ytrer sig i den retspolitiske samfundsdebat. For så vidt angår spørgsmålet om regeringens holdning på dette område kan jeg oplyse, at det jo er domstolene, der i praksis ved bedømmelsen af den enkelte sag vurderer strafudmålingen bl.a. i ly-

[Justitsministeren]

set af den strafbare handlings strafværdighed og gerningsmandens konkrete forhold. Jeg har fuld tillid til, at domstolene varetager også denne opgave på en saglig og afbalanceret måde. Regeringen agter således ikke at fremkomme med lovforslag med henblik på at gribe ind i retternes strafudmålingspraksis vedrørende drab på ægtefælle eller samlever.

Det fremgår da også af rigsadvokatens udtalelse, at han finder, at de gældende regler om strafudmålingen giver retterne mulighed for at nuancere strafudmålingen på tilfredsstillende måde. Rigsadvokaten har således ikke gjort sig til talsmand for, at en lovændring er påkrævet på dette område.

Spm. nr. S 336

Til *trafikministeren* (28/1 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvad de samlede indtægter og udgifter var på Århus-Kalundborg-ruten i 1992?«

Begrundelse

I ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 305 anmoder ministeren om dokumentation for, at DSB har dumpingpriser på Århus-Kalundborg-ruten.

Dumpingpriser dækker over den situation, hvor en vare sælges for mindre end fremstillingsprisen. Da Århus-Kalundborg-ruten giver underskud, som dækkes af skatteyderne, betyder det, at billetterne på ruten sælges til dumpingpriser. Skulle ruten hvile i sig selv, ville billetpriserne være væsentlig højere. Derved ville de private ruter på Kattegat slippe for skatteyderunderstøttet konkurrence fra DSB.

Svar (10/2 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Over for Trafikudvalget oplyste den tidligere trafikminister den 10. september 1992, at DSB budgetterede med et underskud på 127,8 mio. kr. i 1992, men at resultatet kunne blive vanskeligt at realisere.

Det står klart, at indtægterne på ruten har svigtet. Da regnskabet for 1992 endnu ikke er afsluttet, kan jeg ikke på nuværende tidspunkt give et mere præcist svar på det stillede spørgsmål.

Må jeg i øvrigt gøre opmærksom på forespørgselsdebatten i Folketinget den 5. november 1992, hvor der med stort flertal blev vedtaget følgende motiverede dagsorden:

»Idet Folketinget konstaterer, at DSB-ruten Århus-Kalundborg i medfør af Storebæltsaftalen fra 1986 og lov nr. 430 af 13. juni 1990 opretholdes, indtil den faste forbindelse over Storebælt tages i brug, pålægger Folketinget regeringen:

- at sejladsen skal give befordring til gods, biler og passagerer,
- at rutens nuværende driftsøkonomi skal forbedres, og
- at finansieringen af underskuddet skal indgå i en kommende politisk aftale om DSB's økonomi.«

Spm. nr. S 365

Til *fiskeriministeren* (3/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvilke garantier kan ministeren give for, at de fisk, russiske både lander i Danmark, ikke er fisket i Barentshavet og dermed muligvis forgiftet fra de russiske dumpninger?«

Begrundelse

Det er fra russisk side blevet offentligt erkendt, at russerne i mange år har brugt Barentshavet til dumpning af kemikalie- og radioaktivt affald.

Russiske både lander i øjeblikket enorme mængder fisk i danske havne. Spørgsmålet er, om disse fisk er fanget i Barentshavet og dermed muligvis forgiftet af udslip fra dumpningerne.

I svaret ønskes oplyst, hvilken efterprøvning der foretages på fiskeriauktioner/fiskefabrikkerne af, om fiskene fra de russiske både og/eller andre både er forurenede og forgiftet fra f.eks. dumpningerne i Barentshavet.

Ministeren bedes give en grundig beskrivelse og besvarelse, eftersom spørgsmålet har udbredt interesse hos såvel danske fiskere som danske forbrugere og danske eksportkunder.

Svar (12/2 93):

Fiskeriministeren (Bjørn Westh):

Den danske fiskeindustri er meget afhængig af at kunne importere råvarer for at opretholde

[Fiskeriministeren]

et konstant beskæftigelsesniveau og en bestemt afsætningsstruktur. Det har derfor igennem de senere år, hvor de danske fangster har været nedadgående, specielt af torsk, været nødvendigt at skaffe sig råvarer fra anden side, idet de danske fiskere ikke har kunnet sikre den nødvendige råvareforsyning til at sikre en stabil produktion.

En del af den tilførsel af råvarer kommer fra Norge og fra Rusland, idet torskebestanden i det nordøstlige Atlanterhav, herunder Barentshavet, har været stigende igennem det seneste år.

I forbindelse med importen af fisk fra tredje-lande foregår der en kontrol enten ved landingen, når der er tale om direkte landinger, eller i virksomhederne, når fisken kommer frem til danske virksomheder på anden måde. Der har altid været foretaget en normal kvalitetskontrol af de tilførte råvarer.

Imidlertid blev der allerede sidste år i forbindelse med den offentlige omtale af dumpninger i Barentshavet og den dermed forbundne risiko for radioaktiv forurening af fisk fra dette område taget kontakt med de norske myndigheder med henblik på oplysninger om dette spørgsmål.

Fra norsk side blev Fiskeriministeriet orienteret om, at der løbende blev foretaget undersøgelser af torsk fra Barentshavet, og at disse undersøgelser ikke viste noget indhold af radioaktivitet i fisk fanget fra området. Der er fortsat kontakt med de norske myndigheder herom.

I Danmark er der tillige foretaget undersøgelser af importerede råvarer fra området. Denne kontrol er udført som et led i den egenkontrol, der foregår i samarbejde med Fiskeriministeriet. En af de største importører foretager ugentlige undersøgelser af importerede råvarer. Resultatet af disse undersøgelser viser ligesom de norske undersøgelser, at der ikke i modtagne fisk kan påvises radioaktivitet.

Den samme virksomhed foretager i øvrigt også undersøgelser for fiskenes indhold af andre former for forurenende stoffer, herunder tungmetaller.

De foretagne undersøgelser viser således, at der ikke kan påvises radioaktivitet i fisk, der er importeret fra fangstområder i Barentshavet.

Spm. nr. S 366

Til *fiskeriministeren* (3/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Kan ministeren tilbagevise påstanden om, at russiske fiskerbåde slipper for betaling af told ved landing af fisk i danske havne ved at gå under en norsk ordning?«

Begrundelse

Norske fiskerbåde har som følge af EF/EFTA-handelsaftalen opnået den fordel, at en tidligere told ved landing af fisk i danske havne nu ikke længere skal betales.

Russiske fiskerbåde, der jo hverken kommer fra EF eller fra et EFTA-land, skal vel fortsat betale fuld told? I flere fiskerihavne har danske fiskere undret sig over, at de russiske fiskerbåde er sluppet for betaling af told ved at opnå en »norsk aftale«. Ministeren bedes be- eller afkræfte, at det forholder sig således.

Svar (12/2 93):

Fiskeriministeren (Bjørn Westh):

EF's handelsaftale med Sovjet indeholder ingen handelsmæssige begunstigelser af eksporten af russiske fisk til EF. Russiske fiskere skal derfor som hovedregel betale fuld told, når de lander fisk i EF. EF har autonomt gennemført lempelser i form af toldkontingenter eller -suspensioner på visse varer, herunder torsk, med henblik på, at disse kan indføres til EF til reduceret told. Kontingenterne eller suspensionerne er ikke bundet til noget bestemt land.

Der findes således ingen »norsk ordning«, som kan medføre toldfritagelse for russiske fisk.

Der er i øvrigt tale om en misforståelse i begrundelsen til spørgsmålet, idet EØS-aftalen ikke er trådt i kraft.

Spm. nr. S 367

Til *socialministeren* (3/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Finder ministeren, at det er rimeligt, at førtidspensionister i bofællesskab får over 4.000 kr. om måneden i lommepenge?«

Begrundelse

Spørgsmålet er en forlængelse af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 329.

[Kim Behnke]

Ministeren bekræfter, at der i tilknytning til institutionen Attruphøj i Nordjylland er oprettet et bofællesskab.

Finder ministeren, at det er rimeligt, at beboerne i dette bofællesskab har månedlige lommepenge på over 4.000 kr. som følge af, at amtskommunen har værdisat betalingen for fællesudgifter m.v. så lavt, at førtidspensionisterne har overskud på over 4.000 kr. hver måned til lommepenge.

Det var og er det spørgsmål, spørgeren ønsker ministerens stillingtagen til! Ministeren kan i begrundelsen for spørgsmål nr. S 329 finde yderligere oplysninger til belysning af sagen.

Svar (9/2 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Spørgeren oplyser i begrundelsen for spørgsmålet, at det stilles i forlængelse af mit svar på spørgsmål nr. S 329. Som nævnt i dette svar formodede jeg, at spørgsmålet måtte bero på en misforståelse. Jeg nævnte endvidere, at det muligvis var forholdene for beboerne i et bofællesskab oprettet i tilknytning til institutionen Attruphøj i Nordjyllands Amt, der var baggrunden for spørgsmålet. Denne formodning har jeg fået bekræftet ved det nu stillede spørgsmål.

I mit tidligere svar har jeg gjort rede for, at bofællesskaber er beboernes eget hjem, og at beboerne ikke får udbetalt lommepenge. Beboere i et bofællesskab får udbetalt hele deres pension i modsætning til personer optaget på institution, som modtager lommepenge.

Bofællesskaber omfatter mange forskellige former for botilbud, og der er ikke fra centralt hold fastsat regler, der begrænser kommunernes og amtskommunernes mulighed for at udforme indholdet i det enkelte tilbud. Det er op til de kommunale myndigheder selv efter samråd med beboerne at fastsætte betalingen for de forskellige udgifter, som indgår i et eventuelt fællesbudget.

Om det bofællesskab, som er nævnt i begrundelsen for spørgsmålet, har Nordjyllands Amt over for Socialministeriet oplyst følgende:

Bofællesskabet er oprettet den 1. december 1992 i en tidligere funktionær bolig i tilknytning til institutionen Attruphøj, og de tre beboere, som er epileptikere, har fået indflytning i bofællesskabet boet på institutionen.

Placeringen af bofællesskabet i en bolig ved institutionen skyldes et ønske om at give beboerne en mulighed for at bevare tilknytningen til vante omgivelser, herunder mulighed for at deltage i dagtilbud på institutionen.

Amtet har derfor valgt denne beliggenhed for bofællesskabet, selv om der andre steder i amtet kunne være fundet en mere egnet bolig.

Fællesbudgettet på 3.665 kr. om måneden for hver enkelt pensionist er med undtagelse af huslejen fastsat som acontoindbetalinger baseret på et skøn og vil blive reguleret op, når det endelige forbrug kan fastslås.

Acontobetaling for varme og el udgør henholdsvis 375 kr. og 100 kr. om måneden for hver beboer og er fastsat på baggrund af tidligere forbrug. Installation af en vaskemaskine og tørretumbler vil utvivlsomt medføre et øget forbrug.

Som eksempel kan endvidere nævnes, at kostudgiften foreløbig er sat til 1.400 kr. om måneden for hver beboer, men det vil senere vise sig, om dette beløb skal sættes i vejret. På tilsvarende vis må fremtiden vise, om beløbet på 200 kr. til rengøring og tøjvask skal hæves.

Fastsættelse af huslejen har været drøftet med huslejenævnet, hvorved fastsættelsen er sket ud fra en vurdering af ejendommens alder, størrelse, standard og beliggenhed. 2 beboere disponerer hver over et værelse på 18 kvadratmeter og betaler hver en leje på 1.300 kr. om måneden. Den tredje beboer disponerer over et værelse på 20 kvadratmeter og betaler 1.400 kr. om måneden. Ejendommen rummer herudover et fællesrum på 12 kvadratmeter, køkken, bryggers og bad. I alt udgør ejendommens areal 105 kvadratmeter.

Beboerne skal ud over at afholde udgifter til de ydelser, som indgår i fællesbudgettet, blandt andet afholde udgifter til tøj, transport, personlig hygiejne, tandlæge, fodpleje, medicin, forsikring, vedligeholdelse af boligen og anskaffelser til denne. Boligen er ikke i god stand, og der skal derfor ske en istandsættelse af de enkelte rum.

Jeg finder, ud fra de oplysninger, som er modtaget fra Nordjyllands Amt, at tilrettelæggelsen af forholdene for beboerne i bofællesskabet er i fuld overensstemmelse med bistandslovens regler om bofællesskaber og de bagved liggende ideer om, at beboere i et bofællesskab ikke skal stilles dårligere end hjemmeboende pensionister.

Spm. nr. S 382

Til *industriministeren* (5/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Er det i overensstemmelse med gældende konkurrencelovgivning, at grossister med eneret på forhandling af importerede varer stiller krav til detailhandlere om mindstekøb på 150.000–200.000 kr.?«

Begrundelse

En importør/grossist af elektroniske musikinstrumenter fra Japan har af den japanske producent fået eneret på forhandling af instrumenterne i Danmark. Grossisten stiller krav til detailhandlere om, at de skal købe for mindst 150.000–200.000 kr. hver gang.

Spørgsmålet er, om en sådan adfærd fra en grossist er i overensstemmelse med gældende konkurrencelovgivning.

Svar (12/2 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Administrationen af konkurrencelovgivningen hører under Konkurrencerådet, hvis afgørelser kan indbringes for Konkurrenceankenævnet og for domstolene.

Konkurrencerådet oplyser til besvarelse af det stillede spørgsmål følgende:

»Der er ikke regler i konkurrenceloven, der hindrer importører/grossister i at stille krav til forhandleres mindstekøb. Men indtager den pågældende importør/grossist på et konkret afgrænset marked en dominerende stilling, vil Konkurrencerådet kunne gribe ind over for sådanne vilkår, såfremt rådet efter en konkret bedømmelse finder, at de indebærer skadelige virkninger på konkurrencen.«

Spm. nr. S 383

Til *ministeren for kommunikation og turisme* (5/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren foranledige, at P&T indfører forskellig smag på frimærkers klæbestof, således at blinde kan skelne mellem frimærker af forskellig værdi?«

Begrundelse

I en lang række andre lande har frimærkers

klæbestof forskellig smag, således at blinde kan skelne mellem forskellige værdier.

Spørgeren mener ikke, at det kan være en uoverkommelig omkostning for P&T at skifte smag ved forskellige frimærkeværdier, hvorfor spørgeren vil glæde sig til ministerens positive svar.

Svar (11/2 93):

Ministeren for kommunikation og turisme (Arne Melchior):

Indledningsvis ønsker jeg at gøre opmærksom på, at det i bekendtgørelse om benyttelse af postvæsenet, § 14, er fastsat, at der gælder portofrihed for blindeforsendelser af vægt til og med 7 kg. Postvæsenets budget for 1993 indeholder en subsidiering af denne tjeneste med ca. 10 mio. kr.

Denne ordning indebærer, at forsendelser, som udelukkende indeholder kommunikationsmateriale til brug for blinde, kan sendes portofrit i indlandet samt portofrit som økonomibreve til Færøerne, Grønland og udlandet. Indholdet i blindeforsendelser kan eksempelvis være relief- eller punktskrift, inkl. breve og klicheer, til brug for blinde eller kassettebånd, der udveksles mellem blinde eller sendes som privat korrespondance fra blinde til seende.

Efter hvad P&T har oplyst over for mig, er der ikke fra blinde eller fra deres organisationer fremsat ønsker om ændringer i ordningen med blindeforsendelser. Jeg formoder derfor, at denne ordning i almindelighed tilgodeser blindes særlige behov i kommunikationsmæssig henseende.

Er der tale om forsendelse af »almindelig skrift«, skal blinde betale normal porto som alle andre. Jeg er derfor ikke i tvivl om, at forslaget er velment over for blinde, men finder alligevel, at der kan sættes spørgsmålstejn ved forslaget praktiske værdi.

Hvis hovedtanken med forslaget således er, at blinde skal have mulighed for at prøve sig frem for at være sikre på, at de blandt flere frimærker har fået fat i den rigtige frimærkeværdi, vil dette kunne indebære, at klæbestoffet (og dermed også smagen) på de frimærker, som ikke var »de rigtige« i første omgang, bliver opbrugt og ikke kan genbruges ved senere frankeringer.

Hvis blinde omvendt skal have vished for, at de tager den rigtige frimærkeværdi fra starten,

[Ministeren for kommunikation og turisme]

finder jeg til gengæld, at det kunne løses på anden måde end ved at indføre forskellig smag på frimærkers klæbestof, f.eks. ved at emballere frimærkerne på en måde, der muliggør, at blinde vil kunne føle sig frem til den rigtige værdi. En sådan løsning måtte dog i givet fald forudsætte, at der var et bredt funderet ønske herom, således at meromkostningerne ved fremstillingen af en sådan særlig emballage kunne fordeles over mange enheder og dermed reducere udgiften for den enkelte bruger.

Ud fra en sammenfattende vurdering er jeg ikke indstillet på at medvirke til at indføre en ordning som foreslået, eftersom dens praktiske værdi med rette kan betvivles. Jeg vil dog tilføje, at jeg, såfremt der måtte fremkomme ønske herom fra de blindes organisationer, vil være positiv over for en drøftelse af et eventuelt behov for en forbedring af den eksisterende ordning for blindeforsendelser.

Spm. nr. S 384

Til *trafikministeren* (5/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren afsætte nødvendige midler til igangsættelse af en projektering allerede i 1993 af en uddybning af Tolkerenden ved Grønsund?«

Begrundelse

Ministeren har i besvarelsen af spørgsmål nr. S 180 givet udtryk for, at der ikke i 1993 er ressourcer til stede i ministeriet til gennemførelse af en uddybning af Tolkerenden.

Spørgeren ønsker nu svar på, hvorvidt ministeren vil foranledige, at der allerede i 1993 igangsættes en projektering af en uddybning af Tolkerenden.

Spørgeren henviser i øvrigt til begrundelsen for spørgsmål nr. S 180.

Svar (11/2 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Spørgeren henviser til begrundelsen for spørgsmål nr. S 180 af 25. november 1992, og jeg vil henvise til den daværende trafikministers besvarelse af 30. november 1992.

Samtidig må jeg gøre det klart, at der ikke er midler på finansloven for 1993 til igangsættelse af en projektering.

I den landsomfattende trafikplan, der vil blive udarbejdet i henhold til Folketingets dagsorden af 5. november 1992, vil imidlertid også spørgsmålet om Tolkerenden indgå.

Spm. nr. S 385

Til *trafikministeren* (5/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren indføre en erstatningsattest for bilers registreringsattester, således at eksport af brugte biler gøres lettere?«

Begrundelse

Der er i de seneste år opstået et helt nyt eksportområde. Østeuropa og Rusland m.v. er på vej til at blive storkunder til brugte biler fra Danmark og øvrige Vesteuropa.

Imidlertid er der et problem for eksportøren. Når en bil afmeldes motorregistreringen, skal man aflevere registreringsattesten. Ved eksport af den gamle bil giver det problemer, at eksportøren ikke har en attest til dokumentation for, at bilen f.eks. ikke er stjålet.

Vil ministeren tage initiativ til at indføre en erstatningsattest, således at denne betalingsbalancegavnige eksport kan gøres lettere.

Svar (12/2 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Jeg kan oplyse, at reglerne om registrering af motorkøretøjer fremgår af bekendtgørelse nr. 18 af 10. januar 1992 om registrering af motorkøretøjer m.v. med senere ændringer.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 62, at registreringsattesten ved afmelding af køretøjet skal forsynes med påtegning herom. Den på tegnede registreringsattest udleveres til ejeren, der kan betragte attesten som en kvittering for, at nummerpladerne er afleveret, at køretøjet udgår af Centralregisteret for Motorkøretøjer, og at opkrævning af vægtafgift indstilles.

Såfremt en registreringsattest er bortkommet, kan centralregisteret efter anmodning udstede en genpart heraf i overensstemmelse med bekendtgørelsens § 117. Hvis køretøjet er afmeldt, vil det fremgå af denne genpart.

Som det fremgår, er det efter de gældende regler muligt for en ejer, der ønsker at afmelde et køretøj med henblik på videresalg i et andet land, at få dokumentation for, at køretøjet er korrekt afmeldt hos de danske myndigheder.

[Trafikministeren]

Jeg skal i den forbindelse bemærke, at rigs-politichefen over for Trafikministeriet har oplyst, at det vil være muligt at sende eksempler på registreringsattesten m.v. til et andet lands registreringsmyndighed, såfremt rigspolitiet får underretning fra en dansk bileksporthør om eventuelle problemer.

På denne baggrund finder jeg ikke, at der er grundlag for at indføre nye regler på området.

Spm. nr. S 401

Til *arbejdsministeren* (11/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvad vil ministeren gøre for at stoppe de metoder, fagforeninger bruger for at udøve censur på annoncer i tidsskrifter?«

Begrundelse

I dagbladet B.T. fra den 10. februar 1993 beskrives, hvorledes flere fagforbund har lagt pres på Conair for at fjerne en annonce fra tidsskriftet Conair Revue. Annoncen var indrykket af Danmarks Frie Fagforening og blev fjernet efter pres fra flere fagforbund.

Spørgeren ønsker svar på, hvad ministeren vil gøre for at forhindre, at fagbevægelsen udøver den type »mafiametoder« med pres på tidsskrifter for at forhindre optagelse af annoncer med budskaber, som fagforbundene ikke synes om, men som ikke er lovstridige.

Spørgeren er af den opfattelse, at hvis fagforbundene slipper godt fra denne aktion, er der ingen grænser for, hvilke andre udemokratiske tiltag de kan finde på – og slippe godt fra.

Svar (19/2 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Fagforeninger er private foreninger, der som alle andre skal følge landets love, og som ud sætter sig for sanktioner, hvis de ikke gør det.

Jeg har som arbejdsminister ingen særlig kompetence i forhold til fagforeningerne, og navnlig gælder der ikke nogen særlig lovgivning om fagforeningernes virksomhed.

Jeg har derfor ikke mulighed for at tage nogen initiativer i sagen, som også jeg i øvrigt kun kender fra avisartikler.

Spm. nr. S 403

Til *finansministeren* (11/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren give en vurdering af finansieringen af restaureringen og opførelsen af Udenrigsministeriet i 1976-80?«

Begrundelse

I Morgenavisen Jyllands-Posten den 9. februar 1993 oplyses det i en artikel, at tre skiftende boligministre i perioden 1976–1980 fik bevilget midler to gange til at restaurere og opføre Udenrigsministeriet uden at oplyse Folketinget om, at midlerne allerede var bevilget og brugt én gang.

Spørgeren ønsker i svaret en bekræftelse eller afkræftelse af, hvorvidt nævnte forhold har fundet sted.

I bekræftende fald bedes der givet en vurdering af lovligheden samt oplyst, hvilke foranstaltninger regeringen agter at træffe over for de ansvarlige.

Svar (18/2 93):

Finansministeren (Lykketoft):

Finansministeriet har i anledning af det stillede spørgsmål i dag anmodet Udenrigsministeriet og Boligministeriet om senest den 1. marts 1993 at sende en orientering om de sager, der er nævnt i spørgsmålet, samt om de to ministeriers bemærkninger til det stillede spørgsmål til Finansministeriet.

Jeg vil vende tilbage til spørgsmålet, når de to ministeriers bemærkninger foreligger.

Spm. nr. S 404

Til *trafikministeren* (11/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse den faktiske omkostningsforskel på transport af gods på henholdsvis lastbil og jernbane?«

Begrundelse

I Dansk Vejforenings rapport »Veje i fremtidens Danmark« fra maj 1991 fremgår det på side 12, at omkostningen pr. tonkilometer for lastbiler over 18 tons er 0,75 kr., mens DSB-tog koster 1,15 kr. Rapporten angiver følgende kilder til oplysningerne: »Subsidiering i trafiksektoren«, Trafikministeriet, »Trafikøkonomiske enhedspriser« samt »Tal om vejtrafik«, Vejdirektoratet.

[Kim Behnke]

I McKinsey & Company's rapport »Analyse af DSB Gods« fra februar 1993 fremgår det af figur 4 på side 7, at omkostningen pr. tonkilometer for lastbiler varierer fra 4,00 til 12,00 kr., afhængigt af, om transporten foregår på motorveje eller i bymæssig bebyggelse. For godstog er oplyst en omkostning på mindre end 0,50 kr. Rapporten angiver EF KOM (92) 230 som kilde til oplysningerne.

Spørgeren vil nu gerne vide, hvilke tal der er korrekte.

Svar (18/2 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Den af konsulentfirmaet McKinsey & Company udarbejdede rapport »Analyse af DSB Gods« indeholder i figur 4, side 7, en opgørelse af de samfundsmæssige omkostninger ved forskellige transportformer. Begrebet samfundsmæssige omkostninger dækker, som det fremgår af rapportens side 6, over den enkelte transportforms andel af infrastruktur-, og trafikovervågnings- og sygdoms-/ulykkesomkostninger samt miljøomkostninger i videste forstand, bl.a. støj og luftforurening.

Det er således ikke de direkte driftsomkostninger, der er anført i rapporten, men de såkaldt eksterne omkostninger ved de forskellige transportformer.

I omhandlede figur 4 er beløbene endvidere anført i ecu/1.000 tonkilometer og ikke i kr. pr. tonkilometer.

De i McKinsey-rapporten anførte tal kan således ikke på nogen måde sammenlignes med de i Dansk Vejforenings rapport anførte tal på driftsomkostninger ved bil- og jernbanetransport.

Spm. nr. S 360

Til *justitsministeren* (2/2 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvad agter ministeren at foretage for at undgå de stigende og omfattende problemer på Fanø som følge af omdannelse af arresten til en udslusningsarrest for unge lovovertrædere?«

Begrundelse

For et års tid siden blev arresten på Fanø, der i mange år havde været brugt uden proble-

mer til spritafsonere, der gjorde stor nytte ved at hjælpe kommunen med strandrensning og lignende, omdannet til en udslusningsafdeling for unge strafafsonere.

Det skete ved, at den tilsvarende udslusningsinstitution i Esbjerg blev lukket og afsonere overført til Fanø, der nu ikke længere modtager spritafsonere. Disse ændringer forårsagede dengang masser af protester fra borgerne på Fanø til Justitsministeriet, men det hjalp ikke.

Der var ikke grænser for de mange beroligende udtalelser fra diverse myndigheder om, at der aldrig havde været problemer i Esbjerg, og at det ville der heller ikke komme på Fanø, selv om Fanø er et lille og sårbart samfund med kun 3.000 indbyggere, hvor folk er vant til, at det ikke er nødvendigt at låse dørene, osv.

Hvis ikke det er muligt at få flyttet institutionen tilbage til Esbjerg, bør staten fuldt ud erstatte de omkostninger, institutionen påfører samfundet på Fanø. Det kan ikke være rigtigt, at de lokale borgere skal være dem, der betaler for en fejlslagen politik inden for kriminalforsorgen.

Svar (16/2 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

I 1992 gennemførte kriminalforsorgen en række besparelser, der bl.a. indebar lukning af arrestafdelingen i Nordby på Fanø. Da pensionen Sporskiftet i Esbjerg stod over for gennemgribende reparations- og vedligeholdelsesarbejder, besluttede man at overføre pensionens drift til arrestafdelingens lokaliteter. I forbindelse hermed modtog kriminalforsorgen en del henvendelser fra beboere på Fanø, men efter fornyet overvejelse valgte man at fastholde den trufne afgørelse. Man lagde ved overvejelserne vægt på, at kriminalforsorgen i mange år har drevet pensionen Sporskiftet i Esbjerg uden nævneværdige problemer, og der var ved flytningen til Fanø ikke planlagt ændringer i pensionens drift, ej heller i henseende til klientlets sammensætning.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har på baggrund af den omhandlede episode, som involverer 3 ganske unge lovovertrædere, bestemt, at pensionens beboersammensætning skal ændres, således at der herefter ikke uden tilladelse fra Direktoratet for Kriminalforsor-

[Justitsministeren]

gen kan bo mere end 1 af de helt unge lovovertrædere på pensionen.

Det er anført i begrundelsen for spørgsmålet, at der bør gives erstatning for de skader, der er sket. Hertil kan oplyses, at kriminalforsorgen ikke har hjemmel til at erstatte skader forårsaget af indsatte eller klienter, medmindre kriminalforsorgen selv har udvist ansvarspådragende adfærd i denne forbindelse. I det omfang skaden ikke kan dækkes af skadevolder, private forsikringer eller andet, er der i et vist omfang mulighed for, at skadelidte kan få erstatning efter reglerne i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser.

Spm. nr. S 361

Til *justitsministeren* (2/2 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor langt man er nået med forsøgsordningen med automatisk hastighedsovervågning?«

Svar (12/2 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Jeg kan oplyse, at Justitsministeriet i juli 1992 anmodede rigspolitechefen om – sammen med den øvrige politiledelse, politiets organisationer og andre involverede myndigheder m.v. – at udforme et grundlag for gennemførelsen af forsøgsordninger med automatisk hastighedsovervågning på motorvejsstrækninger. Foruden politiet har Vejdirektoratet og Rådet for Trafiksikkerhedsforskning deltaget i overvejelserne.

Planlægningen af forsøgsordningerne er sket ud fra de retningslinier, som findes i Retsudvalgets betænkning af 9. april 1992 over færdselslovsændringen, som blev gennemført sidste sommer, og hvorved hastighedsgrænserne på motorveje blev forhøjet fra 100 km/t til 110 km/t.

Rigspolitechefen har oplyst, at en samlet rapport med et grundlag for gennemførelse af forsøgsordninger med hastighedsovervågning vil blive fremsendt til Justitsministeriet i løbet af et par uger.

Spm. nr. S 362

Til *justitsministeren* (2/2 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke overvejelser regeringen har gjort sig efter de sidste oplysninger fra Sverige, der går ud på, at den automatiske hastighedsovervågning alligevel ikke er hensigtsmæssig af flere grunde?«

Svar (15/2 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Jeg kan oplyse, at forsøgene i Sverige med automatisk hastighedskontrol blev gennemført i perioden 1. april 1990 – 30. juni 1992, og at der for nylig er sket en offentliggørelse af resultaterne af forsøgene i form af to rapporter, én fra Rikspolisstyrelsen og én fra Statens Väg- och Trafikinstitut.

Forsøgene i Sverige blev gennemført på i alt 16 strækninger, 8 inden for bebygget område med hastighedsgrænse på 50 km/t og 8 uden for bymæssig bebyggelse med hastighedsbegrænsning på 90 km/t. Længden af forsøgsstrækningerne i bymæssig bebyggelse var 17 km og uden for bymæssig bebyggelse 110 km.

Der har altså i Sverige været tale om meget omfattende forsøg, og forsøgene har – i modsætning til, hvad der har været hensigten med de danske – omfattet forskellige vejtyper. Vores overvejelser om forsøgsordninger med automatisk hastighedskontrol vedrører som bekendt alene motorvejsstrækninger på baggrund af sammenkædningen med forhøjelsen af hastighedsgrænsen sidste år fra 100 km/t til 110 km/t.

De svenske forsøg har vist, at den automatiske hastighedskontrol kun har en beskedent effekt på hastighederne. Effekten på gennemsnitshastighederne er således en reduktion på ca. 3 km/t. I det omfang det har været muligt at måle det, har forsøgene i Sverige også vist en vis – men igen relativt beskedent – positiv effekt på trafiksikkerheden i form af antallet af dræbte og tilskadekomne. Forsøgene i Sverige har imidlertid også vist, at der i forbindelse med automatisk hastighedskontrol kan være praktiske problemer med hensyn til identifikation af førerne af motorkøretøjer, der har kørt for hurtigt på målestrækningen.

Jeg mener, at vi grundigt bør studere de svenske erfaringer, inden vi i givet fald sætter forsøg i gang her i landet på det grundlag, som jeg i løbet af kort tid modtager fra rigspolitechefen.

[Justitsministeren]

Indstillingen fra rigspolitechefen knytter sig naturligvis til de retningslinier, som der var tilslutning til i Folketinget i forbindelse med færdsekslovsændringen sidste år, men jeg er orienteret om, at rapporten fra rigspolitechefen også vil pege på behovet for at inddrage de svenske erfaringer i de videre overvejelser.

Spm. nr. S 375

Til statsministeren (4/2 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil statsministeren kommentere udtalelserne fra højtstående kilder i Socialdemokratiet, der til Ritzau har oplyst, at et lovråd, hvis det oprettes, kun får karakter af et forfatningsråd, der skal beskæftige sig med overordnede spørgsmål, således at det fortsat bliver Lovafdelingens opgave at kontrollere, om juraen er i orden i lovforslag osv.?«

Begrundelse

Ifølge et telegram fra Ritzau skulle højtstående kilder i Socialdemokratiet have udtalt ovennævnte, hvilket kommer som en overraskelse, idet Socialdemokratiet tidligere har slået på stortromme for at få et uafhængigt lovråd under Folketinget til at kontrollere lovforslag m.v.

Specielt Socialdemokratiets Ole Espersen har været langt fremme med sådanne ideer, der dengang vandt tilslutning hos både SF og Fremskridtspartiet.

Med de seneste – ovennævnte – udtalelser fra højtstående kilder i Socialdemokratiet bliver de flotte intentioner unægtelig udvandet en hel del.

Spørgsmålet er således, om Socialdemokratiet kun ønsker en skrap kontrol, så længe det er en borgerlig regering, der sidder ved magten, og straks frafalder, når Socialdemokratiet selv kommer til magten.

Svar (11/2 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

I regeringsgrundlaget »En ny start« er anført, at regeringen i samarbejde med Folketingets partier vil fremme forslag om oprettelse af et lovråd. Lovrådet skal være rådgivende i principielle spørgsmål, herunder særlig grundlovsfortolkning, forpligtelse over for menne-

skerettighederne og andre internationale forpligtelser.

I min redegørelse til Folketinget den 2. februar præciserede jeg lovrådets status i forhold til Folketinget og regeringen, idet jeg sagde, at »regeringen positivt har noteret sig, at der er vist interesse for at oprette et lovråd. Oprettelsen af et sådant rådgivende organ for Folketinget er naturligvis et spørgsmål, som først og fremmest må behandles og afgøres af Folketinget selv. Regeringen indgår gerne i et samarbejde med Folketinget om den nærmere udformning af reglerne herom og vil yde den bistand, som Folketinget måtte finde ønskelig.«

Svaret på ovennævnte spørgsmål er derfor, at det er Folketinget, der afgør karakteren af et lovråd i Folketingets regi.

Spm. nr. S 376

Til justitsministeren (4/2 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange af de til statsadvokaterne, rigsadvokaten og justitsministeren ankede sager, der har givet anledning til ændret indstilling set i forhold til det samlede antal ankede sager?«

Begrundelse

Formålet med spørgsmålet er at få belyst, om statsadvokaterne, rigsadvokaten og justitsministeren blot er gummistempler, der blåstempler alle afgørelser, eller der i et eller andet omfang er et formål med at anke en afgørelse.

Der vil naturligvis altid være sager, hvor det har nytte af klage, men det forholdsmæssige tal er ukendt, hvorfor der kan opstå tvivl om retssystemets interne uafhængighed.

Svaret bedes delt op, således at tallene for hvert niveau fremgår.

Det vil være tilstrækkeligt for spørgeren at kende tallene for 1991, men ministeren er naturligvis velkommen til at udvide svaret til flere år, hvis ministeren skønner, at det vil give en bedre oversigt.

Svar (19/2 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

[Justitsministeren]

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at spørgeren ønsker at kende tallene for 1991.

Justitsministeriet har til brug ved besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra rigsadvokaten, der har bedt de regionale statsadvokater om bidrag til besvarelsen.

Fire af de regionale statsadvokater har oplyst, at en besvarelse af spørgsmålet vil forudsætte en manuel gennemgang af et meget stort antal journalkort, hvilket ikke vil være muligt inden for den fastsatte tidsfrist for besvarelsen af spørgsmålet.

Statsadvokaten for Fyn m.v. har oplyst, at embedet efter en manuel gennemgang af ca. 1.500 journalkort for 1991 ses at have modtaget 67 klager over politimestrenes beslutninger om afvisning af anmeldelse, indstilling af efterforskning og påtaleopgivelse. I 55 sager blev afgørelsen tiltrådt, og i 12 sager blev afgørelsen ændret.

Statsadvokaten i Viborg har oplyst, at embedet efter en manuel gennemgang af 2.052 journalkort fra 1991 og en gennemgang af de udfundne klagesager ses at have modtaget 104 klager, hvoraf 8 førte til, at afgørelserne blev ændret.

Rigsadvokaten har oplyst, at der i Rigsadvokaturen i 1991 er modtaget 317 klagesager. I 9 tilfælde har klagen medført, at afgørelsen blev foreløbigt ændret, eventuelt således at der blev foretaget ny efterforskning, der i nogle tilfælde har ført til, at afgørelsen blev tiltrådt.

Justitsministeriet fører ikke statistik over, i hvilket omfang klager til ministeriet over rigsadvokatens afgørelser fører til en ændret afgørelse. En besvarelse af spørgsmålet ville derfor forudsætte en ressourcekrævende manuel gennemgang af et stort antal konkrete sager. Justitsministeriet har ikke fundet mulighed for at iværksætte en sådan gennemgang.

Det bemærkes herved, at ved lov nr. 385 af 20. maj 1992 om ændring af retsplejeloven, straffeloven, færdselsloven og udlændingeloven (Anklagemyndighedens struktur), der trådte i kraft den 1. oktober 1992, blev den hidtidige adgang til at få prøvet en afgørelse gennem fire instanser inden for anklagemyndigheden erstattet af et to-instanssystem, således at der i overensstemmelse med det almindelige princip i dansk ret alene er adgang til at påklage en afgørelse én gang til den umiddelbart overordnede myndighed.

For Justitsministeriets vedkommende indebærer lovændringen, at ministeriet behandler klager over afgørelser truffet af rigsadvokaten som 1. instans, jf. retsplejelovens § 98, stk. 4, mens rigsadvokatens afgørelse i en klagesag ikke kan påklages til ministeriet, jf. retsplejelovens § 99, stk. 3, 2. pkt.

Spm. nr. S 377

Til *arbejdsministeren* (4/2 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvad Danmark og danskerne, herunder de danske arbejdere, får ud af Danmarks medlemskab af ILO?«

Begrundelse

Ifølge finansloven giver Danmark årligt 9,2 mio. kr. til ILO (Den Internationale Arbejdsorganisation) og får ikke så meget som 1 krone igen.

Spørgsmålet er således, hvad Danmark og den danske befolkning får ud af denne kæmpeudgift.

Særlig interessant er det naturligvis, hvad de danske arbejdere får ud af Danmarks medlemskab.

Beløbet taget i betragtning kunne pengene vel have gavnet den danske befolkning bedre ved en anden anvendelse.

Svar (11/2 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

ILO (International Labour Organization) blev grundlagt i 1919 og er nu en særorganisation i FN-systemet. Organisationen, der fungerer på trepartsbasis (regeringer, arbejdsgivere og arbejdstagere) har som sin overordnede opgave at forbedre arbejdstagernes arbejds- og levevilkår, fremme social retfærdighed, fremme grundlæggende menneskerettigheder og forøge beskæftigelsen.

En af ILO's væsentligste aktiviteter er at udforme internationale arbejdsstandarder om alle aspekter af arbejdslivet. Hvert år i juni måned afholdes den internationale arbejdskonference i Genève, hvor man bl.a. udarbejder nye konventioner og henstillinger. Fra dansk side deltager regeringen samt repræsentanter for arbejdsmarkedets parter.

ILO overvåger omhyggeligt, at ratificerede konventioner overholdes.

[Arbejdsministeren]

En anden af ILO's vigtigste opgaver er at yde teknisk bistand til udviklingslandene, hvilket bl.a. sker i samarbejde med donorlande som Danmark.

Danmarks medlemskab af ILO er på samme måde som vores medlemskab af FN en vigtig del af vores internationale samarbejdsrelationer.

Endelig kan det oplyses, at ILO i 1991 købte ydelser i Danmark for ca. 950.000 US-dollars (i 1990 var beløbet 1,2 mio. US-dollars), så det er ikke korrekt, at Danmark ikke får så meget som 1 krone igen.

Spm. nr. S 378

Til *sundhedsministeren* (4/2 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvad der skal til, for at en person kan få aktindsigt i nærmeste pårørendes sygehusjournaler efter den pårørendes død, herunder ministerens holdning til en eventuel lovændring?«

Begrundelse

Udgangspunktet for spørgsmålet er et anonymt forældrepar, der mister deres myndige søn, idet sønnen efter længere tids sindslidelse begår selvmord.

Forældrene har herefter et ønske om at få oplysninger om sønnen fra psykiatrihospitalets og eventuelle andre lægelige journaler for på den måde måske at kunne forstå sønnens selvmord, men det kan ikke lade sig gøre med den nugældende lovgivning.

Svar (12/2 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Spørgsmålet om aktindsigt i sygehusjournaler er reguleret af offentlighedslovens § 9 og gælder for sygehusjournaler, der er oprettet efter 1. januar 1987. Til uddybning af bestemmelsen har ministeriet udarbejdet vejledning af 5. november 1986 om aktindsigt i sygehusjournaler.

Det fremgår af vejledningens pkt. 5, at det normalt vil være naturligt at informere de nærmeste efterladte pårørende om en afdød patients sygdomstilfælde. De pårørende bør i denne forbindelse have adgang til at se sygehusjournalen, såfremt der ikke foreligger omstæn-

digheder i form af hensyn til afdøde eller andre private interesser, som fører til, at interessen i dette gennemsyn findes at burde vige.

Den mulighed for aktindsigt, som spørgeren efterlyser, er således til stede efter gældende regler.

Spm. nr. S 331

Til *industriministeren* (27/1 93) af:

Køpke Christensen (FP):

»Finder ministeren, at medicinalvirksomheden Paranova A/S opfylder aktieselskabslovens krav om at oplyse større aktionærs fulde navn, stilling og bopæl ved i sit årsregnskab udelukkende at anføre, at samtlige aktier i selskabet ejes af Paranova I/S?«

Begrundelse

Aktieselskabsloven stiller krav om vidtgående indsigt i ejerforholdene til her i landet registrerede aktieselskaber bl.a. med krav om, at årsregnskabet skal indeholde større aktionærs fulde navn, stilling og bopæl.

Inden for sundhedssektoren er kravene til offentlig indsigt og kontrol og godkendelse af virksomhederne bestemt ikke mindre end inden for andre brancher.

Medicinalvirksomheden Paranova A/S' årsregnskab, der er indleveret til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen den 11. november 1992, indeholder alene oplysning om, at Paranova I/S, Malmøgade 7, 2100 København Ø, ejer samtlige aktier i selskabet. Et interessentskab er som bekendt ikke en juridisk person, men trods dette indeholder årsregnskabet ingen oplysning om de enkelte interessenters identitet.

Det forekommer ejendommeligt, at personer, der ejer en medicinalvirksomhed, kan undgå det krav om offentlighed om ejerforholdene, som loven stiller, ved at indskyde en ikkejuridisk person som mellemlid, og hvis dette er lovligt, bedes ministeren præcisere, om også andre aktieselskaber på lovens grund er berettiget til at tilsløre ejernes identitet ved at indskyde et interessentskab som mellemlid.

I besvarelsen af spørgsmålet ønskes endelig oplyst, om ministeren på anden måde end gennem årsregnskabet er bekendt med, hvilke fysiske eller juridiske personer der ejer aktierne i den pågældende medicinalvirksomhed, og – i bekræftende fald – om ministeren vil indvie of-

[Køpke Christensen]

fentligheden i sin viden. I benægtende fald bedes ministeren udtrykkeligt oplyse, om ministeren eller Sundhedsstyrelsen har nogen betænkeligheder (og da hvilke) ved, at en betydende medicinalvirksomhed kan arbejde under iagttagelse af ejernes anonymitet.

Svar (9/2 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Min forgænger har i sin besvarelse af spørgsmål 36, stillet af Folketingets Erhvervsudvalg den 2. april 1992 (alm. del, bilag 144), gjort rede for interessentskabers stilling i forhold til oplysningspligten i aktieselskabslovens bestemmelser om storaktionærer. En kopi af besvarelsen vedlægges (ikke optrykt her).

På baggrund af aktieselskabslovens bestemmelser finder jeg, at Paranova A/S har opfyldt lovens krav om oplysning i årsberetningen om større aktiebesiddelser.

Jeg kan oplyse, at jeg ikke har kendskab til, hvilke personer der står bag Paranova I/S. Interessentskaber må – bortset fra hæftelsesforholdene – i mange relationer betragtes som juridiske personer på linie med andre ulovregulerede selskabsformer. Dette rejser naturligvis spørgsmålet om, hvilken offentlighed der bør være om interessentskabers forhold. Bl.a. dette vil indgå i de overvejelser, jeg gør mig om en modernisering af firmaloven, som i dag kun indeholder sparsomme krav til bl.a. interessentskaber.

Vedrørende spørgsmålet om Sundhedsstyrelsens stilling udtaler Sundhedsministeriet:

»Efter lægemiddelovens § 8 skal Sundhedsstyrelsen godkende og føre tilsyn med enhver virksomhed, der indfører og forhandler lægemidler. I forbindelse med godkendelsen og det løbende tilsyn påser Sundhedsstyrelsen, om virksomheden lever op til reglerne om teknisk ledelse, indretning og drift, herunder om den fysiske person, der er ansvarlig for driften, har den nødvendige faglige kundskab. Denne person vil typisk være en faguddannet medarbejder i virksomheden. Derimod undersøger Sundhedsstyrelsen ikke og har ikke behov for at kende ejerforholdene til virksomheden.«

Spm. nr. S 349

Til *ministeren for teknologiudvikling og anvendt forskning* (28/1 93) af:

Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om der er områder fra det tidligere Undervisnings- og Forskningsministerium, der nu er tilgået ministeren, og i bekræftende fald hvilke områder, og vil ministeren i afkræftende fald oplyse, hvilke områder der så hører under ministeren?«

Svar (8/2 93):

Ministeren for teknologiudvikling og anvendt forskning (Svend Bergstein):

I vedlagte pressemeddelelse af 29. januar 1993 fra Statsministeriet (ikke optrykt her) er Forsknings- og Teknologiministeriets ressortområde beskrevet. Den nærmere afgrænsning vil blive fastlagt ved kongelig resolution.

Spm. nr. S 399

Til *socialministeren* (10/2 93) af:

Køpke Christensen (FP):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at sikre, at kommunerne ikke benytter hospitalerne som alternativ til ekstra, akutte aflastningspladser på plejehjemmene?«

Begrundelse

I Morgenavisen Jyllands-Posten den 8. februar 1993 blev det oplyst, at en nylig udkommen undersøgelse fra Frederiksborg Amt påviser, at tusinder af raske personer sendes til akut indlæggelse på hospitalerne på grund af manglende lægekontakt før indlæggelse samt mangel på aflastningspladser på plejehjemmene.

Det er ofte påvist, at det er billigere for kommunerne unødvendigt at indlægge raske personer på hospitalerne i stedet for at henvise til aflastningspladser på plejehjemmene.

Svar (17/2 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Baggrunden for spørgsmålet er en undersøgelse i Frederiksborg Amtskommune af akutte sygehusindlæggelser. Ifølge dagspressen viser undersøgelsen bl.a., at manglende lægekontakt før indlæggelsen og mangelen på aflastningspladser i plejehjem sender raske mennesker til akut indlæggelse på hospitalerne.

[Socialministeren]

Indledningsvis må jeg sige, at hospitalsindlæggelser og manglende lægekontakt i forbindelse med indlæggelse er sundhedsministerens område.

Jeg skal derfor holde mig til den del af spørgsmålet, der vedrører aflastningspladser, som er en god løsning i mange sammenhænge. Aflastningspladser kan bl.a. etableres i plejehjem, beskyttede boliger eller ældreboliger. Har en kommune behov for flere aflastningspladser, kan disse etableres enten i eksisterende plejehjem m.v./ældreboliger eller ved udvidelse af antallet af ældreboliger. I nogle kommuner har man således valgt at bruge de ældste plejehjem udelukkende til midlertidige ophold.

Aflastningspladser er således ikke nødvendigvis knyttet til plejehjem, men f.eks. ældreboliger kan efter ældreboligloven også stilles til rådighed som aflastningspladser. Jeg har derfor bedt Boligministeriet om en udtalelse.

Boligministeriet har udtalt, at »ældreboliger i medfør af ældreboliglovens § 17, stk. 4, efter kommunalbestyrelsens bestemmelse kan lejes af kommunalbestyrelsen og stilles til rådighed for personer, der har brug for boligen som en midlertidig aflastningsbolig. Kommunalbestyrelsen betaler et til lejen svarende beløb for de boliger, der anvendes som aflastningsboliger. Denne adgang for kommunerne til at anvende ældreboliger som aflastningspladser blev gennemført ved lov nr. 249 af 25. april 1990.

Ældreboliger, der anvendes til aflastningsboliger, finansieres på tilsvarende måde som almindelige ældreboliger, der anvendes som permanent bolig for ældre- og handicappede.«

Det er således den enkelte kommune, der afgør, hvor mange aflastningspladser der er behov for. Vurderingen skal ses i sammenhæng med andre servicetilbud i kommunen, som giver borgeren mulighed for at blive længst muligt i selvvalgt bolig.

Det stillede spørgsmål vedrører også samarbejdet mellem amtskommuner og kommuner om indlæggelse på og udskrivning fra sygehus af personer, der har behov for kommunale foranstaltninger. Forbedring af dette samarbejde, specielt for så vidt angår gamle, har tidligere været genstand for overvejelse i en arbejdsgruppe. Arbejdsgruppen, der bl.a. havde repræsentanter for kommuner og amtskommuner, afgav sin rapport, »Borger mellem kommune og sygehus«, i august 1988.

Arbejdsgruppen har i rapporten tilkendegivet, at der ikke kan udarbejdes generelle vejledninger om tilrettelæggelse af samarbejdet. Det afgørende er, at der lokalt udpeges konkrete problemer, som man finder det påkrævet at løse. Udpegnings af disse problemer og iværksættelse af samarbejde om løsninger er et ansvar, der påhviler amtsråd og kommunalbestyrelser.

Selv om tilrettelæggelsen således må afpasses lokale forhold, indeholder arbejdsgruppens rapport nogle anbefalinger og beskrivelser af nogle samordningsværktøjer, herunder anvendelse af aflastningspladser til forhindring af indlæggelser af sociale årsager.

Spørgsmålet er affødt af et regionalt problem set fra en sygehussynsvinkel. Det er mit indtryk, at kommuner/amtskommuner generelt er opmærksomme på problemet. Det fremgår af den artikel i Jyllands-Posten, som spørgsmålet refererer til, at Frederiksborg Amtskommune snart vil komme med forslag til ændringer i sygehussystemet, så antallet af unødvendige indlæggelser kan nedbringes.

Samarbejdet lokalt mellem amtskommune og kommune på sundhedsområdet er helt centralt. Derfor ser jeg også frem til en forbedring af dette i forbindelse med den sundhedsplanlægning, som amtskommuner og kommuner skal i gang med.

Jeg er overbevist om, at amtskommunen og kommunerne i området selv finder en løsning. Jeg mener derfor ikke, at der er grund til at foretage noget i den aktuelle sag.

Spm. nr. S 400

Til *sundhedsministeren* (10/2 93) af:

Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange raske personer der årligt sendes til akut indlæggelse på hospitaler på grund af manglende lægekontakt før indlæggelse samt mangel på aflastningspladser på plejehjemmene?«

Begrundelse

I Morgenavisen Jyllands-Posten den 8. februar 1993 blev det oplyst, at en nylig udkommen undersøgelse fra Frederiksborg Amt påviser, at tusinder af raske personer sendes til akut indlæggelse på hospitalerne på grund af manglende lægekontakt før indlæggelse samt

[Køpke Christensen]

mangel på aflastningspladser på plejehjemmene.

Af hensyn til tilrettelæggelsen af social- og sundhedspolitikken og samspillet mellem disse synes det relevant at få oplyst, hvor mange personer der over hele landet nødvendigvis indlægges på hospitalerne på grund af forkert planlægning og dårlig administration.

Svar (17/2 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Lad mig indledningsvis slå fast, at det er en misforståelse, at der indlægges raske mennesker på hospitalerne. Derimod indlægges – ofte akut – patienter med lidelser, der normalt i sig selv ikke behøver at medføre indlæggelse, men hvor patientens samlede situation, sociale forhold, kommunens samlede pleje- og omsorgstilbud, boligstruktur og svage sociale netværk fører hertil.

Baggrunden for spørgsmålet er offentliggørelse af resultaterne af en undersøgelse i Frederiksborg Amt: »Akut og genindlagte medicinske patienter«.

Undersøgelsen konkluderer, at en del akutte indlæggelser – især af ældre medborgere – kunne undgås.

Resultaterne af undersøgelsen fra Frederiksborg Amt kan ikke umiddelbart overføres til andre dele af landet og kan derfor ikke anvendes til at vurdere, hvor mange patienter der hvert år må indlægges på grund af mangel på relevante pleje- og omsorgstilbud i kommunerne.

Undersøgelsen peger imidlertid på en række væsentlige forhold, som skal finde deres løsning i et samarbejde mellem bl.a. hospitalsektoren, primærsektoren og de kommunale pleje- og omsorgstilbud, og der peges på behovet for gennemførelse af forsøgsordninger inden for disse områder.

Med lov om ændring af lov om sygehusvæsenet og lov om offentlig sygesikring m.v. er der indført nye regler om amternes og kommunernes planlægning og samarbejde på sundhedsområdet. Med disse nye regler er der lagt op til en væsentlig styrkelse af dialogen mellem amtskommunerne og kommunerne, som vil give et bedre grundlag for et velfungerende samarbejde mellem sundhedsvæsenet og de tilgrænsende dele af socialvæsenet, f.eks. om indsatsen på ældreområdet.

I øvrigt kan jeg oplyse, at der med henblik på at styrke kommunernes incitament til at udbygge de kommunale plejetilbud med virkning fra den 1. januar 1993 er givet amtskommunerne generel hjemmel til at opkræve en takst fra kommunerne for færdigbehandlede patienter, der på grund af manglende plejehjemspladser eller andre passende kommunale sociale eller sundhedsmæssige tilbud ikke kan udskrives.

Spm. nr. S 334

Til *justitsministeren (27/1 93)* af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Kan ministeren oplyse, om en palæstinensisk terrorist, der er anholdt i København sigtet for våben- og narkotikasmugling, var omfattet af den radikale særlov, som blev vedtaget af Folketinget i foråret 1992?«

Begrundelse

Da den radikale særlov om de palæstinensiske asylansøgere blev vedtaget i foråret 1992, var der mange indvendinger. Den var i strid med forligene om udlændingeloven, med Flygtningenævnets afgørelser og med lighedsprincippet i flygtningekonventionerne og dansk forvaltningsret. Men der var unægtelig også et andet problem, nemlig om en »pakkeløsning« ville tilgodese landets sikkerhed.

Svar (11/2 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Ved regeringsskiftet blev udlændingeområdet overført fra Justitsministeriet til Indenrigsministeriet. Dette gælder også administrationen af lov nr. 144 af 3. marts 1992 om opholdstilladelse for statsløse palæstinensere fra Libanon. Spørgeren er blevet gjort bekendt med dette, efter at Justitsministeriet modtog spørgsmålet. Jeg har derfor som justitsminister ikke mulighed for at besvare spørgsmålet, som henhører under indenrigsministeren.

Spm. nr. S 420

Til *industriministeren (11/2 93)* af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvornår forventer ministeren at EF's direktiv om forbedring af søfolks sikkerhed er færdigbehandlet og kan træde i kraft?«

[Tommy Dinesen]

Begrundelse

Ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten torsdag den 14. januar 1993 er de nye EF-regler trådt i kraft, men ingen kan forstå indholdet af det nye direktiv. Ligeledes er flere særdirektiver, der skal gælde nationalt, slet ikke blevet udformet.

I artiklen siger Per Gravgaard, Dansk Navigatorforening, at man af hensyn til Danmarks renommé i forbindelse med EF-formandskabet har accepteret, at direktiverne er blevet udsendt, men tilsyneladende kan Søfartsstyrelsen hverken overskue eller forstå direktiverne.

Svar (19/2 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Såvel Rådets rammedirektiv nr. 89/391/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet som de tilknyttede fem særdirektiver er ved Søfartsstyrelsens tekniske forskrift nr. 7 af 15. december 1992 sat i kraft den 15. januar 1993.

De omhandlede direktiver er således gældende dansk ret.

De seks direktiver gælder for alle arbejdstagere, uanset arbejdsplads, og er udarbejdet uden hensyn til søens særlige forhold. Søfartsstyrelsen igangsatte derfor en større revision af reglerne om arbejdsmiljø til søs med henblik på at få indarbejdet direktivkravene i det regelsæt, som var gældende før den 1. januar 1993.

Da revisionen af de eksisterende regler ikke var tilendebragt inden direktivernes ikrafttræden, tiltrådte erhvervets parter i Skibstilsynsrådets Arbejdsmiljøudvalg, at implementering af de seks nævnte direktiver efter omstændighederne i første omgang skete ved en bekendtgørelse af direktiverne i deres fulde ordlyd.

Det forventes, at det reviderede regelværk vil foreligge den 1. januar 1994.

Spm. nr. S 408

Til *indenrigsministeren* (11/2 93) af:

Pernille Frahm (SF):

»Er ministeren enig i, at de lempelser af de kommunale lånebetingelser i 1994, som regeringen har annonceret, allerede bør ligge fast i

løbet af foråret, således at kommunerne kan planlægge herefter, bl.a. i deres budgetprocedure?«

Svar (19/2 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg kan oplyse, at ændringer af de kommunale lånebegrænsninger vil blive forberedt i sammenhæng med regeringens politik med henblik på at øge beskæftigelsen i 1994. Ændringerne vil blive færdiggjort, så emnet kan indgå i forårets økonomiske forhandlinger mellem regeringen og de kommunale parter. Ændringerne bør for at kunne få virkning på budgetterne meddeles kommunen samtidig med den årlige udmelding af kommunale tilskud og udligning, som påregnes at ske ultimo juni.

Spm. nr. S 409

Til *indenrigsministeren* (11/2 93) af:

Pernille Frahm (SF):

»Hvor stort et investeringsbehov mener ministeren at kommunerne har på børneoplysningsområdet i 1993 og 1994, og hvordan vurderer ministeren kommunernes muligheder for at realisere dette behov med de nuværende lånerammer etc.?«

Svar (19/2 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Kommunernes investeringsbehov afhænger generelt af stigningen i det antal pladser, der ønskes skaffet til veje, på hvilke områder og i hvilke aldersklasser stigningen finder sted, kommunens øvrige lokalefaciliteter og bygningernes vedligeholdelsesstandard. For 1994 foreligger disse forhold ikke belyst, og jeg har derfor ikke mulighed for på dette tidspunkt at vurdere kommunernes investeringsbehov for 1994.

For 1993 kan Indenrigsministeriet oplyse, at primærkommunerne samt Københavns og Frederiksberg Kommuner har budgetteret med følgende anlægsudgifter på daginstitutionsområdet:

[Indenrigsministeren]

Mio. kr.	Primær-kommunerne	Kbh.s og Frb. Kommuner
Vuggestuer .	36,9	0
Børnehaver	81,6	0
Integr. inst. .	108,9	87,9
Fritidshjem	5,1	0
Legesteder .	2,1	0
Klubber ...	4,4	0
Andre	0,1	0
I alt	239,1	87,9

Jeg går ud fra, at nogle kommuner har afholdt sig fra at budgettere med investeringer på dette område som følge af en stram økonomi. Der er jo ikke generel adgang for kommunen til at lånefinansiere anlæg på dette område. Her kan jeg dog oplyse, at der i medfør af finanslovaftalen for 1993 er oprettet en kommunal lånepulje på 500 mio. kr. til opfyldelse af deponeringskrav for kommuner, der indgår leje- eller leasingaftaler i forbindelse med etablering af daginstitutionspladser for børn og unge. Lejemålene skal vedrøre eksisterende byggeri, som har været anvendt til andet formål end børnepasning. Inden for lånerammen afsættes en særlig lånepulje på 30 mio. kr. til forsøg med etablering af nye daginstitutioner efter ansøgning hos indenrigsministeren.

Spm. nr. S 410

Til *indenrigsministeren* (11/2 93) af:

Pernille Frahm (SF):

»Er ministeren enig i, at regeringens ønske om at fremskynde offentlige investeringer bør resultere i en yderligere lempelse af de kommunale lånebegrænsninger og -vilkår allerede i 1993, og hvad vil ministeren foretage i den anledning?«

Svar (19/2 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg er enig i, at der er behov for yderligere lempelser af de kommunale lånebegrænsninger allerede i 1993.

Finanslovaftalen for 1993 indeholder en række punkter vedrørende de kommunale lånemuligheder og reglerne herom. Disse punkter er derfor for øjeblikket under forhandling med forligspartierne.

Spm. nr. S 387

Til *socialministeren* (5/2 93) af:

Aage Frandsen (SF):

»Finder ministeren det rimeligt, at unge forskelsbehandles fra kommune til kommune med hensyn til at kunne få kontanthjælp, der berettiger til løntilskud, ud fra, om de har en mindre opsparing, f.eks. en boligopsparing eller uddannelsesopsparing?«

Begrundelse

Som det fremgår af Århus Stiftstidende den 2. februar 1993, er det ikke muligt for et ungt menneske, der bor i Skanderborg Kommune, at få kontanthjælp, der berettiger til et løntilskud, fordi vedkommende har en uddannelsesopsparing på 24.000 kr. og en boligopsparing på 15.000 kr.

Som det også fremgår af artiklen i Århus Stiftstidende, ville den pågældende have kunnet få løntilskuddet, hvis han var blevet boende i Løgstør Kommune.

Det forekommer ikke særlig rimeligt over for de unge, at der er tale om en sådan forskelsbehandling, ud fra et ønske om at sikre en vis lighed for loven.

Det forekommer heller ikke rimeligt, at unge, der har fulgt opfordringer til at lave opsparing på denne måde, stilles ringere end andre unge. Dette er ikke mindst problematisk i en situation, hvor mange arbejdsgivere åbenbart kun er interesserede i at ansætte unge, der har et løntilskud med.

Svar (10/2 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Udbetaling af kontanthjælp efter lov om social bistand forudsætter, at hverken den, der søger hjælpen, eller en eventuel ægtefælle er i besiddelse af midler, hvoraf det økonomiske behov kan dækkes. Hvis der er tale om disponibel formue, skal den som hovedregel anvendes, før der kan ydes kontanthjælp. Det fremgår af § 39, at der dog skal ses bort fra formue, der er nødvendig for bevarelse eller opnåelse af nødvendig boligstandard, eller som bør bevares af hensyn til pågældendes og familiens erhvervs- eller uddannelsesmuligheder. Formue, som unge eller deres pårørende har sparet op til bolig-, uddannelses- eller erhvervsfor-

[Socialministeren]

mål, vil kunne falde ind under undtagelsesreglen i § 39. Afgørelsen træffes af kommunen efter en konkret vurdering. Der er ikke faste grænser for, hvor stor en formue der kan bevarer, og der vil derfor kunne være forskelle fra person til person.

Når kommunerne i deres interne kompetenceregler har fastsat generelle retningslinier om beløbstørrelse, gælder disse kun som et administrativt udgangspunkt for den enkelte sagsbehandler. Der skal efter reglerne træffes individuelle afgørelser, og der kan klages over afgørelserne til de sociale ankenævn.

Ifølge § 49 a i bistandsloven udbetales der ungdomsydelse mod beskæftigelse til unge under 25 år, der søger kontanthjælp på grund af ledighed. Forudsætningen for, at en ung er omfattet af ungdomsydelsesordningen, er, at ansøgeren ville være berettiget til at modtage kontanthjælp efter bistandslovens § 37, hvis der ikke var indført ungdomsydelse mod beskæftigelse. Hvis betingelserne for at yde hjælp efter § 37 ikke er opfyldt, skal der ikke tilbydes ungdomsydelse. Betingelserne for, at unge kan få ungdomsydelse, hænger altså sammen med betingelserne for at kunne modtage hjælp efter § 37 og dermed også med reglerne for den formue, der kan ses bort fra, jf. § 39.

Selv om den unge opfylder betingelserne for at modtage ungdomsydelse, medfører det ikke, at den unge automatisk er berettiget til et løntilskud. Det er kommunen, som afgør, hvilke tilbud den unge skal have.

Tilbudene kan være:

- beskæftigelse i et beskæftigelsesprojekt,
- ansættelse i en privat virksomhed med løntilskud,
- praktikordning i den offentlige og den private sektor,
- tilbud efter 1) lov om kommunal beskæftigelsesindsats, 2) lov om ungdomsskoler, produktionsskoler og daghøjskoler eller 3) lov om ungdomsvejledning og visse uddannelsesforanstaltninger,
- frivilligt ulønnet arbejde, som er af samfundsnyttig betydning,
- forsøgsordninger, som er særligt tilrettelagte aktiverende foranstaltninger.

De unge skal så vidt muligt have adgang til at vælge mellem flere muligheder for beskæftigelse, men det er kommunen, som afgør hvilke. Der kan ikke klages over de tilbud, kommunen giver.

Spm. nr. S 424

Til *socialministeren* (12/2 93) af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvad agter ministeren at gøre for at undgå, at lov nr. 499 af 24. juni 1992 (vedr. ændring af ordningen om ungdomsydelse) – vedtaget i Folketinget ved 3. behandling den 18. juni 1992 – træder i kraft den 1. april i sin nuværende form eller overhovedet?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er, at regeringen ifølge udtalelser af arbejdsministeren til Jyllands-Posten den 12. februar 1993 gerne vil se på problemerne ved den pågældende lov.

Svar (18/2 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Loven er et resultat af et forlig indgået af den tidligere regering med Det Radikale Venstre, Centrum-Demokraterne, Kristeligt Folkeparti og Fremskridtspartiet. Hvis der skal ændres i loven, er det nødvendigt at inddrage forligspartierne. Efter min opfattelse kan der ikke forudses en ændring, inden loven træder i kraft den 1. april 1993.

Jeg er imidlertid opmærksom på, at der for unge under 23 år kan være et motivationsproblem i forhold til det almindelige arbejdsmarked, når de i beskæftigelsesprojekter skal arbejde des mindre, jo højere ydelsen bliver pr. time. Jeg vil derfor overveje, om der på længere sigt bør ske en ændring af reglerne.

Spm. nr. S 425

Til *socialministeren* (12/2 93) af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvis kommunerne ikke mener at kunne anvende lov nr. 499 af 24. juni 1992 (vedr. ændring af ordningen om ungdomsydelse) på en fornuftig måde til at sikre unge job, vil der så være andre love, som kommunerne vil kunne benytte sig af, sådan at kommunerne ikke tvinges til at bruge et »misfoster af en lov«?«

Begrundelse

Som det fremgår af Jyllands-Posten den 11. februar 1993, betragtes loven af landets beskæftigelseskonsulenter som »den mest tåbeli-

[Aage Frandsen]

ge nogen sinde«, og beskæftigelseskonsulenten i Jelling Kommune siger endda: »Vi må gøre alt for, at dette misfoster af en lov aldrig kommer til at virke.«

Svar (18/2 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det fremgår af bistandslovens § 49 f, at deltagelse i aktiviteter, hvortil der kan ydes tilskud af puljen efter § 20 i lov om kommunal beskæftigelsesindsats, kan træde i stedet for ungdomsydelse.

Disse aktiviteter omfatter:

1) Tilbud efter lov om kommunal beskæftigelsesindsats:

- ansættelse i beskæftigelsesprojekt i mere end det i reglerne om ungdomsydelse fastsætte antal timer. Der »aflønnes« med oplæringsydelse.
- ansættelse i privat virksomhed med løntilskud i mere end 20 timer. Lønnen er overenskomstmæssig.

Kommunen kan selv fastsætte arbejdstiden på beskæftigelsesprojekter og ved ansættelse i privat virksomhed med løntilskud, når de har et videre omfang end det i reglerne om ungdomsydelse fastsatte antal timer.

2) Tilbud efter lov om ungdomsskoler, produktionsskoler og daghøjskoler. Tilbudene omfatter alene produktionsskoler og daghøjskoler, idet ungdomsskoler er for 14-18-årige.

Ved deltagelse i produktionsskoler ydes en deltagergodtgørelse, som kan suppleres med kontanthjælp efter § 37 i bistandsloven.

Ved deltagelse i daghøjskoler ydes kontanthjælp.

3) Tilbud efter lov om ungdomsvejledning og visse uddannelsesmæssige foranstaltninger. Disse tilbud kan f.eks. være brancherettede kurser, kurser i ungdomsskolen, kurser ved folkehøjskoler, husholdningsskoler og efterskoler, som er specielt tilrettelagt for unge arbejdsløse.

Ved deltagelse i kurserne ydes en godtgørelse, som kan suppleres med kontanthjælp efter § 37 i bistandsloven.

4) Tilbud efter lov om arbejdsmarkedsuddannelser. Disse tilbud vil primært omfatte erhvervsforberedende kurser (EIFU), men kan også være andre former for arbejdsmarkedsuddannelser.

Ved deltagelse i kurserne ydes en godtgørelse, som kan suppleres med kontanthjælp efter § 37 i bistandsloven.

Endvidere kan ungdomsydelsen erstattes af deltagelse i frivillige ulønnede aktiviteter, som er af samfundsmæssig betydning. I sådanne aktiviteter udbetales kontanthjælp efter § 37 i bistandsloven.

Endelig kan ungdomsydelsesordningen erstattes af forsøgsordninger efter § 138 d i bistandsloven. Forsøgsordningerne er særligt tilrettelagte aktiverende foranstaltninger. Ved beskæftigelse i disse udbetales der kontanthjælp samt en mindre godtgørelse.

Spm. nr. S 372

Til *miljøministeren* (4/2 93) af:

Gade (SF):

»Agter regeringen aktivt at støtte det franske forslag om oprettelse af et hvalreservat ved Antarktis?«

Begrundelse

Det franske forslag blev præsenteret på Den Internationale Hvalfangstkommissions (IWC) møde sidste år og skal til afstemning på dette års IWC-møde i Japan.

Baggrunden for forslaget er, at der gennem hele dette århundrede har været drevet en kraftig overfangst på hvalbestandene ved Antarktis. Den totale biomasse af hvalbestandene (undtaget vågehvalbestandene) i Sydishavet er på under 2 pct. af sin oprindelige størrelse, før den kommercielle hvalfangst startede.

Det antarktiske kontinent med tilliggende havområder er nu beskyttet mod minedrift ved Miljøprotokollen af 1991 til Antarktistraktaten. Dette er sket med dansk støtte. Økosystemet i havene omkring Antarktis bør også beskyttes, så hvalerne kan genopbygge deres antal og den naturlige balance mellem arterne gendannes.

Svar (12/2 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg kan oplyse, at kompetencen for så vidt angår Hvalfangstkommissionen (IWC) henhører under Udenrigsministeriet.

Miljøministeriet, Fiskeriministeriet og hjemmestyjerne for Grønland og Færøerne deltager

[Miljøministeren]

sammen med Udenrigsministeriet i IWC-møderne. Forud for møderne udarbejdes en instruks om den danske holdning på mødet, hvor de førnævnte myndigheders synspunkter afvejes i forhold til hinanden. Der er endnu ikke udarbejdet en instruks for det kommende IWC-møde, som finder sted i Japan 10.-14. maj 1993.

Det franske forslag blev kort præsenteret på IWC-mødet i 1992. Ved konsensus blev der vedtaget en resolution om, at der frem til mødet i 1993 skulle indsamles yderligere oplysninger med henblik på en grundig behandling af forslaget i 1993.

Danmark har såvel inden for IUCN (Internationale Naturværns Union) som i de konsultative møder om en Antarktisaftale forholdt sig positivt til tanken om at bevare Antarktis så uberørt som muligt til gavn for områdets sårbare økosystemer og den forskning, som foregår dér.

Uden at foregribe sagens forløb vil jeg bekræfte, at Danmark fortsat vil være positiv over for initiativer omkring sikring af Antarktis for eftertiden. Hvorvidt Danmark – og i givet fald i hvilken udstrækning – vil kunne støtte det franske forslag, er det imidlertid som nævnt for tidligt at sige noget om.

Spm. nr. S 363

Til *arbejdsministeren* (2/2 93) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren undersøge, om Farums beskæftigelsesordninger er i overensstemmelse med love, regler og overenskomster?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er, at undertegnede tidligere har bedt ministeren undersøge sagen. Dette blev gjort ved, at ministeren bad tilsynsmyndighederne om at undersøge det. Af undersøgelsen fremgår det, at der er sket fejl, som er rettet. Alligevel kan det dokumenteres, at der udlejes arbejdskraft af kortere og længere varighed til private firmaer, som ikke betales med overenskomstløn til den enkelte, men derimod gennem et beskæftigelsesselskab, Farum Kommune har oprettet.

Svar (12/2 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

I begrundelsen for spørgsmålet er henvist til et tidligere af spørgeren stillet § 20-spørgsmål om, hvorvidt der fra Arbejdsministeriets side ville blive grebet ind over for kommuner, der placerer unge bistandsklienter i private virksomheder til overenskomstmæssig løn, selv om kommunen kun udbetaler de unge bistandsløn.

Spørgsmålet, der tog udgangspunkt i en henvisning til Farum Kommune, blev besvaret den 10. marts 1992, og af svaret fremgår det, at Tilsynsrådet for Frederiksborg Amt blev bedt om at undersøge sagen. Tilsynsrådet afgav en udtalelse, hvoraf det fremgik, at Tilsynsrådet ikke fandt grundlag for at fastslå, at kommunen har handlet uretmæssigt, bortset fra et enkelt tilfælde, der er erkendt som en administrativ fejl. Der ville således ikke på det foreliggende grundlag blive foretaget videre i sagen fra Tilsynsrådets side.

Jeg vil gerne understrege, at jeg er enig med spørgeren i at tage afstand fra en fremgangsmåde, der indebærer, at kommunerne får udbetalt overenskomstmæssig løn, selv om de kun udbetaler de unge kontanthjælp. Jeg kan imidlertid ikke som arbejdsminister gå ind i en nærmere undersøgelse af den konkrete sag, og jeg har derfor bedt Tilsynsrådet for Frederiksborg Amt om at optage sagen til fornyet undersøgelse under henvisning til det nu af spørgeren oplyste i begrundelsen for spørgsmålet.

Spm. nr. S 364

Til *trafikministeren* (3/2 93) af:

Klaus Hækkerup (S):

»Kan ministeren oplyse, hvorledes statens anlægsudgifter til motorveje m.v., hovedlandeveje m.v. og øvrige vejanlæg (broer m.v.) fordeles sig i 1991 og 1992 på hovedlandsdelene (Jylland, Fyn, hovedstadsområdet og øerne i øvrigt)?«

Begrundelse

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 400 den 2. februar 1990.

Svar (12/2 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

[Trafikministeren]

Anlægsudgifternes fordeling fremgår af nedenstående oversigter. Beløbene for 1992 er foreløbige tal baseret på dels foreløbige regnskaber, dels budgetter uddelt til samarbejdspartnerne. Endelige regnskabstal for 1992 foreligger først i juni 1993.

Det anførte beløb er bruttoudgifter, ekskl. moms og projektering og uden fradrag for refusioner og andre indtægter.

1991	Motor- veje	Hoved- landeveje	Øvrige veje	I alt
Jylland	503,8	63,1	–	566,9
Fyn	5,0	6,4	–	11,4
Hovedstads- området	6,7	3,2	–	9,9
Øerne i øvrigt	57,4	21,5	–	78,9
I alt	572,9	94,2	–	667,1

Mio kr., ekskl. moms, regnskabstal.

1992	Motor- veje	Hoved- landeveje	Øvrige veje	I alt
Jylland	550,7	122,7	–	673,4
Fyn	3,0	9,9	–	12,9
Hovedstads- området	0,6	7,9	–	8,5
Øerne i øvrigt	96,3	16,4	–	112,7
I alt	650,6	156,9	–	807,5

Mio kr., ekskl. moms, foreløbige regnskabstal.

Til hovedstadsområdet henregnes Københavns og Frederiksberg Kommuner samt Københavns, Frederiksborg og Roskilde Amter.

Der har ikke i årene 1991 og 1992 været afholdt udgifter til øvrige veje, særlige broer m.v. Udgifter til de almindelige broer på motor- og hovedlandevejsnettet indgår som en integreret del af disse vejanlæg.

Spm. nr. S 396

Til undervisningsministeren (9/2 93) af:

Bertel Haarder (V):

»Kan ministeren bekræfte, at de nye tjenestetidsaftaler ikke på nogen måde koster ekstra

ressourcer, og at de heller ikke på nogen måde berøver eleverne nogen del af deres undervisning, lejrskoler m.v., herunder f.eks. lejrskoleture til Bornholm, og vil ministeren gøre noget for, at kommunerne og skolerne bliver bekendt med dette?«

Begrundelse

Overgangen til de nye aftaler vil naturligvis blive søgt udnyttet af arbejdstagersiden til at tilkæmpe sig fordele på kommunekassens eller børnenes bekostning. Mange kommuner og skoler har klaret overgangen fint uden mindste omkostning for børnene og kommunen. Nogle har endog sikret eleverne øget undervisning for pengene, hvilket var en del af formålet med de nye aftaler, men det er tydeligt, at nogle kommuner og skoler er slappe i knæene eller usikre på, hvad de nye aftaler indebærer. Derfor vil det være godt med en officiel undervisningsministeriel bekræftelse på, at hverken børnene eller kommunekassen skal ofre noget som helst i anledning af de nye aftaler.

Lejrskoleture til Bornholm er blot nævnt som eksempel i anledning af en artikel i bladet Folkeskolen, der hævder, at turen for fremtiden må beslægtlægges en ekstra skoledag, da det er blevet for dyrt at tage af sted om søndagen. At dette skulle være en nødvendig følge af de nye tjenestetidsaftaler, kan forhåbentlig ligeledes afkræftes.

Svar (18/2 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

I forlængelse af aftalen fra marts 1992 om kommunalisering af lærerne og ny tjenestetid mellem Kommunernes Landsforening, Finansministeriet, Lærernes Centralorganisation og Københavns Lærerforening har formanden for Kommunernes Landsforening og formanden for Danmarks Lærerforening udsendt en fælleserklæring om aftalens ressourceneutralitet.

I fælleserklæringen hedder det bl.a.:

»Baggrunden for at betegne aftalen som ressourceneutral var, at det med aftalen ikke havde været parternes hensigt at
– reducere eller forøge antallet af lærerstillinger,
– påføre kommunerne forøgede udgifter eller indbygge besparelser for kommunerne.

[Undervisningsministeren]

Endvidere var det virkningen på landsplan, der var beregnet til at være ressourceneutral.«

Jeg kan på baggrund af parternes erklæring forstå, at der i almindelighed ikke er grundlag for, at kommunerne ændrer undervisningens omfang og ej heller omfanget af de undervisningsaktiviteter, der finder sted uden for børnenes sædvanlige skolegang, herunder lejrskoler. Der kan dog være mindre forskelle på aftalens udmøntning – i både positiv og negativ retning – i de enkelte kommuner, afhængigt af de faktiske forhold i kommunerne.

Kommunernes Landsforening gør et stort arbejde for at informere kommunerne og skolerne om de ressourcemæssige konsekvenser af aftalen.

Selv vil jeg opmærksomt følge udviklingen gennem kommunernes indrapporteringer til ministeriet, som publiceres i form af »Folkeskolen i de enkelte kommuner«.

Jeg har med undren bemærket den i Folkeskolen rejste problemstilling om lejrskoler på Bornholm. Det har naturligvis altid været dyrere for en klasse i Jylland at tage til Bornholm frem for et andet sted i Danmark. Men forskellen i forbruget af Ø-timer er relativt beskeden, som artiklen i Folkeskolen også gør opmærksom på. At tjenestetidsreglerne nu gør det synligt, at lærerne bruger flere timer på en tur til Bornholm end på en tur til et andet sted, er i sig selv ingen forandring i forhold til tidligere.

Spm. nr. S 398

Til *socialministeren* (10/2 93) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Hvilke skridt agter ministeren at tage for at sikre, at kommunerne giver garanti for, at børn, der tages ud af kommunal pasning ved forældreorlov og længerevarende arbejdsløshed etc., igen kan blive passet i en kommunal ordning, når forældrene igen begynder at arbejde?«

Begrundelse

Forældre på orlov og arbejdsløse må have den tryghed, at deres børnepasningspladser igen er til rådighed, når arbejdet genoptages.

Det er en forudsætning for, at forældreorlovsordningen bliver mere attraktiv, og for at arbejdsløse frivilligt vil ønske at tage deres børn ud af pasningsordningen.

En garanti kan herved være med til at lette lidt på det voldsomme pres på ventelisterne.

Svar (17/2 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

I begrundelsen til spørgsmålet anføres det, at forældre på orlov og arbejdsløse må have den tryghed, at deres børnepasningspladser igen er til rådighed, når arbejdet genoptages. Dette vil være en forudsætning for, at forældreorlovsordningen vil blive mere attraktiv, og for, at arbejdsløse frivilligt vil ønske at tage deres barn ud af pasningsordningen.

Som bekendt har regeringen arbejdet for, at de orlovsordninger, der blev gennemført med aktiveringsaftalen, blev forbedret, så flere kunne og ville benytte sig af dem. I disse overvejelser er også indgået, hvordan forældrene kan sikres »orlov« fra barnets dagtilbud.

Vi har derfor netop indgået tillægsaftale vedr. aktiveringsforliget. Det indgår heri, at kommunerne opfordres til at fastsætte og udmelde bindende regler for dagtilbudsplads efter endt forældreorlov. Kommunerne kan i den forbindelse stille forskellige garantier for forskellige pasningstyper afhængigt af orlovsperiodens varighed samt tage hensyn til, om barnet har dagtilbudsplads forud for orlovsperioden.

Jeg tror, at vi ad denne vej kan medvirke til at gøre orlovsordningen attraktiv for væsentlig flere forældre.

Spm. nr. S 416

Til *socialministeren* (11/2 93) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Hvor meget forventer ministeren efterspørgslen efter børnepasning for 0-6-årige vil stige fra 1993 til 1994? Herunder ønskes et skøn over den rent demografisk betingede stigning.«

Svar (17/2 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der er en række forhold, som påvirker udviklingen i efterspørgslen efter dagtilbud. Udviklingen i antallet af børn i de relevante aldersgrupper er naturligvis afgørende for efterspørgslen efter dagtilbud. Den fortsatte stigning i børnetallet i de kommende år vil således

[Socialministeren]

medføre en stigning i efterspørgslen efter dagtilbud. Denne demografisk betingede stigning i efterspørgslen kan opgøres på grundlag af den aktuelle efterspørgsel efter dagtilbud og de befolkningsprognoser, som Danmarks Statistisk udarbejder.

De øvrige forhold, som påvirker efterspørgslen efter dagtilbud, er det imidlertid meget vanskeligt at opgøre, og det er derfor ikke muligt at sige noget præcist om udviklingen i den samlede efterspørgsel efter dagtilbud i de kommende år.

Andelen af børn i de forskellige aldersgrupper, som er indskrevet i dagtilbud, har været stigende i de sidste 20 år. Dækningsgraden for de 0-2-årige er således steget fra 16,0 pct. i 1973 til 48,5 pct. i 1992, for de 3-6-årige fra 30,9 pct. i 1973 til 75,3 pct. i 1992 og for de 7-14-årige fra 4,4 pct. i 1973 til 18,6 pct. i 1992.

Der er mange årsager til denne stigning i efterspørgslen efter dagtilbud. Stigningen i kvindernes erhvervsfrekvens er en af de væsentligste årsager. Erhvervsfrekvensen for kvinder i de fødedygtige aldersgrupper har imidlertid været faldende siden slutningen af 1980'erne og kan derfor ikke forklare den fortsatte stigning i efterspørgslen efter dagtilbud i de senere år.

Den stigende andel af kvinder med længerevarende uddannelse og funktionærstatus har betydning for efterspørgslen efter dagtilbud, da disse grupper i højere grad end andre ønsker et dagtilbud til deres børn. Faldet i deltidsfrekvensen blandt de erhvervsaktive kvinder spiller ligeledes en rolle i denne sammenhæng.

Det stigende antal enlige forsørgere har utvivlsomt også været medvirkende til at øge efterspørgslen efter dagtilbud i de senere år.

Disse forhold kan imidlertid ikke alene forklare den store stigning i efterspørgslen efter dagtilbud, der har fundet sted i de senere år. En væsentlig forklaring er, at der er sket en holdningsændring i befolkningen i forhold til offentlige dagtilbud. Forældre ønsker således ikke kun at få passet deres børn i offentlige dagtilbud i de perioder, hvor de ikke selv er i stand til det på grund af erhvervsarbejde. Mange forældre ønsker et dagtilbud, for at deres børn sammen med andre jævnaldrende børn kan få nogle pædagogisk stimulerende og udviklende oplevelser.

Denne udvikling har samtidig været selvforstærkende. I og med, at flere og flere børn er i dagtilbud, er der færre jævnaldrende børn i nabolaget i dagtimerne, og dermed bliver det vanskeligere at skabe nogle stimulerende og udviklende sammenhænge for børnene i nærmiljøet. Mange forældre ønsker derfor at bevare et dagtilbud for deres børn, selv om de ikke har et egentligt behov for det som følge af f.eks. arbejdsløshed.

Denne tendens er også blevet forstærket af det stigende antal enebørn.

Stigningen i efterspørgslen efter dagtilbud har været særlig markant fra 1991 til 1992. Således steg efterspørgslen efter dagtilbud fra januar 1991 til januar 1992 med ca. 21.600 børn i aldersgruppen 0-14 år ud over den demografisk betingede efterspørgselsstigning, og heraf steg efterspørgslen for aldersgruppen 0-6 år med knap 12.400 børn.

En væsentlig årsag til denne store stigning i efterspørgslen fra 1991 til 1992 har været gennemførelsen af takstreformen i forbindelse med børnepakken og herunder ikke mindst indførelsen af den obligatoriske søskenderabat.

Søskenderabatten har betydet en væsentlig nedsættelse af forældrebetalingen for mange familier med flere børn i dagtilbud og har dermed forøget efterspørgslen. Den har gjort det mindre fordelagtigt for forældrene at benytte alternative private pasningsordninger. Den har desuden gjort det mindre fordelagtigt for forældrene at benytte deltids- og modulordninger og dermed øget efterspørgslen efter heltidstilbud. Og endelig har søskenderabatten nedsat forældrebetalingen for det ældste barn til ofte kun 200 kr. om måneden og dermed mindsket forældrenes økonomiske incitament til at udmelde de ældste børn af dagtilbud.

Takstreformen trådte i kraft 1. august 1991. De seneste opgørelser af antallet af indskrevne børn i dagtilbud og af ventelisterne til dagtilbud er fra januar 1992, hvor takstreformen således kun har virket i 5 måneder. Da virkningen af nedsættelsen af forældrebetalingen som følge af takstreformen først vil slå fuldt igennem efter en vis periode, er det højst sandsynligt, at stigningen i efterspørgslen efter dagtilbud er fortsat i løbet af 1992 og også i et vist omfang vil fortsætte i de kommende år. Dertil kommer, at den maksimale forældrebetaling er

[Socialministeren]

blevet sat yderligere ned fra 32 pct. til 30 pct. pr. 1. januar 1993.

På det foreliggende grundlag er det meget vanskeligt at vurdere virkningen af ændringerne i betalingsreglerne på lidt længere sigt i 1993 og 1994.

Udviklingen i efterspørgslen efter dagtilbud i de kommende år vil også afhænge af, i hvilket omfang forældrene vil udnytte muligheden for at tage forældreorlov. Regeringen har netop indgået en aftale, som medfører nogle forbedringer af den eksisterende forældreorlovsordning, og som forhåbentlig medfører, at flere forældre vil benytte sig af ordningen.

Alt i alt mener jeg således ikke, det er muligt at sige noget præcist om, hvor meget efter-

spørgslen efter dagtilbud vil stige i 1993 og 1994 ud over den demografisk betingede efterspørgselsstigning.

Som nævnt er det muligt at opgøre den demografisk betingede stigning i efterspørgslen efter dagtilbud.

Antallet af børn indskrevet i dagtilbud fordelt på alder ifølge den seneste opgørelse fra januar 1992 fremgår af tabel 1. Tabellen viser ligeledes antallet af børn på de akutte ventelister i kommunerne pr. 1. januar 1992. Den samlede efterspørgsel efter dagtilbud er herefter opgjort som andelen af det samlede antal børn i de forskellige aldersgrupper, som er indskrevet i dagtilbud eller på venteliste.

Tabel 1. Antal indskrevne børn i dagtilbud, antal børn på venteliste og den samlede efterspørgsel i procent af det samlede antal børn fordelt på alder. Januar 1992.

	Antal indskrevne børn	Antal børn på venteliste	Efterspørgsel efter dagtilbud
0-2 år	91.982	19.666	58,8 pct.
3-6 år	171.318	11.184	80,2 pct.
0-6 år	263.300	30.850	70,5 pct.
7-14 år	85.316	3.936	19,5 pct.
0-14 år	348.616	34.786	43,8 pct.

Kilde: Danmarks Statistik: Den sociale ressourceopgørelse 15. januar 1992, og Kommunernes Landsforening: Undersøgelse af takstreformens betydning for de akutte ventelister.

Udviklingen i antallet af børn fra 1992 til 1993 og fra 1993 til 1994 fremgår af tabel 2. På grundlag af den samlede efterspørgsel efter dagtilbud i januar 1992 er det herefter opgjort,

hvor mange ekstra dagtilbudspladser der skal etableres for at undgå en stigning i ventelisterne som følge af udviklingen i børnetallet.

[Socialministeren]

Tabel 2. Udviklingen i antallet af børn fra 1992 til 1993 og fra 1993 til 1994 samt antallet af ekstra dagtilbudspladser som følger heraf.

	Stigning i antal børn 1992-1993	Stigning i antal børn 1993-1994	Ekstra dagtilbudspladser 1992-1993	Ekstra dagtilbudspladser 1993-1994
0-2 år	4.275	3.377	2.639	1.926
3-6 år	7.357	8.047	5.930	6.686
0-6 år	11.632	11.424	8.569	8.612
7-14 år	-6.983	-5.740	824	1.916
0-14 år	4.649	5.684	9.393	10.528

Kilde: Danmarks Statistiks befolkningsprognose 1992.

Anm: Når det er nødvendigt med flere dagtilbudspladser for de 7-14-årige, selv om det samlede antal i denne aldersgruppe falder, skyldes det, at dagtilbud hovedsagelig efterspørges af børn i alderen 7-10 år og det samlede antal børn i denne aldersgruppe er stigende.

Som det fremgår af tabel 2, skal der i 1993 etableres ca. 9.400 nye dagtilbudspladser, heraf knap 8.700 for de 0-6-årige, for at undgå en stigning i ventelisterne som følge af udviklingen i børnetallet. I 1994 skal der etableres yderligere ca. 10.500 dagtilbudspladser, heraf godt 8.600 for de 0-6-årige, for at undgå en stigning i ventelisterne som følge af udviklingen i børnetallet.

Spm. nr. S 417

Til *socialministeren* (11/2 93) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Hvor mange nye offentligt støttede børnepassningspladser mener ministeren der mindst skal etableres i 1993 og 1994 for at opnå regeringens målsætning om at nedbringe ventetiden til børnepassning?«

Svar (17/2 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 416, mener jeg ikke, det er muligt at sige noget præcist om, hvor meget efterspørgslen efter dagtilbud vil stige i 1993 og 1994 ud over den demografisk betingede efterspørgselsstigning. Dermed mener jeg heller ikke, det er muligt at opgøre, hvor mange nye dagtilbudspladser der skal etableres i 1993 og 1994 for at nedbringe ventetiderne til børnepassning.

Kommunerne budgetterer i 1993 med en stigning i antallet af pladser i dagtilbud på godt 35.000 i forhold til budgettet for 1992. Inden for den kommunale dagpleje, vuggestuer, børnehaver og aldersintegrerede institutioner, som hovedsagelig benyttes af børn i alderen 0-6 år, budgetterer kommunerne med en stigning i antallet af pladser på godt 21.000 fra 1992 til 1993. Selv om efterspørgslen efter dagtilbud vil stige betydeligt som følge af udviklingen i børnetallet og de andre forhold, jeg har nævnt i svaret på spørgsmål nr. S 416, kan denne markante udbygning af antallet af dagtilbud, som kommunerne budgetterer med, forhåbentlig betyde en begyndende nedbringelse af de alt for lange ventelister til dagtilbud.

Med hensyn til udviklingen i 1994 vil regeringens ønske om, at ventetiderne til børnepassning skal nedsættes, indgå i regeringens forhandlinger med kommunerne om økonomien i 1994.

Spm. nr. S 418

Til *socialministeren* (11/2 93) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Hvor store kommunale merdriftsudgifter – brutto og netto – vil det medføre at fremskaffe de i spørgsmål nr. S 417 nævnte børnepassningspladser?«

Svar (17/2 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 417, mener jeg ikke, det er muligt at sige noget præcist om, hvor mange nye dagtilbudspladser der skal etableres i 1993 og 1994 for at nedbringe ventetiderne til børnepasning. Dermed er det heller ikke muligt at opgøre de kommunale merdriftsudgifter i denne sammenhæng.

Som det imidlertid fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 416, er det muligt at opgøre den demografisk betingede stigning i efterspørgslen efter dagtilbud. I 1993 skal der således etableres ca. 9.400 nye dagtilbudspladser og i 1994 yderligere ca. 10.500 dagtilbudspladser for at undgå en stigning i ventelisterne som følge af udviklingen i børnetallet.

En udbygning af antallet af dagtilbudspladser med ca. 9.400 i 1993 inden for de traditionelle løsninger i form af kommunal dagpleje, daginstitutioner og skolefritidsordninger vil medføre øgede bruttodriftsudgifter for kommunerne på omkring 440 mio. kr. Stigningen i nettodriftsudgifter vil udgøre omkring 340 mio. kr.

Med den yderligere udbygning i 1994 med ca. 10.500 pladser vil stigningen i bruttodriftsudgifter samlet udgøre omkring 890 mio. kr. og stigningen i nettodriftsudgifterne omkring 690 mio. kr.

Spm. nr. S 392

Til *justitsministeren (5/2 93)* af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at statsadvokatens afgørelse om bødeforelæg til bestyrelsesmedlemmerne i Nordisk Fjer-sagen ankes til Rigsadvokaten, og i benægtende fald give begrundelsen herfor?«

Begrundelse

Da Nordisk Fjer-skandalen er enestående i både karakter og omfang, vil det være helt uacceptabelt og svække befolkningens tillid til retssystemet, såfremt sagen ender med bødeforelæg, som ikke er konfirmeret af højeste anklagemyndighed.

Svar (18/2 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet har udarbejdet en udførlig redegørelse af 5. januar 1993 vedrørende Statsadvokatens behandling af sagerne mod medlemmerne af bestyrelsen i Nordisk Fjerfabrik Holding A/S. Statsadvokaten har endvidere i anledning af en række samrådsspørgsmål fra Folketingets Erhvervsudvalg ved en skrivelse af 11. januar 1993 suppleret redegørelsen.

Statsadvokatens redegørelse af 5. januar 1993 og den supplerende skrivelse af 11. januar 1993 er den 14. januar 1993 sendt til Erhvervsudvalget til orientering.

Justitsministeriet finder ikke, at der ved statsadvokatens redegørelse m.v. er fremkommet oplysninger om forhold, der kan begrunde, at ministeriet griber ind i behandlingen af den konkrete sag.

Spm. nr. S 368

Til *udenrigsministeren (3/2 93)* af:

Merethe Due Jensen (KRF):

»Agter udenrigsministeren aktivt at arbejde for, at EF's Lægemeddelagentur bliver placeret i Danmark?«

Begrundelse

Det fremgår af en artikel i Handelskammerets nyhedsbrev den 1. februar 1993, at den samlede lægemiddelbranche anser det for at være af vital betydning for dansk lægemiddelindustri udvikling og førende position, ligesom der ligger mange arbejdspladser i én placering af EF's Lægemeddelagentur i Danmark.

Svar (15/2 93):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Det er regeringens hensigt at arbejde aktivt for, at et EF-organ placeres i Danmark. Som bekendt har de hidtidige bestræbelser været koncentreret om at få EF's Miljøagentur her til landet.

Regeringen vil fortsat fastholde Danmarks kandidatur til Miljøagenturet. Det udelukker naturligvis ikke, at regeringen vil have spørgsmålet om eventuel placering af Lægemeddelagenturet i Danmark i erindring.

Spm. nr. S 426

Til *kulturministeren* (12/2 93) af:

Merethe Due Jensen (KRF):

»Finder ministeren det forsvarligt, at Danmarks Radio viser et pornografisk indslag uden forudgående advarsel, sådan som det skete i TV-Avisen den 22. januar 1993?«

Begrundelse

En seer har klaget over, at TV-Avisen den 22. januar 1993 viste et indslag, hvor den amerikanske kunstner Jeff Koons viste et pornografisk samlejebillede med en scene, hvor såvel mandens som kvindens kønsorgan blev udstillet.

Svar (19/2 93):

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Ifølge loven om radio- og fjernsynsvirksomhed (lov nr. 1065 af 23. december 1992) er Danmarks Radio en selvstændig offentlig institution. Det er bestyrelsen for Danmarks Radio, der fastsætter de almindelige retningslinier for institutionens virksomhed, og generaldirektøren, der har det daglige programansvar.

Loven indebærer således blandt andet, at de beslutninger, som Danmarks Radio træffer med hensyn til programvirksomheden, ikke vil kunne indbringes for nogen anden administrativ myndighed, f.eks. kulturministeren, jf. nærmere lovens § 10.

På denne baggrund har jeg ikke mulighed for at tage stilling til det rejste spørgsmål. En kopi af spørgsmålet og dette svar er herfra sendt til Danmarks Radio.

Spm. nr. S 393

Til *statsministeren* (8/2 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil statsministeren oplyse, hvor meget de danske skatteydere kommer til at betale ekstra ved udvidelsen af regeringen til 24 ministre, herunder ekstraudgifter til ministerpensioner, ministerlønninger, ministerbiler, indretning af nye ministerier, ekstra personale til ministerierne, opdelt på omkostninger til tidligere parti-ansatte og ikke-partiansatte og ekstra omkostninger til indkaldte stedfortrædere for ministrene, herunder også pension m.v.?«

Begrundelse

Da der i medierne er kommet forskellige tal frem omkring ekstraudgifter i forbindelse med udvidelsen af regeringen, er spørgeren af den opfattelse, at de korrekte tal nu bør komme frem.

Foreløbigt svar (17/2 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

På nuværende tidspunkt er det ikke muligt at give et fyldestgørende svar. Finansministeren forventer i indeværende måned at kunne fremsende et samlet aktstykke indeholdende udgifter til oprettelsen af nye ministerier og ressortomlægninger.

Når disse oplysninger foreligger, vil spørgeren modtage et samlet svar.

Spm. nr. S 419

Til *finansministeren* (11/2 93) af:

Hanne Birgitte Lundholt (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvad gennemførelsen af de udgiftskrævende forslag i »En ny start« vil koste, eller, såfremt sådanne beregninger ikke eksisterer, foranledige, at der bliver udarbejdet et skøn herover?«

Begrundelse

Det har i dagspressen været nævnt, at der i Finansministeriet skulle være foretaget beregninger, der viser, at en gennemførelse ville koste ca. 10 mia. kr.

Det ville være overordentlig væsentligt, om disse beregninger – eller et nyt overslag – kunne fremlægges for offentligheden.

Svar (19/2 93):

Finansministeren (Lykketoft):

I regeringsgrundlaget »En ny start« er annonceret en række initiativer på prioriterede områder.

Med henblik på regeringens indledende drøftelser om hovedlinjerne i finanslovsforslaget for 1994 har Budgetdepartementet igangsat en række interne beregninger over mulige udgiftsmæssige konsekvenser af initiativerne i »En ny start«. Beregningerne er af helt foreløbig karakter, idet de bl.a. afhænger af den nærmere udformning af initiativerne, hvor der skal

[Finansministeren]

tages kontakt til relevante fagministerier. Ligeledes skal det vurderes, om initiativerne indebærer merudgifter eller vil kunne gennemføres ved at anvende eksisterende ressourcer mere effektivt.

Det er derfor ikke muligt på nuværende tidspunkt at give et præcist skøn for de udgiftsmæssige konsekvenser af de annoncerede foranstaltninger.

Regeringen vil i de kommende måneder nærmere drøfte udformningen af en række påtænkte foranstaltninger med henblik på fremsættelsen af finanslovsforslaget for 1994. Udgangspunktet er her en ansvarlig udgifts- og finanspolitik, der skal medvirke til aktivt at øge beskæftigelsen, samtidig med at de offentlige udgifter holdes i ro.

Spm. nr. S 379

Til *sundhedsministeren* (4/2 93) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Agter ministeren at stramme lægeloven, således at læger kun skal respektere livstestamenter, hvis det drejer sig om at undlade en udsigtsløs behandling af patienter, der uafvendeligt er døende?«

Begrundelse

I Ugeskrift for Læger 155/3 18. januar 1993 beskriver landsretssagfører Aage Spang-Hansen de juridiske betænkeligheder, som er fulgt med ændringen af lægeloven den 8. maj 1992, hvor livstestamenter blev gjort retsgyldige. Spang-Hanssens artikel bekræfter til fulde, at lovændringen har åbnet en bagdør for aktiv dødshjælp. Især fremhæves betænkelighederne ved, at læger tilsyneladende lovligt kan undlade livsforlængende behandling af de talrige patienter, hvor »sygdom og fremskreden alderdomssvækkelse« har medført en sådan invaliditet, at patienterne er »ude af stand til at tage vare på sig selv fysisk og mentalt«. Landsretssagføreren fremhæver, at denne beskrivelse stort set passer på alle »tunge« patienter på et plejehjem. Derfor bør det præciseres, at et livstestamente under ingen omstændigheder kan bruges til at undlade behandling af alderdomssvækkede og senildemente, blot fordi de har udfyldt et livstestamente. Der må skelnes skarpt mellem almindelig livsforlængende behandling og udsigtsløs behandling af døende.

Svar (9/2 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Det fremgår allerede af lægelovens § 6, stk. 3, at en læge alene er retligt forpligtet til at efterkomme et livstestamente, hvis patienten har anmodet om at blive fritaget for livsforlængende behandling i en situation, hvor den pågældende er uafvendeligt døende, og lægen efter en vurdering af patientens tilstand skønner, at patienten er uafvendeligt døende.

Har patienten fremsat andre ønsker i livstestamentet, er disse som hidtil kun vejledende for lægen. Lægen skal lade ønskerne indgå i sine overvejelser om den videre behandling, men lægen er efter lægeloven ikke retligt forpligtet til at efterkomme disse. Sundhedsstyrelsen har også indskærpet dette over for landets læger i forbindelse med livstestamenteordningens ikrafttræden.

Der er således ikke tale om, at livstestamentet har legaliseret aktiv dødshjælp. Jeg har på denne baggrund ikke planer om at ændre lægeloven.

Spm. nr. S 332

Til *sundhedsministeren* (27/2 93) af:

Kaj Poulsen (S):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der bliver foretaget en livsstilsundersøgelse af de medarbejdere, der var ansat på Thule Air Base, da flyulykken i 1968 forårsagede en spredning af radioaktivt materiale i området?«

Begrundelse

I forbindelse med offentliggørelse af Cancerregisterets registerundersøgelse af kræftforekomster hos de tidligere Thulearbejdere udtalte lederen af Cancerregisteret til de 2 landsdækkende tv-stationer, at den registrerede forhøjelse af dødelighed og kræftforekomster hos de tidligere Thulearbejdere kunne skyldes de tidligere medarbejders livsstil, uden på nogen måde at dokumentere dette.

Det er utilfredsstillende, at videnskabsmænd på denne måde helt udokumenteret kan fortælle, at den forhøjede dødelighed i en befolkningsgruppe skyldes tobak, spiritus og solskin.

Svar (17/2 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Da der i begrundelsen for spørgsmålet er henvist til den undersøgelse, Cancerregisteret senest har gennemført af kræftforekomsten blandt de tidligere Thulearbejdere, skal jeg oplyse, at Cancerregisterets undersøgelse efter min opfattelse ikke giver grundlag for iværksættelse af en livsstilsundersøgelse blandt de tidligere Thulearbejdere. En sådan undersøgelse ville i øvrigt efter min vurdering netop kunne opfattes som et forsøg på en mistænkeliggørelse af de tidligere Thulearbejdere, og det ønsker jeg ikke at medvirke til.

Spm. nr. S 397

Til *miljøministeren* (10/2 93) af:

Fogh Rasmussen (V):

»Agt ministeren at gribe ind over for Skov- og Naturstyrelsens afgørelse i sagen fra Hulbæk ved Viborg, hvor gårdejer Poul Schøler Jensen har fået besked om at fylde gammelt skrald tilbage i et oprenset vandhul?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen har gårdejer Poul Schøler Jensen, Hulbæk i Tjele Kommune, af Skov- og Naturstyrelsen fået besked på at fylde gammelt skrald tilbage i en lille sø, så søen igen forvandles til et lille mudderhul. Det skal ske inden 1. juni 1993.

Sagens principielle indhold er spørgsmålet om vilkårene for omgørelse af en allerede truffet ankeafgørelse.

Gårdejer Schøler Jensen besluttede for nogen tid siden at rense et mudret vandhul ved at fjerne store mængder forurenede mudder, murbrokker og gammelt jern.

Viborg Amtsråd godkendte oprensningen. Danmarks Naturfredningsforenings lokalkomité ankede imidlertid amtsrådets afgørelse. På grundlag heraf traf Skov- og Naturstyrelsen ovennævnte afgørelse.

Den tidligere formand for Danmarks Naturfredningsforenings lokalkomité, Villy Mougard, udtaler nu ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten den 7. februar 1993, at foreningen i sin tid indgav sin anke på et forkert grundlag, og han har derfor henvendt sig til Skov- og Naturstyrelsen for at tilbagekalde anken.

Ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten af 7. februar 1993 udtaler biolog i Skov- og Naturstyrelsen Henrik Jørgensen, at »det følger af almindelige forvaltningsretlige principper, at det ikke er muligt at tilbagekalde anke i en sag, i hvilken ankemyndigheden har truffet afgørelse«.

Det forekommer absurd, at gårdejeren på ny skal fylde søen op med gammelt skrald. Når anken tilsyneladende tilmed er indgivet på et forkert grundlag, burde sund fornuft tilsige, at sagen bliver genoptaget. Det ville være ønskeligt, om ministeren kunne udvirke en hurtig og praktisk afslutning af denne sag.

Svar (15/2 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg skal henholde mig:

»Sagen drejer sig om et fugtigt hjørne af en kreaturgræsset mark, hvor der findes 4-5 naturlige kildevæld. Naturlige vældområder hører pga. dræning og grundvandsindvinding til blandt vore mest truede og sårbare naturtyper og er langt sjældnere end småsøer.

Gårdejer Poul Schøler Jensen har ved en besigtigelse, som Skov- og Naturstyrelsen har foretaget i sagen, forklaret, at der i området henlå en del murbrokker og gammelt jern m.v., som han besluttede at fjerne i 1991, da det var til gene for kreaturerne. Da han alligevel havde en rendegraver til sin rådighed, opstod tanken om at bygge en dæmning tværs over en slugt, som vældet havde afløb gennem, og herved skabe en lille sø.

Dæmningen blev anlagt to meter høj, og søen kom til at dække et areal på ca. 1.300 m². Der blev desuden udsat 50 regnbueørreder, anbragt andehuse og plantet rødgran ved søen.

Da Viborg Amt blev opmærksom på eksistensen af søen, anmodede amtet ejeren om at lovliggøre denne med henvisning til naturfredningslovens § 43 (nu naturbeskyttelseslovens § 3) vedrørende beskyttede naturtyper. Ejeren søgte herefter amtsrådet om tilladelse til etablering af søen, hvilken Viborg Amtsråd efterfølgende gav.

Amtsrådets tilladelse blev anket til Skov- og Naturstyrelsen såvel af Danmarks Naturfredningsforenings hovedorganisation som af dens lokalkomité.

[Miljøministeren]

Efter styrelsens besigtigelse i sagen, hvor alle parter var indbudt til at give deres synspunkter til kende, traf Skov- og Naturstyrelsen afgørelse om, at det oprindelige vældområde skal genskabes ved, at dæmningen fjernes og jorden så vidt muligt anbringes på sin oprindelige plads, således at vældene får frit afløb.

Det nævnes udtrykkeligt i styrelsens afgørelse, at eventuelt affald ikke må genanbringes i området.

Hvad angår spørgsmålet om tilbagekaldelse af ankerne til Skov- og Naturstyrelsen, skal det bemærkes, at der ikke – hverken før eller efter tidspunktet for den af styrelsen truffe afgørelse – har været fremsat ønske herom af Danmarks Naturfredningsforenings hovedorganisation eller af dennes lokalkomite, som begge konkret klagede i sagen. Tilbagekaldelse af anken har alene været ønsket af en privatperson, der ikke er berettiget til at tilbagekalde nogen af ovennævnte klageberettigede organisationers anker.

Det skal tilføjes, at muligheden for at tilbagekalde en anke ifølge almindelige forvaltningsretlige principper falder bort med ankenmyndighedens afgørelse.

Tilbage står alene muligheden for at få sagen genoptaget.

En anmodning herom kan i den aktuelle sag fremsættes af enhver af sagens parter. Anmodningen kan efterkommes, hvis ankenmyndigheden finder, at der foreligger væsentlige nye oplysninger, som ikke er indgået i den hidtidige behandling af sagen.

Der er ikke over for Skov- og Naturstyrelsen fremsat et sådant ønske om at få sagen taget op til fornyet overvejelse.«

På den baggrund agter jeg ikke at foretage videre i sagen.

Spm. nr. S 358

Til *energiministeren* (1/2 93) af:

Riishøj (SF):

»Finder ministeren det acceptabelt, at danske elselskaber på dette kritiske tidspunkt for demokratiseringsprocessen i Sydafrika genoptager kulimporten fra Sydafrika?«

Begrundelse

Gennem spørgsmålet ønskes oplyst, om ministeren finder det acceptabelt, at danske elsel-

skaber øjensynlig – uanset at det ud fra forsyningsmæssige kriterier slet ikke er nødvendigt – genoptager kulimporten fra Sydafrika.

Svar (9/2 93):

Energiministeren (Jann Sjusen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for udenrigsministeren, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Lov nr. 267 af 22. maj 1986 om forbud mod indførsel af kul fra Den Sydafrikanske Republik blev ophævet ved kongelig anordning af 20. marts 1992.

Demokratiseringsprocessen i Sydafrika befinder sig ganske rigtigt i en afgørende fase. Forhandlingsparterne, dvs. regeringen, ANC og andre grupper, har efter sammenbruddet i forhandlingerne i maj 1992 genoptaget dialogen. Det forventes, at de igangværende samtaler snart vil føre til beslutning om indkaldelse af en flerpartikonference, muligvis i marts. På en sådan konference vil der blive søgt opnået enighed om et overgangsarrangement, der muligvis kan træde i kraft i løbet af forsommeren. En væsentlig årsag til, at parterne har genoptaget dialogen, er landets vanskelige økonomiske situation. Ikke mindst ANC lægger vægt på, at der etableres en politisk enighed, som kan danne grundlag for økonomisk genrejsning. I en sådan situation vil det være en fejl, om man fra dansk side skulle indføre begrænsninger i samhandelen og dermed hæmme den økonomiske udvikling i Sydafrika.«

Spm. nr. S 359

Til *miljøministeren* (1/2 93) af:

Riishøj (SF):

»Agter ministeren grundigt at undersøge alternativer til den af Elsam planlagte 400 kV-højspændingsledning i Østhimmerland, herunder såvel behovet for ledningen som alternativ ledningsføring, f.eks. langs eksisterende ledningsføringer og motorveje m.v.?«

Begrundelse

I dagspressen, bl.a. Politiken den 1. februar 1993, udtaler ministeren sig i vendinger, der kunne tyde på, at han vil give efter for pres fra Elsams side for at lade en kommende 400 kV-ledning føre igennem naturskønne områder i Østhimmerland.

[Riishøj]

Gennem spørgsmålet ønskes sikkerhed for, at ministeren, inden beslutningen tages i denne sag, grundigt analyserer mulige alternativer.

Svar (9/2 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg agter ikke på nuværende tidspunkt at foretage undersøgelser i forhold til den planlagte højspændingsledning mellem Vendsysselværket og Trige.

Om sagen, der har givet anledning til spørgsmålet, kan det oplyses, at Nordjyllands og Århus Amtskommuner i perioden fra den 22. februar til den 21. april 1992 fremlagde forslag til regionplantillæg om fastlæggelse af linieføringen.

Forslagene er udarbejdet i medfør af den tidligere lands- og regionplanlov og skal ifølge overgangsbestemmelserne i planloven godkendes af mig.

De to amtsråd har endnu ikke fremsendt forslagene til min godkendelse. I forlængelse heraf kan jeg oplyse, at amterne for tiden overvejer at undersøge, om der kan findes alternative linieføringer til linieføringen i Østhimmerland.

Afslutningsvis kan jeg oplyse, at jeg selvfølgelig vil vurdere forslagene, når endelige forslag til linieføring foreligger til min godkendelse, eller hvis nye forslag herom fremlægges.

Spm. nr. S 389

Til *landbrugsministeren* (5/2 93) af:

Rønholt (KF):

»Hvornår agter ministeren at godkende de mellem grovvarebranchen og de non-food-producerende landmænd indgåede kontrakter?«

Begrundelse

Hvis de landmænd, der allerede i efteråret 1992 etablerede rapsmarker som hel eller delvis erstatning for braklægningsforpligtelsen, skal kunne disponere, ikke blot hvad angår det dyrkningstekniske, men også i forhold til de tidsfrister, der kræves af Plantedirektoratet, er det på høje tid, at proceduren kendes og kontrakterne bliver godkendt.

Svar (16/2 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Bestemmelserne for dyrkning af udtagne arealer med henblik på non-food-produktion er fastsat i kommissionsforordning nr. 2296/92 af 31. juli 1992.

Jeg kan imidlertid oplyse, at Kommissionen er i færd med at udarbejde en ny forordning om non-food-produktion, der skal erstatte forordning nr. 2296/92. Denne forordning ventes at træde i kraft i løbet af februar måned 1993.

Ifølge de nye regler skal der indgås en kontrakt mellem den landmand, der dyrker de udtagne arealer med henblik på non-food-produktion, og enten den første forarbejder eller eventuelt en mellemhandler. Kontrakten skal indgås inden udsåning af den pågældende afgrøde. Landmanden skal vedlægge kontrakten, når han ansøger om arealstøtte.

Når kontrakten modtages fra første forarbejder eller mellemhandler, skal EF-direktoratet kontrollere, at kontrakten opfylder betingelserne for dyrkning af udtagne arealer til non-food-produktion.

Landbruget og de berørte erhvervsorganisationer er løbende blevet orienteret om arbejdet med de nye non-food-bestemmelser, ligesom EF-direktoratet har drøftet udkast til standardkontrakter med erhvervet.

EF-direktoratet oplyser, at der til dato er modtaget to kopier af indgåede kontrakter. Når den nye forordning er udstedt og det retlige grundlag er på plads, vil EF-direktoratet kunne tage stilling til de indsendte kontrakter.

Bortfaldne spørgsmål:

Spm. nr. S 406

Første næstformand (Ivar Hansen):

Medlem af Folketinget Kent Kirk (KF) har meddelt mig, at han ønsker at tage spørgsmål nr. S 406 til statsministeren tilbage. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *statsministeren* (11/2 93) af:

Kent Kirk (KF):

»Vil statsministeren oplyse, om et eller flere af regeringspartierne har givet udtryk for bekymring over, at statsministeren og andre socialdemokratiske ministre ansætter partikammerater i de socialdemokratiske ledede ministerier?«

Spm. nr. S 434**Første næstformand (Ivar Hansen):**

Medlem af Folketinget Inge Dahl-Sørensen (V) har meddelt mig, at hun ønsker at tage spørgsmål nr. S 434 til indenrigsministeren tilbage. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til indenrigsministeren (12/2 93) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Er Folketinget berettiget til at få oplyst navnene på de personer, der har fået ophold i Danmark efter særloven (lov nr. 144 af 3. marts 1992)?«

Begrundelse

Der henvises til justitsministerens svar på spørgsmål nr. S 334.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 180:

Forslag til lov om visse hovedlandejevsstrækninger.

Af trafikministeren (Helge Mortensen).
(Fremsat 10/2 93).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 3 og 4 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 167:

Forslag til lov om visse hovedlandejevsstrækninger.

Optaget af Ikast (KF) og Svend Heiselberg (V).
(Fremsat 13/1 93).

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 57:

Forslag til folketingsbeslutning om at stille de fremsatte motorvejsplaner i bero.

Af Tommy Dinesen (SF) m.fl.
(Fremsat 12/2 93).

Forslagene sattes til forhandling.

*Forhandling***Første næstformand (Ivar Hansen):**

Der indgår i behandlingen et beslutningsforslag. Derfor har trafikministeren ordet først. Talerstolen venter.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Jeg beklager, hr. formand, jeg var ikke opmærksom på det.

Vi kan konstatere, at regeringens forslag om de tre midt- og vestjyske veje for så vidt er gennemført i forhold til den tidligere regerings forslag, hvad angår de to, nemlig Århus-Silkeborg og videre til Herning, men hvor de to yderstrækninger vedtages først.

Det andet er strækningen ved Rødkærbro. Regeringen overvejer yderligere, når det drejer sig om strækningen fra Herning sydpå til Trekantområdet. På dette område ligger der et forslag fra Venstre og Konservative, som er det oprindelige forslag fra den tidligere regering. Forskellen ligger alene på strækningen fra Herning og sydpå.

Hvis vi tager det beslutningsforslag, som er på dagsordenen her, stilles der fra SF's side det forslag, at vi skal stoppe alle motorveje, også dem, som regeringen har sagt den gennemfører, og disse er identiske med alle dem, der er besluttet enten ved anlægslov eller som led i finanslovaftaler som f.eks. de midt- og vestjyske veje. Jeg tror, det er klogt, når vi har været igennem en beslutningsproces her i Folketinget og analyserne har været foretaget og Folketinget har besluttet sig, også at fastholde anlæggelsen og anlægsrytmen i de anlæg, som vi har besluttet os for.

Men jeg tror, det er lige så klogt at leve op til Folketingets dagsorden af 5. november 1992 om at udarbejde en trafikplan, som har det samme udgangspunkt, som vi i øvrigt har i EF i diskussionen om hvidbogen, nemlig at prioritere de miljøvenlige transportformer.

Derfor ønsker regeringen at få en samlet trafikplan, som på én gang tilgodeser alle trafikformer, fremkommeligheden med gods og personer, miljøet, naturinteresserne og trafiksikkerheden. Det er baggrunden for, at vi nu tager en overordnet vurdering, og vi kender jo godt nogle af problemerne, der er i forvejen ude i landskabet på de konkrete områder. Der har været talt meget om H- eller C-løsningen i det sydlige Jylland. Der har også været talt meget om Fyn, forbindelsen fra Odense ned over